

ئاستانه

له سايهه پوره دهه پيغه مبهردا (ﷺ) ئه زهه و نه خه واته كوره جوبه پير

نووسينه: موحه ممه د حيشمه ت

وهرگيران: ريخراوه ئاستانه

له سایه یی په روڼه ده

پیغمبر (ﷺ) زده

(له زمونږ څه وواتی کورنۍ جو بهیر)

ناوی نووسەر: موحه ممه د حیشمه ت
وه رگ پړان: ریکخراوی ئاستانه
پیدا چوونه وه: ریکخراوی ئاستانه
دیزاینی ناوه وه و بهرگ: ریکخراوی ئاستانه
نۆبه تی چاپ: یه کم ۲۰۲۲
تیراژ: ۱۰۰۰ دانه

له بهر یوه بهر ایه تی گشتی کتیبخانه گشتیه کان - ههریمی کوردستان
ژماره سپاردنی (-) ی سالی ۲۰۲۲ پیدراوه

مافی له چاپدانه وه ی پارێزراوه بو ریکخراوی ئاستانه ©

له سایه یی په روږده

پیغه مېرډا (صلوات الله وسلامه)

(ته زمونږ څه وواتی کورنۍ جو بهیر)

نووسینی

موجه ممد حېشمه ت

وهرگېران:

رېکخراوی ئاستانه

پیښه‌کی

الحمد لله والصلاة والسلام على رسول الله صلى الله عليه وآله وصحبه
وسلم، وبعد:

کاتیک به فزلی خودای گه‌وره بوم لووا که وه‌ستانیک له خزمه‌ت
باسی «خه‌وات» دا بکه‌م ((ره‌زای خوای لیبت)) بو یه‌که‌م جار، پیشت
به هیچ هه‌لوپسته‌یه‌کی ژیان نه‌گه‌شتبووم نه‌وه‌ی نه‌بیت که له بابه‌ته
بانگه‌وازیه‌کاندا به‌ریاس و ناسراوه، وه‌ک ئاماژه‌یه‌ک بو شیوازی
مامه‌له‌کردنی پیغهمبه‌ر(ﷺ) له‌گه‌ل هه‌له، باسی ئه‌م هاوه‌له سهرنجی
راکیشام که له‌م سهرده‌مه‌ماندا له‌لای زورینه‌مان نه‌ناسراو و شارواویه.

دواتر چووم به دوایدا گه‌رام، تووشی سهرسورمان بووم که سهریری
کتیبه‌کانی سیرهم کرد بوم ده‌رکه‌وت که (عبداللهی کوری جوبه‌یر) ئه‌میری
تیرهاویژه‌کانی رۆژی ئوحد برای «خه‌وات» ه. له‌و ئاماژه‌ بچووکوه‌ بوو
بوم ده‌رکه‌وت که «خه‌وات» برای «عبدالله‌یه، پاشان ده‌ستم کرد به
گه‌ران به‌دوای ژیاننامه‌ی عبدالله دا و بینیم که پۆلینکه‌ره‌کان به‌براکه‌ی
ده‌یناسینن و کاتیک ناوی ده‌هینن ده‌لین: عبداللهی کوری جوبه‌یر، برای
خه‌وات!

ئهمه چییه؟! ئیمه له‌باره‌ی عبدالله‌وه ته‌نیا ئاگاداری هه‌لوپسته‌که‌ی
رۆژی ئوحدین، زورجار له پیشبرک‌یکاندا پرسیار ده‌کریت: "کی ئه‌میری
تیرهاویژه‌کانی رۆژی ئوحد بوو؟ عبداللهی کوری جوبه‌یر ... " ته‌نیا
ئه‌وه‌نده. چۆن ده‌کریت ئه‌م هاوه‌له به‌رپژه له‌گه‌ل ئه‌و ناوبانگه‌ ریژه‌یه‌ی
که لای ئیمه هه‌یه‌تی -له‌گه‌ل شارده‌وه‌یه‌کی ئه‌م حاله‌ته‌ی خو‌ماندا-

لهلای زانایانی تۆمارکاری سیره نوبانگی که متر بووه له «خهوات»ی برای که خهوات ئهسله ن لای ئیمه نزیکه به تهواوتی نه ناسراو بیت؟!

دهستم کرد به کۆکردنهوی زانیاری له باره یهوه، بۆ ئهوهی سه رهتا خۆم بیناسم و پاشان سوود به جگه له خۆشم بگه یهنم، به هیوای پاداشتی ناساندنی یهکیک له هاوه له بهرینه کان (پهزای خویان لیبت)، جا خۆم له بهردهم زانیاریگه لپکی زۆروزه بهنددا بینیهوه که یهک له وینهکانی مروّقیکی رپکوپیک و سرووشتی دهکیشیت.

بهلّی، ئه مه یه کهم نیازم بوو، ته نیا بۆ ناساندنی و وهگرتنی چهند وانیهکی ساده له ژیاننامه کهی، ههتا ئهوهی که خوی گهوره منتهی ئهوهی خسته سهرم و ئیدی خهریکبوو دهمناسی، تا زیاتر دهستم دهبرده خویندنهوه و رامان له چیرۆکهکانی هاوه لّان و پیدچوونهوه به گپرانهوه کانیاندا له پهرتووکهکانی فهرمووده و ئهسه ر و هه لّویسته کانیان که له پهرتووکهکانی ژیاننامه و تهفسیر و ئهوانه ی دیکه شدا تۆمارکراون؛ ئهوه م بۆ ده رکهوت که ئه و وانانه ی له ژیانی ئهوان و هه لّویسته کانیانهوه فیری ده بیت، له سایه و سبیه ری پهروهردی پیغه مبهردا (ﷺ) هه میشه زۆر له وه زیاتره که من مه زهندهم کردوو له ته نیا چهند وانیهکی ساده و ئامۆزگاریگه لپکی خیرا.

بهلّی! ئهوان پپوهه و مهحهک بوون بۆ هه موو ئهوانه ی له دوایانهوه دین، هه ر بۆیه ده بیت له سه ر هه ر هه والپکی چه سپا و لیانه وه بوه ستین و رابمپنین، و پروانین له هه لّسوکه وتیان له ناو خۆیاندا و هه لّسوکه وتی پیغه مبه ر (ﷺ) له گه لیاندا، وه چۆن له گه لّ ژیان و بارودۆخه جیاوازه کان و خۆیاندا وه داخوازییه کانی واقیح و کۆمه لگه که یاندا مامه له یان کردوو.

له «خهوات»ه وه فیربووم که هه ولدانی بهردهوام بۆ گه شتن به ئامانج، مانای ئه وه یه که تۆ شایانی تووشبوون به هه له -بیگومان- و لادانیت له

رېگه‌که، و دواتر ده‌وه‌ستیت و خۆت راست ده‌که‌یته‌وه، و ئه‌وجا دووباره ده‌گه‌رېتته‌وه سه‌ر ئه‌و شارپگه‌یه‌ی که ده‌تگه‌یه‌نیت به ئامانج.

بېگومان ده‌بیت تووشی گونا‌ه بېیت و ته‌وبه‌ش بکه‌یت، شکست بېنیت و سه‌ریش بکه‌ویت ... بکه‌ویت و دووباره هه‌ستیته‌وه، ئه‌مه سرووشتی ژیانه، ئه‌مه سرووشتی مرۆقه‌کانه.

فېربووم که رېگه‌ی گه‌رانه‌وه هه‌میشه وابه‌سته‌ی هه‌نگاونان و کارکردن و بئوومید نه‌بوونه و هه‌نگاونانی به‌رده‌وام بۆ ئه‌و شته‌ی که ده‌ته‌ویت، به دلنیا‌یه‌وه هه‌ندیک مه‌یل به‌لای لادانیشدا پروده‌دات. خو ئه‌گه‌ر بلّیت: "نه‌خیر هیچ مه‌یلنیک بۆ لادان نییه... " ئه‌وه یان وه‌هم و خه‌یال، یاخود تۆ وه‌ستاو و نه‌جوو‌ل‌و‌یت و له شوینى خۆت نه‌بزوو‌تووی!

له ژيانى «خه‌ووایى كورى جوبه‌یر»م پرووانى، لى پامام و بۆم ده‌رکه‌وت که زۆر راسته‌قینه و زۆر مرۆفانه‌یه ...

به‌لّی، ده‌ستم کرد به گه‌ران به دواى هه‌رچى شتیکدا که له‌باره‌یه‌وه نووسرابوو، تێپرا‌ده‌مام و ده‌مپشکنى به ئومىدى دیتنه‌وه‌ی ئه‌و رېگه‌یه‌ی که ده‌مويست، رېگه‌ی گه‌رانه‌وه بۆ لای خۆمان، بۆ راسته‌رېگه، بۆ راستیه هه‌ره مه‌زنه‌که، بۆ سایه و سېبه‌رى په‌روه‌رده‌ی پیغه‌مه‌رى، وه هه‌ول‌دان به ئاراسته‌ی بنیاتنانى مرۆفیک که رېکوپیک بیر بکاته‌وه و نازاد ده‌ربېریت، وه‌ک چۆن ئه‌و نه‌وه نوازیه‌یه وابوون که به‌هه‌ره‌وه‌رى ئه‌و سایه سالاره بوون، هیوام وایه که ده‌ستگیرۆ و رېنومایى کرابم بۆ هه‌ندیک له‌وه، خه‌سته نابم له‌وه‌ی هه‌رده‌م به هیواوه وه‌ک خوبه‌یب بیلیمه‌وه:

..... وَإِنْ يَشَأْ

يُبَارِكْ عَلَىٰ أَوْصَالِ شَلْوٍ مَمْرَعٍ

..... که نه‌گه‌ر بیهه‌وئیت

پیت و فه‌ر له ئه‌ندامه له‌توپه‌تبوو و تیکش‌کاوه‌کانیش ده‌هاوئیت

والحمد لله أولاً و آخراً.

نووسینی:

موحه‌ممه‌د حیشمه‌ت

۲۷/۲/۱۴۴۲

هاوواده‌ی: ۱۴/۱۰/۲۰۲۰ ز

قاهیره، میسر

mhseada@hotmail.com

سه‌رته‌تا

خۆری ئیسلام هیشتا هه‌لنه‌هاتبوو ...

رۆژیک له‌ رۆژانی مانگی (ذی القعدة)، ئه‌و مانگه‌ی که‌ بازارپکی گه‌وره‌ له‌ خاکی نه‌جد به‌ریاده‌کرا، پیی ده‌وترا: (بازاری عوکاظ) هاورپکه‌ی ئیمه‌، گهنجیکی بالاناه‌وند و شیوه‌ رپکوپیک و جوان، به‌ره‌و بازار ده‌رچوو، له‌ رپگه‌دا چاوی به‌ کچیک که‌وت که‌ رۆنی ده‌فرۆشت ... ده‌تگوت مانگه‌!
گهنج هه‌و‌لده‌دات له‌گه‌لیدا رابوویریت، به‌لام ئه‌و ره‌تیده‌کاته‌وه‌.

شه‌یتانه‌که‌ی فیلیکی نایابی له‌ دل ده‌نیت تاکوو ده‌ستی پیی بگات، کابرا ده‌گه‌رپته‌وه‌ ماله‌وه‌ و جله‌کانی ده‌گۆرپیت، هه‌و‌لده‌دات شیوه‌ی بگۆرپیت بۆ ئه‌وه‌ی جارپکی دیکه‌ بگه‌رپته‌وه‌ لای کچه‌ جوانه‌که‌ «فرۆشیاری رۆن».

جارپکی دیکه‌ و به‌ شیوه‌یه‌کی دیکه‌!

له‌ کچه‌ ده‌چپته‌ پپشه‌وه‌ که‌ له‌ هه‌ر ده‌ستیکیدا هیزه‌یه‌ک رۆنی هه‌لگرتبوو، وا پیشان ده‌دات که‌ ده‌یه‌و‌یت بیکرپیت، پیی ده‌لپت: "ره‌نگه‌ رۆنه‌که‌ت شتیکی تیکه‌لکراپیت؟! " کچه‌ وه‌لام ده‌داته‌وه‌: "کوره‌ ئافه‌رتی سه‌نگین رۆن تیکه‌لده‌کات!?"

ده‌لپت: "که‌واته‌ ده‌چینه‌ خواره‌وه‌ بۆ ناو دۆله‌که‌، که‌ وشتره‌که‌می لپیه‌، بۆ ئه‌وه‌ی تامی رۆنه‌که‌ت بکه‌م، ئه‌گه‌ر به‌دل‌م بوو ده‌یکرم ... چونکه‌ ده‌ترسم وشتره‌که‌م به‌ره‌للا پیت!"

کچی پړۆزی په‌یدا‌کەر و پیداکر له‌سەر ساغ‌کردنه‌وه‌ی شمه‌که‌کانی، ده‌چیته‌ خواره‌وه‌ بۆ ناو‌ ئه‌و دۆله‌ی که‌ گه‌نجه‌ ده‌لێت، گه‌نچ‌ یه‌کیک‌ له‌ هیزه‌کانی له‌ده‌ست‌ وه‌رده‌گرێت‌ تاکوو‌ تامی‌ پړۆنه‌که‌ بکات‌ ... و پیلانه‌که‌ش‌ ده‌ست‌ پیده‌کات!

تامی‌ یه‌که‌م‌ ده‌کات، ده‌لێت: "به‌لێ ئه‌مه‌یان‌ تیکه‌ل‌ نییه‌"، پاشان‌ هیزه‌که‌ به‌ ده‌مکراوه‌یی‌ ده‌داته‌وه‌ ده‌ستی‌ بۆ ئه‌وه‌ی‌ ئه‌وی‌ دیکه‌ تام‌ بکات‌ و وه‌ک‌ چۆن‌ تامی‌ یه‌که‌می‌ کرد ... پاشان‌ ئه‌وی‌ تریش‌ به‌ ده‌مکراوه‌یی‌ ده‌داته‌وه‌ ده‌ستی، کچه‌ ده‌لێت: "بوه‌سته‌ هه‌تا‌ ده‌می‌ هیزه‌ی‌ یه‌که‌م‌ ده‌به‌ستمه‌وه‌!" گه‌نجه‌که‌ش‌ -چۆن‌ بلێیت‌ ده‌ترسیت‌ و شتره‌که‌ی‌ ده‌رچیت‌ و وونبیت‌- ده‌لێت: "من‌ و شترێکی‌ سه‌ره‌پۆم‌ هه‌یه‌! بیگره‌، وا‌ و شتره‌که‌م‌ په‌تی‌ بری!"

کچه‌ هه‌ر‌ ده‌لێت: "ئارام‌بگره‌ هه‌تا‌ یه‌که‌م‌ دانه‌یان‌ ده‌به‌ستمه‌وه‌!"، ئه‌ویش‌ ده‌لێت: "نا، بیگره‌ ئه‌گینا‌ به‌ریده‌ده‌مه‌وه‌ هه‌مووی‌ برژیت، ده‌ترسم‌ و شتره‌که‌م‌ نه‌دۆزمه‌وه‌"، جا‌ وه‌ختیک‌ کچه‌ ده‌ترسیت‌ هیزه‌که‌ له‌ده‌ستی‌ به‌ربداته‌وه‌ و پړۆنه‌که‌ به‌ زه‌ویدا‌ برژیت‌ -که‌ قووتی‌ خیزانه‌که‌ی‌ بوو- هیزه‌ی‌ دووه‌میشی‌ له‌ده‌ست‌ ده‌گرێت؛ ئه‌وجا‌ هه‌ردوو‌ ده‌ستی‌ گیراوه‌!

ئیدی‌ ئه‌م‌ لاوه‌ی‌ سه‌رده‌می‌ نه‌فامی؛ توند‌ کچه‌ ده‌گرێت‌ و کاری‌ خۆی‌ له‌گه‌لدا‌ ده‌کات‌ که‌ ئه‌و‌ به‌ هه‌ردوو‌ ده‌ست‌ دوو‌ هیزه‌که‌ی‌ گرتوه‌، نه‌وه‌ک‌ برژین، و به‌رگریه‌ک‌ له‌ خۆی‌ ناکات، ته‌نیا‌ هینده‌ ده‌لێت: "ده‌ک‌ لێی‌ نه‌حه‌سه‌ییه‌وه‌ و پیرۆزت‌ نه‌بیت."

ئه‌ویش‌ شیعری‌کی‌ پیداکر‌ و ت‌ که‌ گالته‌ به‌ ره‌زیلی‌ کچه‌ ده‌کات‌ و شانازی‌ به‌ نیریتی‌ خۆیه‌وه‌ ده‌کات. بباباکانه‌ له‌وه‌ی‌ چی‌ کردوه‌، ئیدی‌ ئه‌وا‌ بووبوو‌ به‌ په‌ند، که‌ ده‌وترا: «سه‌رقا‌لتر‌ له‌ کچه‌ی‌ خاوه‌ن‌ دوو‌ هیزه‌که‌!»، هه‌روه‌ها‌

ده‌وتریټ: «حه‌ز ورووژاوتر له خه‌ووات!»^(۱)

له‌پاشان په‌روه‌ردگاری مه‌زنی میه‌ره‌بان ریگه‌ی ئه‌م خه‌وواته‌ی سه‌رده‌می نه‌فامی ده‌دات که بیټه‌ موسلمان.

نا و سیفه‌ته‌کانی

خه‌وواتی کوری جوبه‌یری کوری نوعمان (په‌زای خوای لیټیت)، له هۆزی ئه‌وس، و له پشتیوانان بوو. ناویک له‌جیی خۆی، که خه‌ووات به‌واتای: ئازا و بویر دیت، که سیک که له توخنکه‌وتنی هه‌ر هه‌را و هه‌ورازیک بیباکه.^(۲)

ئیبین فارس ده‌لټت: « خاء و واو و تاء بنه‌چه‌یه‌کن به‌واتای کار بردنه‌سه‌ر و به‌جیه‌ینانی پیش‌ره‌وانه و بیباکانه دیت».^(۳)

که‌سیکیش که له ژبانی خه‌ووات (په‌زای خوای لیټیت) ده‌روانیت؛ ده‌بینیت که ئه‌م سیفه‌ته‌ی له سه‌رده‌می نه‌فامی و ئیسلامیشیدا تیدا به‌رجه‌سته بووه.

ئه‌گه‌ر چیرۆکی (کچه‌ی خاوه‌ن دوو هیزه‌که) بخوینیته‌وه به‌سته بو ئه‌وه‌ی راستگه‌ران به‌دیها‌تنی ئه‌م سیفه‌ته‌ برانیت: بویریک، که له توخنکه‌وتنی هه‌ر هه‌را و هه‌ورازیکدا باکی نییه!

به‌هه‌مان شیوه‌ش کاتیک که به‌رگی نه‌فامی داکه‌ند و خۆری ئیسلام به‌سه‌ر دلیدا هه‌له‌هات، ئه‌و سیفه‌تانه‌ی له‌سه‌ر ته‌رازووی ئیسلام راستبوونه‌وه و بوون به‌ بویری له‌حه‌قدا و خۆدان له‌هه‌ر سه‌ختی و ترس

(1) ينظر: «مجمع الأمثال» للميداني (۱/۳۷۶)، (۲/۶۷).

(2) انظر: «شمس العلوم»، للحميري (۱۹۴۸/۳).

(3) انظر: «مقاييس اللغة» (۲/۲۲۵).

و سامیک له پیناو خودادا، به مجوره ئه و بوږی و بیباکیه ی که بهرانبهر به مه ترسیه کان هه یبوو، له چندين هه لویستی دواتری خه وواتدا دهرده که وتن: «یهک له ئازا و به جهرگه به رباسه کان» و، «یهک له پاله وانه به نوابانگان» و «یهک له سوارچاکانی پیغه مبهردی خوا (ﷺ)». وهک په رتوو که کانی ژیانامه کان باسی لیوه ده که ن.

ئه مه شتیکی سهیر نییه، چونکه ئیسلام بو ئه وه نه هاتوه سیفه ته کانی مروّف بسرپته وه یاخود دووباره درووستیان بکاته وه، به لکوو ئامانجی ئه وه یه ئه و به خششانه ی خودا که به مروّفیک دراون، له و شتانه دا به کاریبه ینیت که بو ی داندراره.

چونکه ده کرپت هه مان سیفه ت -سیفه تی بوږی به نمونه - که له سیبه ری کوّمه لگه نه فام و لاده ره کاندای بو شکاندنای ناموس و پژاندنای به ناهقی خوینه کاندای به کاردیت، له گه ل ئه و په ری شانازیکردن خوّه لکیشانیش به و کارانه وه، هه ر خودی بنه رته ی ئه و سیفه ته یه که له ژیر سیبه ری ئیسلام و حه قدا ده بیته (سوارچاکیتی) و (ئازایه تی) و (پاله وائیتی) و (قورباندان) له پیناو رزگارکردنای به نده کان و ئاوه دانکردنه وه ی زه وی و جهنگان له دژی گهنده لی.

هه ر بوّیه کاتیک له و باره یه وه پرسیار له پیغه مبهردی (ﷺ) کرا فه رمووی: «ده بینن که خه لکی وهک کانزاکان وان؛ باشتیرینان له نه فامیدا باشتیرینانه له ئیسلامدا، ئه گه ر له ئیسلام تیکه شتبن و حالین».

هه ربوّه پیویسته له سه ر مروّف -ئه گه ر له تاوان و سه ریچییه وه هاته سه ر به ندایه تی و گوږپراهلی، یاخود له ژیانای لادانه وه به ره و ژیانای راسته ریچوون - به پیچه وانه ی سرووشت و خوخته ی خوّه وه مامه له نه کات، به لکوو له ناو کانزا و خووره وشتی خویدا بگه رپت و ئه و ره فتار و خووره وشت و توانایانه ی هه به تی له و شتانه دا به کاریبه ینیت که له گه ل

ئیسلامدا ده‌گونجین و خزمه‌تی حه‌ق و راستی و دادگه‌ری ده‌که‌ن، نه‌ک سه‌رجه‌م ئه‌و خوره‌وشت و توانایانه‌هه‌لبوه‌شینیتته‌وه‌ته‌نیا له‌به‌رئه‌وه‌ی که پیشتر له‌خراپه‌ و لاداندا به‌کاری هیناون.

به‌روه‌ ئیسلام:

هه‌چه‌نده له‌ په‌رتووکه‌کانی سیره‌ چیرۆکی موسلمانبوونی «خه‌ووات» مان بۆ باس نه‌کراوه، به‌لام ئاماژه‌یه‌کی گرینگیان بۆ به‌جیه‌یشتووین که ده‌کریت له‌رپیه‌وه‌ بگه‌ینه‌ ویناکردنیک‌ی گشتی. وه‌ختیک زانایانی سیره‌ باس له‌وه‌ ده‌که‌ن که یه‌ک‌یک له‌وه‌ که‌سایه‌تیانه‌ی ئاماده‌ی په‌یمانی (عه‌قه‌به‌ی دووهم) بوون به‌ نوینه‌رایه‌تی هۆزی ئه‌وس؛ سوارچاکی جوامیر «ئه‌بو موندیر عبدالله‌ی کوری جوبه‌یر» بووه، برای دایکوبوکی ئه‌م هاورپیه‌ی خۆمان خه‌وواتی کوری جوبه‌یر!

که‌واته؛ ئیسلام هه‌ر زوو گه‌شتۆته‌ مالی ئه‌و پیاوه‌ ئازا و بویرانه‌ له‌گه‌ل ئه‌و پۆله‌ پیرۆزه‌ پێشه‌نگه‌ی که به‌ر له‌ کۆچ موسلمان بوون، هه‌روه‌ها له‌گه‌ل بالیۆزی به‌ سام و مه‌زن «موصعه‌بی کوری عومه‌یر» دا (په‌زای خوای لیبیت) کۆبوونه‌ته‌وه، به‌ شوپن ئه‌وه‌شدا عبدالله‌ی کوری جوبه‌یر -برا گه‌وره‌که‌یان- له‌گه‌ل شاندی ئه‌وسدا به‌رپکه‌وت بۆ په‌یمانان به‌ موسلمانیتتی. خه‌وواتی^(۱) برا بچووکیشی له‌ یه‌ثریب به‌جیه‌یشت، تا‌کوو له‌پاش ئه‌وه‌ بگه‌رپته‌وه‌ و ئه‌وه‌ی پرویدا بو‌ی باس بکات و ئاگاداربینه‌وه‌ بۆ ده‌ستپیکردن به‌ ئاماده‌سازی بۆ پیشوازیکردن له‌ پیغهمبه‌ر (ﷺ) و هه‌وه‌لانی که به‌م نزیکانه‌ روو له‌ مه‌دینه‌ ده‌که‌ن.

(1) عبدالله به‌ته‌مه‌ن گه‌وره‌تر بووه له‌ خه‌وواتی برای، پروانه: «أنساب الأشراف» للبلاذري (۲/۱/۲۴).

ژیانیکی نوی

له‌پاش ړیکه‌وتننامه‌ی عه‌قه‌به، کۆچکردووان پۆل پۆل ده‌هاتن به‌ره‌و مه‌دینه، دوا‌ی گه‌شتیکی پر ترس و بۆسه، هه‌روه‌ها پاش ئه‌وه‌ی مال و سامانیان له‌ده‌ستدا و نیشتیان و بازرگانیه‌کانیان به‌جیه‌پشت، ته‌نیا له پیانو کۆچکردن به‌ره‌و په‌روه‌ردگار ...

له مه‌دینه‌ش پشتیوانان له‌وپه‌ری ئاماده‌باشیدا بوون بۆ پیشوازیکردن و نیشاندانی ته‌واوی براه‌تی ئیمانی وه‌ک پتویسته، جا له مال‌ه‌کانی خۆیاندا نیشه‌جیبیان کردن و مال و سامانیان له‌گه‌لدا به‌ش کردن وه‌کوو خۆیان که خاوه‌نین، ته‌نانه‌ت پیشیانخستن به‌سه‌ر خۆیاندا به‌شیوه‌یه‌کی مه‌زنی وه‌ها که قورئان بۆخۆی تۆماریکردوه، که په‌روه‌ردگار له‌باره‌یانوه‌وه ده‌فه‌رموویت:

﴿يُجِبُونَ مَنْ هَاجَرَ إِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِّمَّا أُوتُوا وَيُؤْتُونَ عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ﴾ [الحشر: ۹].

واته: «ئه‌وانه‌ی که پیشتر مال و شوینی خۆیان ئاماده کرد بۆ پیشوازی له کۆچکه‌ران و دل و ده‌روونی خۆیان پرا‌زنده‌وه به ئیمان، ئه‌وانه‌شیان خۆش ده‌ویت که کۆچیان کردوه بۆ لایان و له دل و ده‌روونیاندا جیی هیچ جو‌ره‌سه‌وودی و به‌خیلیه‌ک نابیته‌وه (له‌سه‌ر ئه‌وه‌ی که به‌شی کۆچبه‌ران دراوه به‌شی ئه‌وان نه‌دراوه) وه‌ برا‌کانیان ده‌خه‌نه پیش خۆیان هه‌رچه‌نده خۆشیان ئاتاج و هه‌زار بن و پتویستیان هه‌بیت.»

یه‌ک له‌و پیشه‌نگانه‌ش که ئاوا برا‌کانیان خستبووه پیش خۆشیا‌نه‌وه و پیشوازییان له کۆچبه‌ران کرد له مال‌ه‌کانیاندا: خه‌وات بوو (په‌زای خوا‌ی لیبت)، کاتی‌ک له مال‌ه‌که‌یدا پیشوازی له یه‌کی‌ک له‌باشترین و به‌پزیرترینی هاوه‌لان و له‌خواترستری‌نیان و نازیزترینیان له‌لای پیغه‌مبه‌ری خودا (ﷺ) کرد، سه‌رده‌اره ده‌وله‌مه‌نده له‌خواترسه‌که، دۆسته دونه‌یا‌نه‌ویسته‌که‌ی خودا،

ئەبو سائیب «عوثمانی کوری مه‌ظعون» له‌گەڵ خیزانه‌که‌یدا «خه‌وله‌ی کچی‌هه‌کیم» (ره‌زای‌خوایان لیبیت).^(۱)

به‌و شیوه‌یه‌مانه‌وه‌تاوه‌کوو موسلمانان هه‌وآلی کۆچکردنی پیغه‌مبه‌ری خودایان بیست (ﷺ) له‌مه‌که‌وه، ئیتر هه‌موو به‌یانیه‌که‌که‌وتن به‌ره‌و که‌ناره‌کانی مه‌دینه و له‌وئ چاوه‌روان ده‌بوون هه‌تا گه‌وه‌گرما‌ی نیوه‌رۆ ده‌یگه‌راندنه‌وه، رۆژیکیان له‌پاش ئه‌وه‌ی چاوه‌روانی درێژه‌ی کیشا گه‌رانه‌وه، کاتیک گه‌شتنه‌وه‌ماله‌کانیان؛ بیاویک له‌جوله‌که‌کان بۆ ئه‌نجامدانی هه‌ندیک له‌پیوستیه‌کی به‌شوینیکی به‌رزدا سه‌رکه‌وت و پیغه‌مبه‌ری خودا (ﷺ) و هاوه‌لانی له‌دووره‌ی بینی سپی ده‌که‌نه‌وه و تراویلکه‌که‌ده‌ره‌ویننه‌وه، جا زانی که‌ئوه‌پیغه‌مبه‌ر خۆیه‌تی (ﷺ)، خۆی بۆ نه‌گیرا و یه‌که‌ده‌نگ هاواریکرد: "هۆ کۆمه‌لانی عه‌ره‌ب! ئه‌وه‌مه‌زنه‌که‌تانه‌که‌چاوه‌روانی بوون!"

موسلمانان وروژه‌یان کرد و چه‌که‌کانیان هه‌لگرت و جمه‌ی ته‌کبیر ده‌هات، ته‌کبیریان ده‌کرد له‌خۆشی‌گه‌یشتنی (ﷺ)، ده‌رچوون بۆ گه‌شتن به‌دیداری، پپی شادبوون و به‌خیره‌هاتنیان کرد، له‌ده‌وری خه‌ربونه‌وه، که‌ئارامی پیغه‌مبه‌ری داپۆشیوو (ﷺ)، مه‌دینه هه‌مووی هاتبوو بۆ پیشوازی لیکردنی، رۆژیکی له‌یادنه‌کراو بوو که‌مه‌دینه هه‌رگیز رۆژیکی وه‌های له‌میژووی خۆیدا نه‌دیوو.^(۲)

وادیاره‌بابه‌تی پیشوازیکردن له‌کۆچکردووان له‌پاش هاتنی پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) دووباره‌رپیکه‌رايه‌وه، وه‌کوو ئه‌وه‌ی له‌بوخاریدا هاتوو له‌گه‌رانه‌وه‌ی «ئوم‌عه‌لائئ‌نه‌نصاری» که: «عوسمانی کوری مه‌ظعونیان بۆ ده‌رچوو که

(1) انظر: «بهجة المحافل» للعامري (۱/۱۵۹).

(2) ئه‌وه‌ی ماوه‌ته‌وه‌له‌دیمه‌نه‌که‌له‌ئه‌لقه‌ی «الرمیضاء». فی ظلال التریبة النبویه «دا بیینه، هه‌مان نووسه‌ر، دار‌المعرفة.

له لایان بمینیته وه، کاتیک پشتیوانان تیروپشکیان کرد بو له خوگرتنی کوچکردووان و نیشته جیکردنیان له ماله کانیناندا. پاشان عوسمان وه ختیک له لیمان بوو نه خو شکوهت و منیش (په ره ستاریم کرد) هه تا ئه وه ی که کوچی دوایی کرد...»^(۱)

پرسیاره که لیره دا ئه وه یه: چوڼ «خه ووات» پیسوازی له «عوسمان» کردووه له کاتیکدا که «ئوم عه لاء» ده لیت که تاوه کوو کوچی دوایی کردووه له لای ئه وان ماوه ته وه و ئه و فرموده یه ش له سه حیجی بوخاریدا چه سپاوه؟ به شیوه یه کی روونتر: ئایا «عوسمان» له لای «خه ووات» مایه وه یاخود «ئوم عه لاء»؟

وه لامی ئه م پرسپاره به کوکوردنه وه ی ئه و بوچووانه ده بیټ وه ک لیره دا روونمان کرده وه، که وادپاره سه ره تا «عوسمان» له لای «خه وواتی کوری جوبه یر» ماوه ته وه، پاشان کاتیک پیغه مبهردا (ﷺ) گه یشته مه دینه و پشتیوانان له کیپرکیډا بوون و بو پیسوازیلیکردن و چاودیریکردن له براکانیان تیروپشکیان کرد، به وشپوه یه تیروپشکه که بو «ئوم عه لاء» درچوو وه «عوسمان» له لای ئه وان ماوه ته وه تاوه کوو کوچی دوایی کردووه. به و شیوه یه پیگه و ریزی پیسوازیکردن و چاودیری کردن له سه ره تادا بو «خه ووات» بوو و له دواییشدا بو «ئوم عه لاء»، والله أعلم.^(۲)

(1) انظر: البخاري (۳۹۲۹)، كتاب «مناقب الأنصار»، باب «مقدم النبي (ﷺ)، وأصحابه المدينة».

(2) ئوم عه لاء، دهوتریت خیزانی زهیدی کوری ثابت بووه رهزای خوایان لیبیت، ئه م فرموده یه ش کوپه که ی لیوه ی گپراوه ته وه: خارجه ی کوری زهید. گه وره شمان عوثمانی کوری مه طعون، له شه عبانی شالی ۳ک دا وه فاتیکردووه، هه لو یستگه لیکی زور قه شه نگو ناوازه شی هه ن، خودا یارمه تیدر بیټ وه فاداری و نووسینیگمان له خزمهت ئه ویشدا هه بیټ.

تاقیکردنه‌ویهک هه‌ر له‌سه‌ره‌تای سایه و سییه‌ره‌که‌وه:

«خه‌ووات» موسلمان بوو، چووه‌سه‌ر ریگه‌ی ری‌نومایی و پابه‌ندبوون و هه‌میشه‌هه‌ولیده‌دا ئه‌و‌رۆژه‌رابردووانه‌له‌بیر خۆی به‌ریته‌وه‌که‌تیی‌دا‌شه‌ل و کویرانه‌ده‌که‌وته‌هه‌ر خراپه‌یه‌که‌وه، دوور له‌ریگه‌ی هیدایه‌ت، موسلمان بوو و به‌شداریکرد له‌و‌کاره‌چا‌کانه‌ی که‌کو‌تا‌دانه‌یان ئی‌مه‌باسمان‌کرد؛ چاود‌ری‌کردنی برا‌کو‌چکه‌ره‌کانی و هاوسۆزیکردن و میوانداری لی‌کردنیان بوو له‌نیو‌مالی‌خۆیدا، له‌پاشان پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) هات، «خه‌ووات» ئیدی له‌گه‌ل ئه‌ودا ده‌ستی کرد به‌ئاماده‌باشی بو‌ژیا‌نه‌نو‌پیه‌که‌ی ...

به‌لام ئه‌مه‌هه‌مووی نییه؛ ژیا‌نی (دونیا) به‌م‌نه‌رمییه‌به‌ری‌وه‌نا‌چیت به‌بی‌کۆمه‌لیک تاقیکردنه‌وه‌که‌پاداشت و مال و لانه‌ی ژیا‌نی "راسته‌قینه‌ی" دوا‌رۆژی له‌سه‌ر بی‌ت، هه‌ر له‌به‌ر ئه‌مه‌یه‌که‌هه‌میشه‌پرسیاره‌قور‌نانییه‌که‌ده‌بینیته‌وه‌که‌له‌وینه‌ی‌پرسیاری‌نکو‌لیدا‌تیگه‌شتنی‌خه‌لک بو‌چه‌مکی باوه‌ر ده‌هه‌ژینیت، که‌وا‌وابیرده‌که‌نه‌وه‌ئیمان‌ته‌نیا‌وشه‌یه‌که‌به‌زمان ده‌رده‌بردیت و ته‌واو ﴿وَ‌أَحْسَبِ‌النَّاسِ‌أَنْ‌يُزَكَّوْا‌أَنْ‌يَقُولُوا‌أَمَّا‌وَهُمْ‌لَا‌يُفْتَنُونَ﴾ [العنکبوت: ۲]

واته: «ئایا‌خه‌لکی‌وا‌یا‌نزا‌نیوه،‌وا‌زیا‌ن‌لیده‌هین‌ری‌ت‌هینده‌ی‌بلی‌ن‌ئیمان‌و‌باوه‌رمان‌هیناوه،‌و‌ئیدی‌تاقینه‌کرینه‌وه‌و‌ناخۆشی‌نه‌بینن‌له‌بی‌ژینگ‌نه‌درین!»

نه‌خیر، ئه‌مه‌نه‌سه‌رووشتی‌ئیمان‌ه‌و‌نه‌ری‌سای‌خوداشه‌له‌ژیا‌ندا. ئه‌وه‌به‌س‌نییه‌که‌خه‌لک‌بلی‌ن‌باوه‌رمان‌هینا،‌و‌ته‌نیا‌به‌و‌بانگه‌شه‌یه‌ش‌وا‌زیا‌ن‌لی‌ناهین‌دریت،‌هه‌تا‌کو‌و‌رووبه‌رووی‌تاقیکردنه‌وه‌و‌ئاشووب‌و‌چه‌رمه‌سه‌ری‌نه‌بنه‌وه،‌پی‌چه‌سپاو‌نه‌بن‌تیی‌دا‌و‌به‌پیکه‌اته‌یه‌کی‌روون‌و‌دل‌یکی‌پوخته‌وه‌لی‌ده‌رنه‌چن،‌هه‌روه‌ک‌چۆن‌ئاگر‌ئالتوون‌ده‌سو‌تینیت‌و‌پاکی‌ده‌کاته‌وه‌له‌و‌مادده‌دزه‌کردوو‌و‌هه‌رزان‌و‌بین‌رخانه‌ی‌که‌لکا‌ون‌به‌کانزا‌ره‌سه‌نه

گرانبه‌هاکه‌وه، ئەم تاقیکردنه‌وانه له‌سه‌ر باوه‌ر بنچینه‌یه‌کی چه‌سپاو، و ریسایه‌کی جینگیره له تەرازوی خودای به‌رز و بیگه‌رددا ﴿وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ صَدَقُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْكٰذِبِينَ﴾ [العنکبوت: ۳]

واتا: «سویند بی‌ت بی‌گومان ئی‌مه ئەوانه‌ی پێش ئەمانیشمان تاقیکردوو‌ه‌ته‌وه، سا سویند بی‌ت په‌روه‌ردگار به‌ده‌ریان ده‌خات، ئەوانه‌یان که راستال بوون و ده‌ریان ده‌خات ئەوانه‌شی که درو‌یان‌کردوو‌ه.»

«خه‌وات» له باره‌ی خۆیه‌وه ده‌گپ‌رته‌وه و ده‌لێت: موسلمان بووم و پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) کۆچیک‌رد بۆ لامان، جار‌پکیان که من به‌نیو کۆلانه‌کانی مه‌دینه‌دا ده‌رۆشتم چاوم به‌یه‌ک له ئافره‌ته‌ داو‌پنپیس‌ه‌کانی سه‌رده‌می نه‌فامی که‌وت که ئە‌وه‌کات دۆستم بوو، جا موسلمان بوونه‌که‌م رێگری لێ‌ده‌کردم و نه‌فسیشم بانگی ده‌کردم بۆ لای، منیش چاوم له‌سه‌ری لانه‌برد تا‌وه‌کوو خۆم کیشا به‌دیواری مالی به‌نی جه‌ذره‌ دا، پ‌وخسارم برینداربوو و خوینی پێ‌دا هاته‌خواره‌وه، به‌و حاله‌وه‌ چوومه‌ لای پیغه‌مبه‌ر (ﷺ)!

فه‌رمووی: چیت لێ هاتوو‌ه؟ منیش باسه‌که‌م بۆ گپ‌ر‌ایه‌وه. جا فه‌رمووی: “سا نه‌گه‌رپ‌یت‌ه‌وه سه‌ری، گه‌ر خودا چاکه‌ی بۆ به‌نده‌یه‌ک بو‌یت له‌م دونیا سزاکه‌ی بۆ پێش‌ده‌خات.”^(۱)

ئایا سه‌رنج‌ت‌دا که «خه‌وات» چۆن ئاگادارمان ده‌کاته‌وه هه‌ر له

(1) انظر: «المنتظم»، (لابن الجوزي ۵/۱۷۰)

(2) له فه‌رمووده‌ی ئە‌نه‌سه‌وه له‌لای تورموندی و جگه‌ له‌و‌پیشه‌وه هاتوو‌ه به‌ب‌ج ناوه‌پنانه‌ی خه‌وات، له‌لای ئی‌بین عه‌دی-ش له «الكامل» دا له فه‌رمووده‌ی ئە‌بو هوره‌یره‌وه، که پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) برینتکی له پ‌وخساری کاب‌رایه‌ک‌دا دیت، فه‌رمووی: ئە‌وه چیبیه‌ پ‌وخسارت بۆ وای لێ هاتوو‌ه؟ گو‌تی: ته‌ماشای ئافره‌تتیکم کرد و چاوم له شو‌ینی بوو هه‌تا دیواری به‌نی فلان له پ‌وخسارم که‌وت، پیغه‌مبه‌ریش (ﷺ) فه‌رمووی: «خودا ئە‌گه‌ر چاکه‌ی به‌نده‌یه‌کی بو‌یت سزاکه‌ی بۆ پێش‌ده‌خات له دونیادا».

سه‌ره‌تاوه هه‌تا کاتی رووداوه‌که، که چۆن له‌سه‌ره‌تای گرتنه‌به‌ری ږیگه‌ی ږینوماییدا و پاش کۆچ کردنی پیغهمبه‌ر (ﷺ) بۆ لایان ئەوه روویداوه، ئەوجا ده‌لپت: «جاریکیان که من به‌نیو کۆلانه‌کانی مه‌دینه‌دا ده‌رۆشتم چاوم به‌یه‌ک له‌ئافره‌ته‌داوین پیسه‌کانی سه‌رده‌می نه‌فامی که‌وت، که ئەوکات دۆستم بوو!»

پاک و بیگه‌ردی بۆ خوا، ئیستا و له‌م کاته‌دا؟!!

ته‌نیا که‌می‌ک به‌ر له‌ئیستا بوو که به‌رگی نه‌فامی داده‌که‌ند و پییه‌کانی له‌ته‌پوتۆزی نه‌فامی ده‌ته‌کاند له‌پیناو هه‌لبژاردنی ږیگه‌ی راست و هه‌نگاونان به‌ره‌و لای په‌روه‌ردگار.

که‌چی راست لیره‌دا ئەم تاقیکردنه‌وه‌یه‌ دپته‌ پیسه‌وه!

به‌لن، ئەمه‌ سه‌رووشتی ږیگه‌که‌یه. وا نه‌زانیت که به‌هه‌لبژاردنت بۆ ږیگه‌ی هیدایه‌ت هه‌موو دونیا به‌گول ږاده‌خری‌ت له‌خۆشی گه‌رانه‌وه‌ی تۆدا، به‌لکۆو ږیک به‌پیچه‌وانه‌وه‌یه: زه‌وی هه‌مووی ده‌بی‌ت به‌دږک! ده‌زانیت بۆ؟!!

زۆر به‌کورتی و پوختی: «تاوه‌کوو به‌رچا‌ورۆشن بیت به‌ږیگه‌که‌ و فی‌ری خۆپارێزی و له‌خواترسان بیت.»

به‌لن، له‌خالی لاوازتدا تاقیده‌کرێته‌وه، تاقیکردنه‌وه‌کان له‌ناوچه‌کانی ترس و هه‌زه‌کانه‌وه‌ بۆت دین!

«خه‌ووات» ده‌فه‌رمووی‌ت: «ئیسلا‌مه‌که‌م ږیگری لیک‌ردم و نه‌فسیشم بانگی کردم بۆ لای». ئایین ئاوه‌ها ږیگری ده‌کات له‌تاوان و ده‌یگی‌ږیته‌وه، و نه‌فسیش به‌ئاراسته‌که‌ی دیکه‌دا بانگ و هاواری لیده‌کات. جا بۆیه له‌و وته‌یه‌ رابمێنه‌ که ده‌فه‌رمووی‌ت: «نه‌فسیشم بانگی کردم بۆ لای!»

درندهترین دوژمن له دواى شهیتان، بانگی دهکات بو ټو شوینهی که له روژی موسلمانوونیه وه لپی هه لډیت.

به لئ، ټو له سه ره تاي تاقی کړدنه وه دا ده رچوو، ئیسلامه که شی له که وتنه پیسی و خراپه وه پاراستی، به لام به و تازه بیانه له نه فامی ده رچوو، هیشتاش «(نه فسی)» بانگی دهکات... هیشتا سه رقاله به جلّه و گیر کړدنی سه روو شته سه ره روکه یه وه... تا وه کوو ئیشتاش ئاوری لئ ده داته وه، وه ک ټو هی له جه نگی کدا بیت له ئیوان ئایینه که ی که دهی گه رپنیتته وه سه ر ریگه ی راست و ټو نه فسه ی که رایده کیشیت بو ټو و رابردو وه ی که لپی هه لډیت. جاریک ئایینه که ی رایده کیشیت، جاریکیش نه فسی، تا کوو دیواره که به زلله یه ک له روخساریدا ټو مملانییه یه کلاده کاته وه، خوین ده پزیت و روخساری ده رووشیت، جا به و حاله وه ده چیتته خزمه ت پیغه مبهردا (ﷺ) و بو ی باسده کات، ټو ویش پیی ده فهرموویت: "سا نه گه رپنیتته وه سه ری، خدا گه ر چاکه ی به نده یه کی بویت له م دنیا سزاکه ی بو پیشده خات".

به لئ، پیغه مبهردا (ﷺ) هیچ توندی به رانه ر به «خه ووات» به کار نه هینا... پیی نه فهرموو: هیشتا له سه ر به زمی خو ت ماویت؟! ټو هت به س نه بوو که له نه فامیدا کړدت؟ مه گه ر موسلمان نه بوویت؟! ته نانه ت له شاریگه ی چه قیشدا هیشتا نه فست بانگت دهکات؟

هیچ کام له وانه ی نه فهرموو (ﷺ)... ته نیا فهرمووی: سا نه گه رپنیتته وه سه ری، پاشان ئاگاداری کړده وه له وه ی که پهروه ر دگار میهری پی نواندو وه که سزاکه ی بو پییش خستو وه، فی ریده کات که ټو ه «سزا» بوو، به لام سزایه ک له توپی میهری خودادا، پهروه ر ده ی پیغه مبهردا (ﷺ) به م شیوازه بووه، نه ته نیا یه ک وینه و یه ک شیوازی چه قبه ستوو.

پیده چیت بیرسیت: مه گه ر موسلمان نه بوو بوو؟ هیشتا له پاش هه موو

ئه‌وه له تاقیکردنه‌وه دهرنه‌چوو؟ مه‌گه‌ر شایه‌نی پیروژبایی لیکردن و مزگیننی پیدان نه‌بوو؟

له راستیدا ئه‌و له رپگه‌یدایه به‌ره‌و سه‌رکه‌وتن... به‌لام تاقیکردنه‌وه‌که هیشتا ته‌واو نه‌بووه، بارودوڅی «خه‌ووات» پیویستی به چاودیری کردنیکي پیغه‌مبه‌رانه‌ی زیاتر بوو، که به‌شیکي ئه‌و چاودیری‌کردنه‌ش له رپگه‌ی به‌ره‌و به‌دردا بوو.

رپگه‌ی به‌ره‌و به‌در

«خه‌ووات» له‌گه‌ل پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) بو جه‌نگی به‌در دهرچوو هاوشانی کومه‌لیک هاوه‌لی دیکه، زورپک له هاوه‌لان پینان وابوو ئه‌م دهرچوونه ته‌نیا وه‌ک تاقمیکي هه‌والگری و کنه و پشکنین دهرده‌چیت هاوشپوه‌ی دهرچوونه‌کانی پیشتی پيش غه‌زاکه، هه‌ر بویه هه‌ندیکیان له مه‌دینه مانه‌وه و پیغه‌مبه‌ریش (ﷺ) زوری له که‌س نه‌کرد بو دهرچوون، و بژارده‌ی دایه ده‌ست خوین.

«خه‌ووات» ده‌ستپیشخه‌ری کرد بو دهرچوون که ئه‌مه‌ش هاورپکی سیفه‌ته‌کانی بوو که دیارترینیان بویری و پیسپه‌روی بوون که ئیسلام رازاندنیه‌وه و کردنی به قاره‌مانیتی و نازایه‌تی و سوارچاکیتی له‌رپگه‌ی خوادا.

له رپگه‌دا «خه‌ووات» قاچی به‌ردی پی که‌وت و شکا و هه‌لئاوسا، پیغه‌مبه‌ریش (ﷺ) گه‌ران‌دیه‌وه بو ناوچه‌ی (ره‌وحاء) که له‌و ویستگه سه‌ره‌کیانه بوو که قافل‌ه دهرچووه‌کان له مه‌دینه پییدا تیپه‌رده‌بوون، و هه‌شتا کیلومه‌تر له‌ویوه دوور بوو.

له بهرئه وهشی که «خهوات» بهمه بهستی غهزا درچوو، بهلام بههوی
 پیکانه وه پیغه مبهردا (ﷺ) گه راندييه وه، پیغه مبهردا (ﷺ) له دستکه وته کان
 پشکی خوی بو دانا، له نهجر و پاداشتیتشدا بههه مان شیوه حوکمی
 هاوه لیکي «بهدری» ههیه با به خودی خوئی نه چوو پیته ناو جه ننگه که وه.
 نهوهی جیگای سهرنجه لیره دا نهوه بوو که «خهوات» هاوه لی
 پیغه مبهردا (ﷺ) بوو له سهر پشتی ولاغه که ی.

نهوهشی که پیغه مبهردا (ﷺ) هاوه لانی له پشت خویه وه سهرده خست
 شتیکی جی سهرنج و شایانی لیرامانه، که جوریکه له زیاد ناوه لیتیکردن
 و گرنگی پیدان له لایهن پهروه رده کاری یه که مه وه. ثم رهفتاره ته نیا له بهر
 نه بوونی سواری و شمهک و جیگه نه بووه، به لکوو ههروه که له «نه نه سی
 کوری مالیکه وه» گیردراوه ته وه، ده فهرموو پت: «پیغه مبهردی خوا (ﷺ)
 کاتیک ده که وته سهر سه فهر ههر روزه و پیاویک له هاوه لانی له گه ل
 خویدا سهرده خست»^(۱).

جا پهروه رده کاری پیشه ننگ حال و توانای زهینی هاوه لانی و پیویستییه
 دهروونییه کانیا نی پی ده زانیت، بویه هه رچی بویان گونجاو بووایه و سوودی
 بویان هه با بوی هه لده بژاردن و نهوهی پیشکه شده کردن. جا ده بینیت
 یه که له جاره کان پیغه مبهردا (ﷺ) «جابری کوری عه بدوللا» له گه ل خویدا
 سهرده خات، که زور هزی به زانست و فهرمووده بووه، ئیدی ههر له و
 شه ودا هه فتا فهرمووده ی له زاری پیروزیه وه له بهر کرد^(۲)، جاریکي دیکه
 «شهریدی کوری سوهید» له گه ل خویدا سهرده خات، جا لپی ده پرسیت:
 هیچت له شیعی (ئومه ییه ی کوری نه بی صهلت) له لایه؟ گوتم: به لی.
 فهرمووی: بینه! (شهرید) ده لیت، جا منیش یه که به یتم گوت، فهرمووی:

(1) ينظر: «أسامي أرادف النبي»، لابن منده (ص ۱۱)

(2) انظر: «تاريخ دمشق» لابن عساکر (۲۳۰/۱۱) (۲۷۹۱).

«بینه!» ئه‌وجا به‌یتیکی دیکه‌شم گوت، فه‌رموویه‌وه: «بینه!» هه‌تا‌کوو سه‌د دانه به‌یتم بۆ گوت.^(۱)

به‌مشویه‌یه بۆ هه‌ر به‌کیک و ئه‌وه‌ی پیی هۆگره و بۆی گونجاوه، هه‌ر که‌سه‌ش حال و خوخته و هه‌وادارپتی تایبه‌ت به‌خۆی هه‌یه، مرۆفه‌کان ته‌نیا چه‌ند قالبیکی چه‌سپاو نین، چوونه‌نیو هه‌ندی‌کیش له دله‌کانه‌وه و کارتی‌کردنیان پیویستی به‌ زیاد گرنگی‌پیدان و نزی‌کبوونه‌وه و گه‌شاندنه‌وه و گه‌شتن به‌ قوولاییه‌کانی ده‌روون و ناسینی حاله‌ته‌کانی هه‌یه، سا بانگه‌وازی بی‌گومان که ده‌ییت له‌سه‌ر چا‌ورۆشنی و ناسینی حال و پیویستی جیا‌جیای ئه‌و خه‌لکه‌ بجیت به‌رپوه. ئای چه‌ندی‌ک فه‌رمووده‌ی په‌روه‌ده‌یی به‌نرخ و ئامۆزگاری سۆزبارین هه‌ن که فه‌رمووده‌کانی هاوه‌لیتی سه‌ر پشتی سوارییه‌کی پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) بۆیان هه‌لگرتووین، که زۆر جار به‌وه ده‌ستپیده‌کات "جاریک له پشت پیغه‌مبه‌ره‌وه (ﷺ) سه‌رکه‌وتبووم، جا فه‌رمووی: "....."^(۲).

خه‌وات له ئو‌حوودا

رۆژه‌کان خیرا تپیه‌ر بوون له‌پاش به‌در، قوره‌شیش چاوه‌رپی ئه‌و رۆژه بوون که شان و شکۆی خۆیان بینه‌وه و تۆله‌بستینه‌وه، بریاری یه‌کلایان دابوو که له‌لای زنجیره‌ چیا‌یه‌کی زه‌به‌لاح به‌ناوی ئو‌حوود رووبه‌رووی مو‌سلمانان بینه‌وه.

(1) انظر «مسلم» (۲۲۵۵).

(2) فه‌رمووده‌کانی سه‌رکه‌وتنی له‌پشت پیغه‌مبه‌ره‌وه (ﷺ) به‌راستی جیگای لێرامان و کۆکردنه‌وه و گرنگی‌پیدان، خۆی گه‌وره ئاسانی بکات بۆ که‌سیک که به‌و ئه‌رکه هه‌لده‌ستیت.

له‌و وه‌ختانه‌دا پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) خه‌وتیکی بینی که بو‌هاوه‌لانیسی گتیراپه‌وه: «سویند به‌خوا من‌خیرم‌بینی، بینیم‌کۆمه‌لێک‌مانگا سه‌رده‌بردان، بینیم‌له‌لێوی‌شمشیر‌ه‌که‌مدا‌که‌لێنێک‌هه‌بوو! و‌بینیم‌که‌ده‌ستم‌خستبووه‌ناو‌زرییه‌کی‌قایم‌و‌تۆکمه‌وه!»

پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) خۆی‌خه‌ونه‌که‌ی‌لێکدا‌یه‌وه‌...

مانگا‌کان: کۆمه‌لێکن‌له‌هاوه‌لانی‌که‌ده‌کوژرین‌...‌که‌لێنی‌سه‌ر‌شمشیر‌ه‌که‌شی‌پیاوی‌که‌له‌مال‌و‌خانه‌واده‌ی‌خۆی‌که‌ئه‌ویش‌پێوه‌ده‌بیت،‌زری‌قایم‌و‌تۆکمه‌که‌شی‌به‌«مه‌دینه»‌لێکدا‌یه‌وه‌.

ئه‌وجا‌رای‌خۆی‌پێشکەش‌به‌هاوه‌لانی‌کرد‌که‌له‌مه‌دینه‌نه‌چنه‌ده‌روه‌و‌هه‌ر‌له‌ویدا‌خۆیان‌قایم‌که‌ن،‌خۆ‌ئه‌گه‌ر‌موشریکان‌له‌ده‌روه‌یدا‌بمێننه‌وه؛‌نشینگی‌سه‌خت‌و‌سامناک‌و‌بیهووده‌کۆلیان‌پێده‌دات‌و‌ده‌رۆن.

ئه‌گه‌ر‌یش‌بینه‌ناو‌مه‌دینه‌وه‌موسلمانان‌له‌که‌ناری‌هه‌ر‌کۆلتیکدا‌له‌گه‌لیان‌ده‌جه‌نگن،‌ئافه‌رتانیش‌له‌سه‌ر‌ماله‌کانه‌وه،‌وه‌ک‌شێوازی‌بۆسه‌و‌جه‌نگی‌پارتیزانی‌و‌ئه‌وه‌ی‌به‌م‌تازانه‌پێیده‌لێن‌«شه‌ری‌کۆلان‌به‌کۆلان»...‌پلانیکی‌تۆکمه‌!

به‌لام‌په‌روه‌ردگار‌وه‌ختی‌شتیکی‌ویست‌هۆکاره‌کانی‌دینیته‌پیش‌و‌ده‌یان‌په‌خسینیت...

گرویه‌ک‌له‌هاوه‌لانی‌ماقوول‌له‌وانه‌ی‌که‌ده‌رچوونی‌رۆژی‌به‌دریان‌له‌ده‌ستچوو‌بوو‌هه‌ستان،‌ئه‌وه‌یان‌به‌پیغه‌مبه‌ر (ﷺ)‌پراگه‌یان‌ده‌پێویسته‌هه‌ر‌ده‌ربچین،‌زۆریشی‌له‌سه‌ر‌چوون،‌هه‌تا‌ئه‌وه‌ی‌که‌یه‌کێکیان‌گوتی:‌ئه‌ی‌پیغه‌مبه‌ری‌خو!‌ئیمه‌هه‌ر‌ئاوات‌و‌داوای‌ئه‌م‌رۆژه‌مان‌له‌خو‌بوو،‌ئه‌وه‌تا‌بۆی‌هینان‌و‌رپه‌که‌که‌شی‌نزیک‌بووه‌ته‌وه،‌بو‌دوژمن‌ده‌رده‌چین،‌با‌واشنه‌زان‌لێیان‌ترساوین.

که‌واته‌ ده‌رچوونه و ده‌رچوون.

هاوه‌لان به‌خویندا چوونه‌وه و وایاندی که پیغه‌مبه‌ریان (ﷺ) له‌سه‌ر بۆچوونیک هه‌لپیچاوه که خو‌ی به‌دلی نییه، جا قسه‌یان له‌گه‌ل کرده‌وه که له‌کو‌تاییدا را‌ی تۆیه و ئیمه‌ ته‌نیا شوینت ده‌که‌وین، ئه‌ویش پی‌ی را‌گه‌یاندن که کار لیبۆته‌وه و بۆ هیچ پیغه‌مبه‌ری‌کیش له پیغه‌مبه‌رانی خودا نییه که به‌رگی جه‌نگ و زری‌ی شه‌ر بیۆشیت و دواتر دایبکه‌نیت هه‌تا خودا له‌گه‌ل دوژمنه‌که‌یدا یه‌کلای نه‌کاته‌وه ... هه‌ر واش بوو.

پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) به‌وانه‌وه که له‌گه‌لیدا بوون ده‌رچوو، گه‌شته‌ن نزیک ئو‌خود...ته‌واو نزیک به‌جۆریک که هه‌ردوو به‌ره‌ ديار بوون و یه‌کیان ده‌بینی، ده‌مسی و سه‌رکرده‌ی دو‌رووان «عه‌بدو‌ل‌لای کوری ئوبه‌ی کوری سه‌ل‌لول» به‌جو‌وله‌ فیل‌بازانه‌که‌ی خو‌ی هه‌ستا و ئاشووی‌یکی سازاند و به‌نزیکه‌ی سییه‌کی سو‌وپاکه‌وه کشایه‌وه!

سیسه‌د جه‌نگا‌وه‌ر بۆ ده‌روه‌ی جه‌نگه‌که له‌ناو ته‌نیا نزیکه‌ی هه‌زار جه‌نگا‌وه‌ردا!

سییه‌ک کشانه‌وه...و سییه‌کیش زۆره.

«ئین سه‌ل‌لول» به‌ناوایندا هاواری ده‌کرد: ئاخ‌ر نازانین بۆچی خو‌مان به‌کو‌شته‌ده‌ین؟!‌

گه‌راپه‌وه بۆ مه‌دینه‌ گوايه له‌به‌ر ئه‌وه‌ی که پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) بۆچوونه‌که‌ی^(۱) خو‌ی له‌به‌ر کۆمه‌لیک گه‌نج به‌رداوه و به‌قه‌سی ئه‌وانی کردووه.

(1) هه‌ر به‌راسته‌یش پیشت‌ر ئه‌و هاواری‌ی ده‌ربری‌بوو بۆ بۆچوونه‌که‌ی پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) که ده‌رنه‌چن، به‌م ئاشووبه‌یه‌شی به‌ده‌رکه‌وت که هاواری‌بوونه‌که‌ی ئه‌و وه‌ختی له‌به‌ر ئه‌وه نه‌بوو که له‌رووی جه‌نگی‌یه‌وه ئه‌و بۆچوونه‌ راست‌تره، به‌لکوو بۆ ئه‌وه‌ بوو که به‌ی ئه‌وه‌ی که‌س تیبینی بخاته‌سه‌ر خو‌ی له‌ جه‌نگ لای‌دات، به‌لام خوا بۆخو‌ی ویستی لیبوو په‌رده‌ی له‌سه‌ر هه‌لمالیت.

که واته: چوڼ ده کړیت یه ک پیاو یاخود مشتیک له وان ئم ژماره زوره بهه ژینیت؟!

وه لامي ئمه له ئاشووبی ناوخویدا ئه وه یه که خه نجه ره که له لای ئه وانه وه بوټ بیت که له ریزی خوټ دان، شه تان ئاسایه کی به وه سوه سه و ته له که بیت و له پیستی خوټدا و به زمانی خوټ بدویت که گوايه ئه ویش ویستی پاسه وانیکردن له ریبازی توئی هه یه.

جا له سه ره تاوه له گه لت ده که وپته ری، ئه و جا -له پاش ئه وه ی که هه ژمارت کردوه و به به شیک له خوټ داناوه- وازتلیدینیت بو ئه وه ی لاواز و بی وورته بکات له وانه شه ئه سلن هه ولبدات بوچوون و باوه ری ئه وانه شی هیشتا له ریزی توټان بله رزینیت و درزی تیخات سه باره ت به که یسه که، که شپوازیکي دیرینه و هه ر زوو قورئان هویشاری لی داوه:

﴿وَوَقَّالَتْ طَائِفَةٌ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ آمَنُوا بِالَّذِي أُنزِلَ عَلَيَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَجَّهَ النَّهَارِ وَآكْفُرُوا آخِرَهُ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ﴾ [آل عمران: ۷۲]

واتا: «گرویه ک له خاوه نی کتیب گوتیان: سه ره تاي روژ باوه رپینن به وه ی که دابه زیوه ته سه ر ئه و باوه ردارانه [موسلمانان]، له کوټایی روژیشدا بیباوه ر بینه وه پیی، به شکو [ئه وانیش بله قن] بگه ریڼه وه.»

هه رچوټیکیش بیت، دوو له سه ر سیی سوپا هیشتا له گه ل پیغه مبه ر (ﷺ) مانه وه، له ناویشیاندا «عه بدوللای کوری جوبه یر» و «خه ووات» ی برای.

وه کوو «عه بدوللا» پیغه مبه ر (ﷺ) ده یکاته ئه میری تیپیک له تیره هاوپیژه به توناکان، که ژماره یان ده گه شته په نجا جه نگاوه ریک، فه رمانیشیان پیده کات که له سه ر کپویکی بچووک بگیرسینه وه^(۱)، که ده که وته سه ر ئه و

(1) له دواپیدا ناوی لیټرا کیوی تیره هاویژان، که به نزیکه ی ۱۵۰ مه تر دوور بوو له مه لبه ندی سووپای ئیسلامی.

تاقه ریگه‌یه‌ی که موشریکان ده‌کرا لئی‌ه‌وه برژینه‌ه سهر موسلمانان، پیشی‌ه فرموون: "ئه‌و سوارانه‌مان به زه‌بری تیر لئ بگیره‌وه، با له پشته‌وه نه‌یه‌نه سهرمان، بارودوخ بو ئیمه‌ه بو یاخود له دژی ئیمه‌ه بو؛ ئیوه له جیی خوتان بمیننه‌وه و کارتاتن پیوه نه‌بیته؛ با لای ئیوه‌وه نه‌پیکریین."

به تیره‌هاویژانیشی فرموو: "له پشته‌وه بمانپاریژن...ئه‌گه‌ر بینیتان وا ده‌شکوژریین مه‌یه‌ن به‌ده‌ممانه‌وه...ئه‌گه‌ر بینیتان ده‌ستکه‌وت کوډه‌که‌ینه‌وه ههر به‌شداریمان مه‌که‌ن...ئه‌گه‌ر بینیتان په‌له‌وه‌ر ده‌مانبات به‌ئاسمانیشدا ئیوه کارتاتن نه‌بیته و له جیی خوتاندا بن هه‌تا خوم ده‌نیرم به‌شوینتاندا. ئه‌گه‌ر بینیتان دوژمنمان به‌زاندوو و شیلومانن، ههر له جیی خوتاندا بن هه‌تا ده‌نیرم به‌شوینتاندا!"

ئا به‌م جه‌ختلپکردنه‌وه تونده‌کاره‌که به‌پویه‌ه‌چوو...

تیره‌هاویژان گوپراه‌لی فرمانی پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) بوون و توانیان سئ هیرشی توند تیکبشکینن که «خالیدی کوری وه‌لید» پیشره‌وپتی لئ ده‌کرد - که ئه‌و کات هیشتا له موشریکان بو- له‌لای چه‌پی موسلمانانه‌وه.

له سهره‌تادا به‌زین به‌شی موشریکان بو، به‌لام له دواییدا ئه‌وه له ده‌ستی تیره‌هاویژان قه‌وما که قه‌وما، کاتیک له شوینی خویان دابه‌زین له‌پاش ئه‌وه‌ی سهرکه‌وتنی موسلمانانین بینی و وایانزانی شه‌ره‌که کو‌تاییه‌اتوو، ئا لیره‌دا شتیکی زور سهرسوره‌ینه‌ر رووده‌دات!

شایه‌تیدانه‌که‌ی «خه‌وات»

وه‌ختیک تیره‌هاو‌یژان سه‌رپیچی فه‌رمانه‌که‌یان کرد و دابه‌زین... شه‌یتان بینی که هه‌لیکی چاک ره‌خساوه تاوه‌کوو به شیوه‌یه‌کی به‌رجه‌سته و ئاشکرا ده‌ستوه‌ریدات و له‌ناو جه‌نگاوه‌راندا هاواربکات "ئه‌های به‌نده‌کانی خوا... پشته‌وه‌تان!"

واته: وریای به‌شی پشته‌وه‌تان بن، «أخراگم» وشه‌یه‌کی ناسراوه له‌وه هه‌لومه‌رجه‌دا به‌یه‌کیک ده‌وتریت که ترسی ئه‌وه‌ی هه‌بیّت له‌کاتی جه‌نگدا له‌پشته‌وه‌ی بو‌ی بیّن.

له‌ویدا موسلمانان بینان کومه‌لانیکی زور له‌پشتیان‌ه‌ون (ئه‌وه تیره‌هاو‌یژانه‌ی دابه‌زین و له‌پشت ئه‌وانیشه‌وه ئه‌وه موشریکانه‌ی له‌لای کپوه‌که‌وه هاتبوون)، له‌ناو ته‌پ و توژی چر و تیکپرژانی تونددا موسلمانان له‌ناو خو‌یاندا زور‌یکیان له‌یه‌کتر بریندار کرد.

ببووره... به‌سه‌س چوّن شه‌یتان به‌شیوه‌یه‌کی به‌رجه‌سته ده‌ستوه‌ردانیکرد؟ به‌لّی، شه‌یتانی نه‌فرینلیکراو چوو‌بووه شیوه‌ی پیاویک له‌موسلمانان به‌ناوی «جوعالی کوری سو‌راقه»، کاتیکیش هه‌ندیک له‌هاوه‌لان ئه‌وه‌یان دی که روویدا، خه‌ریکبوو په‌لاماری «جوعال» بده‌ن له‌سه‌ر ئه‌وه‌هاواری که کردی و بوویه هۆکاری ئه‌وه شلۆقییه، به‌لام کومه‌لیکیان که «خه‌واتی کوری جوبه‌یر» یش یه‌کیک بوو له‌وان؛ شایه‌تی ئه‌وه‌یان دا که «جوعال» له‌وه‌ساته‌دا له‌گه‌ل ئه‌واندا بووه، جا زانیان که ئه‌وه‌نه‌فره‌تییه چۆته شیوه‌ی ئه‌وه‌وه بو ئه‌وه‌ی خه‌لکه‌که سه‌رلیبش‌یوینیت، هه‌روه‌ک به‌ر له‌وه‌ش چۆته شیوه‌ی جگه له‌ویشه‌وه له‌غه‌زای به‌دردا و ئه‌وه یه‌که‌م هاواری نییه!

«جوعال» له‌توره‌یی هاوه‌لانی رزگاریبوو... له‌مه‌پیلانه‌ی شه‌یتان بو‌یان رزگاریان بوو. به‌لّی، به‌لام تازه ئیتر سه‌رپیچی روویداوه و به‌زینیش به‌هه‌له‌داوان به‌شوین ئه‌ودا هه‌ر ده‌بیّت بیت.

دیسانه‌وه نه‌فس

ستیک له‌ه‌زی‌دو‌نیا‌ز‌لبوو‌به‌سه‌ر‌ه‌ه‌ندیک‌له‌نه‌فسه‌کاندا...‌جا‌ه‌ه‌ندیکیان‌له‌ناو‌خو‌پاندا‌گو‌تیا‌ن: «ده‌سکه‌وته‌کان...‌ده‌سکه‌وته‌کان»،‌هاوه‌له‌کان‌تان‌سه‌رکه‌وتن،‌ده‌ی‌چاوه‌رپی‌چین؟!.

لی‌ره‌دا‌کانزای‌نایابی‌سه‌رکرده‌ی‌پاله‌وان «عه‌بدو‌للا‌ی‌کوری‌جوبه‌یر»‌به‌ده‌رکه‌وت‌که‌ده‌ستی‌کرده‌به‌بیره‌ینانه‌وه‌یان‌به‌فه‌رمانه‌که‌ی‌پیڅه‌مبه‌ر (ﷺ)‌ده‌یفه‌رموو: «ئه‌وه‌تان‌له‌بیرچوو‌که‌پیڅه‌مبه‌ری‌خوا (ﷺ)‌پی‌ی‌فه‌رموون؟!»

به‌لام‌دو‌نیا‌بانگده‌کات‌له‌لای‌خواره‌وه‌ی‌کیوه‌که‌وه.‌گو‌ییا‌ن‌بو‌بانگ‌و‌هاواری‌نه‌گرت‌جگه‌له‌چه‌ند‌هاوه‌لیکی‌که‌م.‌دابه‌زین‌بو‌لای‌دو‌نیا‌ئاسان‌تر‌بوو‌له‌سه‌ختی‌مانه‌وه‌و‌ئارامگرتن‌له‌سه‌ر‌کیوه‌که،‌به‌مجوره‌ش‌به‌شی‌پشته‌وه‌یان‌چول‌بوو،‌که‌س‌له‌سه‌ر‌کیوه‌که‌نه‌مایه‌وه‌جگه‌«عه‌بدو‌للا‌ی‌کوری‌جوبه‌یر»‌ی‌ئه‌میر‌و‌چه‌ند‌ه‌ه‌ندیک‌ی‌دیکه‌له‌گه‌لیدا‌که‌ژماره‌یان‌له‌خوار‌ده‌که‌سه‌وه‌بوو،‌له‌جیگای‌خو‌یان‌مانه‌وه‌ه‌ه‌تا‌ئه‌وه‌ی‌که‌مؤله‌تیا‌ن‌پی‌بدریت،‌یا‌خود‌به‌گو‌پرایه‌لی‌فه‌رمانی‌پیڅه‌مبه‌ره‌وه (ﷺ)‌بگه‌نه‌وه‌به‌دیداری‌خو‌ای‌گه‌وره،‌له‌دو‌اییدا‌شه‌هید‌کران‌و‌له‌جیگایه‌کی‌دیکه‌دا‌ژیانیا‌ن‌ته‌واو‌کرد،‌جیگایه‌ک‌که‌له‌و‌پدا‌نه‌ترس‌ه‌ه‌په‌نه‌غه‌مباری.

له‌دا‌خ‌و‌کینه‌ی‌ئه‌و‌زه‌بره‌به‌هیزانه‌ش‌که‌«عه‌بدو‌للا‌ی‌کوری‌جوبه‌یر»‌و‌هاوه‌له‌کانی‌وه‌شان‌دبو‌ویان‌له‌موشریکان؛‌هینده‌ی‌که‌ده‌ستیا‌ن‌گه‌شتنی‌ئه‌تکیان‌به‌لاشه‌کانیا‌ن‌کرد،‌ته‌نانه‌ت‌«عه‌بدو‌للا»‌له‌زو‌ر‌لیدانی‌به‌نووک‌ه‌رم‌ه‌ه‌موو‌ئه‌ندامه‌کانی‌ناوسکی‌هاتبوونه‌ده‌روه.

له‌ناوه‌راستی‌ئم‌ه‌ه‌موو‌ته‌نگزه‌یه‌دا «خه‌وات»‌ئیستا‌له‌کو‌ییه؟

ئه‌وه‌تا‌خوی‌بو‌ت‌ده‌گی‌رپته‌وه‌و‌ده‌لیت: «رؤزی‌ئو‌حد‌گه‌شتم‌به

لاشهی براهم، که کوژابوو، سکی هلډرابوو، و ناوسکی هه موو هاتبووه دهرهوه، جا به یارمه تی هاوړپیه کم هه لمانگرت که موشریکان هیشتا به چوارده ورومانه وه بوون، منیش ئه ندامه کانیم خسته وه ناو لاشهی و و به عه مامه که کم سکیم به ست، و له نیوان خوم و براده ره که مدا هه لمانگرت. جا کاتیک ناوسکیم گه رانده وه جیگای خوی دهنگی لویه هات! براده ره که شم توی و له دهستی فرییدا، منیش پیکه نیم!“ واته: کاتیک به یارمه تی براده ریکی به یه که وه لاشهی براهه یان هه لگرتووه له نیوه راستی موشریکاندا، وه ریخوله کانی خسته وته وه ناو سکی و به عه مامه که ی به ستوویه تی، بو ئه وه ی له گه ل کابرا دا هه لپیگرن، جا کاتیک ریخوله کانی گه راوته وه ناو سکی دهنگی هاتووه به جوړیک که هاوړیکه ی ترساوه و به ریداوه، ئه منیش پیکه نیوه!

سبحان الله ئه مه چون پیاوړیکه؟

چون ئه م هه مووه سه یروسه مه ره یه ی تیدا کو بوته وه؟

پاکی، و بوړی، و پالوانی تی، و پیشره ویکردن، و راشکاوی، و روخسووی، و به هیزی و خوراگریه کی دهرونی که به بی زورله خو کردن و زیده پوه ی سه ختییه کان تییه پرنیت ... زور ساده کومه لیک سات و هه لوپست ده گپریته وه که زیاتر به دیمه نه ترسناکه کان ده چن، له پاش هه موو ئه وه شدا پیده که نی تی، له بهر سه رسوره یینه ری هه موو ئه وه ش ده فهرموویت: ”له ساته وه ختییدا پیکه نیوم که هه رگیز که س تیدا پینه که نیوه، له ساته وه ختییکیشدا خه وتووم که هه رگیز که س تیدا نه خه وتووه!“.

گوپی لیبرگه که ئه و دیارده «خه وواتییه» ته واوده کات و ده فهرموویت: ”هه ندیکی دیکه روشتین و چالیکم بو هه لکه ند... کاتیک سه رقالی ناشتنی بووم بینیم سواریک به رمیک نیشانه ی بو من گرتوته وه و ده یه وپت

بمکوژیت... به‌لام خه‌وم لیکه‌وت! به‌م جوړه‌ش له ساته‌وه‌ختی‌کدا خه‌وتم که که‌س تییدا ناخه‌ویت، کاتی‌کیش خه‌به‌رم بوویه‌وه هیچم نه‌دی. . جا نه‌مزانی ئه‌وه چی بوو.^(۱)

گروبلایسه‌ی گه‌رانه‌وه‌کان

ئهم شیوازه گپړانه‌وه‌یه‌ی «خه‌ووات» فریوت نه‌دات که بو ئهم به‌شه دیمه‌نه‌ی ده‌کات و ته‌نیا هه‌ندی‌کیه‌تی. . کاره‌که زور له‌وه توند و سه‌خت و ترسناک و غه‌ماویتر بوو...

وا ئیستا دل و روخساره‌کان ده‌گوړین و رق و کینه سه‌رده‌ردینیت و بلایسه‌ی نازاره‌کان ئه‌مجاریشیان وه‌ک جارن دیته‌وه یاخود زیده‌تر.

به‌ر له به‌در، پیغهمبه‌ر (ﷺ) و هاوه‌لانی چاوپویشیان له موشریکان و هاوه‌لانی کیتاب ده‌کرد وه‌کچون په‌روه‌ردگار فه‌رمانی پیکردبوون، و ئارامیان له‌سه‌ر نازاردانه‌کانیان ده‌گرت، په‌روه‌ردگار ده‌فه‌رموویت: ﴿لَتَبْلُوَنَّ فِي أَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ وَلَتَسْمَعَنَّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا أَذًى كَثِيرًا﴾ [آل عمران: ۱۸۶]

واته: «له مال و گیانتاندا تاقیده‌کرینه‌وه و له هاوه‌لانی کیتابی به‌ر له خوتان [که به‌ر له خوتان کتیبیان بو دابه‌زیوه] هه‌روه‌ها له موشریکانیسه‌وه نازاردانیکي زور ده‌بینن.»

پیغهمبه‌ریش (ﷺ) کاری به‌و چاوپویشیه ده‌کرد هه‌تا ئه‌وه‌نده‌ی خوا فه‌رمانی له‌سه‌ری بوو، تاوه‌کوو په‌روه‌ردگار مؤله‌تیدان له باره‌یانه‌وه [مؤله‌تی جه‌نگ و به‌رپه‌رچدانه‌وه] ... جا کاتی‌ک پیغهمبه‌ر (ﷺ) غه‌زای به‌دری کرد،

(1) انظر: «إكمال تهذيب الكمال»، لمغلطاي (۴/۲۲۹).

و په روږدگار سهرانی بیباوهری مله وړی قوره یشی پښ له ناوږد، «ئین ته بی سه لولول» و نه وانه ی له گه لیدا بوون له موشریکان و بتپه رستان گوتیان: «نم کاره گه شتوته هیز و سه ریپی خو ی و ئیدی چارنا کریت، جا په ایمانیاندا به پیغه مبهردا (ﷺ) له سهر ئیسلام و موسلمانبوون.»^(۱)

لیره دا له و قسه یه رابمینه، که له پاش هاتنی سه رکه وتن و زالی [بو موسلمانان] گوتی: «نم کاره گه شتوته هیز و سه ریپی خو ی و ئیدی چارنا کریت!» واته زال و بهرده و امبووه، و ته مای نه مانی نا کریت، نه و جا «ئین سه لولول» موسلمانبوونی خو ی را گه یاند، و کومه لیکي زوریش له وانه ی که له سه ره تادا خاوه خاویانده کرد و خویانده گرت له گه لیدا هاتن و ده ستیان ه لگرت له و دوژمنایه تیکردنی ئاشکرای پیغه مبهردا (ﷺ) و چوونه ناو ریزی موسلمانان هوه.

ئیسټا - بهر ای تو - له پاش شکستی ئو خود چی رووده دات؟

نه و هشی بخه سهر که زورینه ی نه وانه ی که له گه ل «ئین سه لولول» دا موسلمانبوون هر نه وانه بوون که پشتیان ه لکرد له پیغه مبهردی خوا (ﷺ) و له ریگه دا گه رانه وه له پاش نه و هشی که هه ردوو بهره [موسلمانان و موشریکان] گه شتوون به یه ک... خو خویان ده زانن که نه وان به شیک بوون له و شکسته، به لام ئیسټا هل په خساوه بو دووباره ئاشکرا کردنی دوژمنایه تیکردن و ئازاردان، خو ئیتر نه و هوکاره نه ما که هیانیه ناو ئیسلام هوه... ئیدی نه وروژ ئیسلام له و هیز و سه ریپی هدا نه ما بوو وه ک پاش به در، سا بوچی ملی بو بدین که ناوا لاواز و بریندار بووه؟

-نم قسه و باسی ناو دوو رووان بوو-.

«خه ووات» و هاوړیکانی هیشتا له گواستنه وه ی لاشه ی کوژراوه کانیان

(1) انظر: صحيح البخاري (٤٥٦٦)، من حديث أسامة بن زيد.

بۆ مه‌دینه پشوویمان نه‌دابوو، که یه‌کیک بانگیکرد ئه‌رئ موسلمانان پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فه‌رمانیداوه کوژراوه‌کانی ئوحد بگه‌رئینه‌وه ئه‌و شوپناهی که تئیدا کوژرابوون و که‌وتبوون.^(۱)

فه‌رمانی پیغه‌مبه‌ری وا بوو که شه‌هیده‌کانی ئوحد له‌و شوپناهی که تئیدا کوژرابوون به‌خاکبسی‌پ‌درئین، له‌پاش رۆژیکی درئژ و ماندوویی و هیز له‌به‌ر برائیکی سه‌خت و سه‌رقالبوونه‌وه به‌برینداره‌کان و ناشتنی کوژراوه‌کان، و ئه‌وه‌نده‌ی که لاشه‌یان ئامیزی به‌زه‌ویدا کرد بۆ ئارامگرتن و پشوویدان، هه‌وال به‌پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) گه‌شت که موشریکان کاتیکی ئوحدیان به‌جیه‌یشتوو، و گه‌شتوونه‌ته «په‌وحاء»، په‌شیمانبوونه‌ته‌وه و ده‌ستیانکردۆته لۆمه‌ولۆکاری یه‌کتری و گوتوویانه: «نه‌موحه‌مه‌دتان کوشت، نه‌کیژۆلاتان وه‌به‌ر خو دا، سا ده‌ستان خو‌ش نه‌بیت گوايه چیتانکردوو؟» هه‌روه‌ها یه‌کلابوونه‌ته‌وه که بگه‌رئینه‌وه بۆ ریشه‌کیشکردنی موسلمانان. پیغه‌مبه‌ریش (ﷺ) بانگی له‌خه‌لک کرده‌وه بۆ دووباره‌ده‌رچوونه‌وه....

ئا ئیستا و به‌م حاله‌وه؟!

به‌لن، فه‌رموویشی: «که‌سیک نه‌بیت که خو‌ی ئاماده‌ی ئوحد بووه، جگه‌ له‌و گه‌لماندا نه‌یه‌ت!»، موسلمانانیش له‌به‌ر فه‌رمان و بانگی هه‌ستان و له‌وپه‌ری برین و ئازار و خه‌فه‌تباری خو‌یانه‌وه هاتن و گوتیان: [به‌سه‌ر چاو و به‌سه‌ر سه‌ر] وا بیستمان و گوپرایه‌ل بووین.

ئهو ئایه‌تانه‌ش له‌باره‌ی خه‌وات و هاو‌پیکانییه‌وه دابه‌زی: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِلَّهِ وَالرَّسُولِ مِنْ بَعْدِ مَا أَصَابَهُمُ الْقَرْحُ...﴾ [آل عمران: ۱۷۲] واته: «ئه‌وانه‌ی که له‌پاش برین و ئازار پیکه‌وتنیشیانوه هه‌ستان له‌به‌ر فه‌رمان

(1) ينظر: «السنن الكبرى» (۲۱۴۲).

و بانگی خوا و پیغه‌مبه‌ری خوا و وه‌لامیاندایه‌وه.

سا جوانترین پرپاداشتترین وه‌لامدانه‌وه بوو، و قه‌شه‌نگترین و پایانترین نازناو و مه‌دالیای نه‌خشینراو بوو هه‌تا رۆژی دواپی.

«ئین سه‌لولول» یش هات و گوتی: له‌گه‌لتدا بيم؟ فه‌رمووی: «نه‌خیر!».

ئه‌وجا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) و موسلمانانیک که له‌گه‌لیدا بوون که‌وته‌پرئ هه‌تا کوو گه‌شته «حه‌مرا ئولئه‌سه‌ده»، له‌ویدا «مه‌عه‌دی خوزاعی» هات و موسلمانبوو وه‌ پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فه‌رمانی پیکرد که بچیت خوی بگه‌یه‌نیته «ئه‌بو سوفیان» و ووره‌ی برووخینیت، ئه‌ویش وایکرد. «ئه‌بو سوفیان» یش له‌ولاه گه‌شته‌بوو هه‌کیک له‌ موشریکان که به‌ره‌و مه‌دینه‌ ده‌چوو، پیی گوت: ده‌چیت په‌یامیکم بو بگه‌یه‌نیته «موحه‌مه‌ده» و منیش که هاتیت بو مه‌که‌که باری وشتره‌که‌ت بو بگرم له‌ میوژی نایاب؟ گوتی: به‌ئن. گوتی: برۆ وا به «موحه‌مه‌ده» بگه‌یه‌نه که ئیمه‌ قۆلمان لی هه‌لمالیوه بو ریشه‌کیشکردنی خوی و کۆمه‌له‌که‌شی. جا وه‌ختیک ئه‌م قسانه‌یان پی گه‌شت فه‌رمویان: «په‌روه‌ردگارمان به‌سه و هه‌ر ئه‌ویش باشتترین بریکاره - حسبنا الله ونعم الوکیل»، په‌روه‌ردگاریش ئه‌و فه‌مایستانه‌ی دابه‌زاند: ﴿الَّذِينَ قَالَ لَهُمُ النَّاسُ إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ فَاخْشَوْهُمْ فَزَادَهُمْ إِيمَانًا وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ ﴿٣٧﴾ فَأَنْقَلَبُوا بِنِعْمَةٍ مِّنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ لَّمْ يَمْسَسْهُمْ سُوءٌ وَاتَّبَعُوا رِضْوَانَ اللَّهِ وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَظِيمٍ ﴿٣٨﴾﴾ [آل عمران: ۱۷۳ - ۱۷۴] واته: «ئه‌وانه‌ی که خه‌لک پئیانگوتن: وا خه‌لک خویان بو کۆکردوونه‌ته‌وه [و له‌ناوتانده‌به‌ن] سا لییان بترسن، ئه‌وانیش باوه‌ریان پیی زیاد و قایمبوو وه‌ گوتیان: په‌روه‌ردگارمان به‌سه و هه‌ر ئه‌ویش باشتترین بریکاره. جا به‌به‌ره‌ و به‌خشش و پیگه و ریژیک له‌لای خوداوه‌ گه‌رانه‌وه و تووشی هیچ شه‌ر و نازاریکیش نه‌بوون، وه‌ ئه‌وان شوین ره‌زامه‌ندی خودا که‌وتبوون که خودا خاوه‌ن به‌خشش و پایه‌پیدا ئیکی مه‌زنه.»

ئاوه‌ها په‌روه‌ردگار منعت ده‌خاته‌سهر هه‌رک‌ه‌س که بیه‌وئیت له‌ به‌نده چاک و سوّل‌حواه‌کانی و تاقی‌باند‌ه‌کاته‌وه و یارمه‌تیشیان ده‌دات ئارام‌بگرن و چه‌سپاوبن، ئه‌وجا دیسانه‌وه‌ش له‌ به‌خششی باوه‌ر و پیگه‌ و پایه‌ی به‌رزى لای خو‌ی به‌هه‌روه‌ریان ده‌کات.

به‌مه‌ش غه‌زای چه‌م‌رائوئله‌سه‌د ده‌بئته‌ دوهم غه‌زا له‌پاش ئو‌حود له‌ ئه‌لبوومی به‌شداریکردنه‌ جیه‌ادییه‌کانی «خه‌وات» دا، و س‌پییم له‌پاش به‌دروه‌ه که حوکمی به‌شداربووی هه‌بوو تئیدا وه‌ختیک تووشی پیکان بوو له‌ ریگه‌دا و گه‌رئینرایه‌وه و پیغه‌مه‌ریش (ﷺ) پشکی خو‌ی له‌ به‌دردا بو‌ دانا.

به‌هه‌رحال، رۆژه‌کان تئپه‌ر‌بوون و ئه‌وه‌ی پئشینییمان ده‌کرد له‌ زیادبوونی ئازار و گروبلئسه‌ی تاقیکردنه‌وه به‌ شیوه‌ی گه‌وره‌تر ده‌هاتنه‌پیش و روویانده‌دا، چه‌ند پیشه‌هاتی سه‌خت و ناپاکانه‌ به‌خه‌ی موس‌لمانانیاں گرت، له‌ وئنه‌ی «ر‌ووداوی ر‌ه‌جیح»، و ئه‌وه‌ی له‌پاش ئه‌ویشه‌وه هات له‌ کاره‌ساتی «بیری مه‌عوونه» و ئه‌وجا جووله‌که‌ی به‌نی نوضه‌یر چاوقایمییانکرد و هه‌ولئ تیرۆرکردنی پیغه‌مه‌ریاندا (ﷺ).

له‌وه‌ه‌وله‌یاندا که بوویه‌ه‌وکاری غه‌زای به‌نی نوضه‌یر و راگواستنی دووه‌می جووله‌که‌ و ده‌ربه‌ده‌رکردنیاں له‌ مه‌دینه، له‌پاش راگواستنی جووله‌که‌ی به‌نی قه‌ینوقاع (ک٢).

له‌پاشان وه‌لامدانه‌وه‌ی خئرا له‌لایه‌ن پیغه‌مه‌ر (ﷺ) و سووپای موس‌لمانانه‌وه زووبه‌زوو هات که ده‌رچوون به‌ره‌و بیابانه‌کانی نه‌جد، له‌پئناو چه‌سپاندنی بوونی ئیسلامی و ته‌مبیکردنی ئه‌و ده‌شته‌کیانه‌ی که ئازاری موس‌لمانانیاںدا له‌پاش ئو‌حود، و ده‌ستدرئیانکرده‌ سه‌ر شاند و نئێرده‌کانی بانگ‌خو‌زای ریگه‌ی خودا، و بوونه‌ه‌وکاری ر‌ووداوه‌ دلته‌زئنه‌کانی «بیری مه‌عوونه» و «ر‌ه‌جیح»، به‌لکوو ده‌نگوباسی ئه‌وه هه‌بوو که خو‌یاں

کوډه‌که‌نه‌وه بو موسلمانان، به‌لام پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) ده‌ستپیش‌خه‌ری‌کرد له‌درچوون بویان، ئه‌وانیش تۆقین و هه‌لاتن و له‌لووتکه‌ی شاخه‌کاندا خویان هه‌شاردا و جه‌نگ رووینه‌دا، و موسلمانان به‌سه‌لامه‌تی گه‌رانه‌وه، ئه‌وه‌ی که به‌غه‌زای ذاتو ريقاعی یه‌که‌م به‌ناوبانگه.

ئیس‌تاش وا چهند مانگیکی که‌م ماوه بو ئه‌و واده‌یه‌ی که موسلمانان و موشریکان دایانابوو بو دووباره رووبه‌رووبوونه‌وه.^(۱)

جه‌نگیکی زیادیش

ئهم واده‌به‌ستنه له‌کوټایی روژی ئوحددا بوو، کاتیک وا بلاوکرایه‌وه که پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) کوژراوه، ئیدی «ئهبو سوفیان» هاواریده‌کرد و بانگی له‌پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) و «ئهبو به‌کر» و «عومەر» ده‌کرد، پیغه‌مبه‌ریش (ﷺ) ده‌یفه‌رموو وه‌لامی مه‌دنه‌وه، هه‌تا ئه‌وه‌ی که «ئهبو سوفیان» خۆی هه‌لنا و فشبوو‌یه‌وه و گوتی: به‌رزبه‌وه هۆ هوبه‌ل! ئه‌وجا پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) فه‌رمانی پیکردن وه‌لامی‌دنه‌وه ئه‌وانیش گوتیان: "الله به‌رز و مه‌زنتره"، ئیدی وتووێژیک له‌نیوانیاندا به‌رپوه‌چوو هه‌تا ئه‌وه‌ی که «ئهبو سوفیان» گوتی: واده‌تان به‌دره بو سالی داهاتوو!

گوتیان: به‌لئ، ئه‌وه له‌نیوان ئیمه و تۆدا «واده‌یه!».

پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) به‌هاوه‌لئیتی «خه‌ووات» و هاوه‌لانی دیکه‌ی سووپا ده‌رچوون بو هینانه‌جیی ئه‌و واده‌یه‌ی که له‌سه‌ری ریککه‌وتبوون، هه‌تا‌کوو گه‌شتنه‌به‌در و له‌وئ نیشته‌جی‌بوو بو چاوه‌روانیکردنی موشریکان، «ئهبو

(1) بو خویندنه‌وه‌ی زیاتر سه‌باره‌ت به‌جه‌نگی نه‌جد و ته‌مبیکردنی ده‌شته‌کییه‌کان، بپروانه‌ ئه‌لقه‌ی «جابر له‌سایه‌وسپی‌به‌ری په‌روه‌ده‌ی پیغه‌مبه‌ریدا»، به‌شیکه‌ له‌م زنجیره‌یه، غه‌زای ذاتو ريقاعی یه‌که‌م.

سوفیانی کوری حه‌رب» یش له‌ناو دوو هه‌زار موشریکی مه‌ککه‌دا ده‌رچوو، که په‌نجا ئه‌سپیشیان پېبوو، له‌پاشان په‌لپی ئه‌وه‌ی هینایه‌وه که سال وشکه‌سالیه و له‌رېگه‌دا گه‌رایه‌وه.

له «به‌دری واده» شدا موسلمانان هه‌شت رۆژ مانه‌وه و چاوه‌رپی موشریکانیانکرد، هه‌رچیش که‌لوپه‌لی بازرگانی له‌گه‌ل خۆیاندا هه‌لیانگرتبوو فرۆشتیان، و دره‌میک به‌دووان قازانجیانکرد، و له‌پاشان گه‌رانه‌وه بۆ مه‌دینه.

به‌ر له‌گه‌رانه‌وه، و له‌میانه‌ی رۆژانی چاوه‌روانیدا، هه‌ندیک رووداو بۆ «خه‌وات» روویاندا که شایانی تیرامان و لی فیربوون.

جه‌نگه‌کی خه‌وات:

با گوپی لیبگرین که خۆی له‌باره‌ی خۆیه‌وه بۆمان بگپرته‌وه، ده‌فه‌رموویت:

"له‌گه‌ل پیغه‌مبه‌ری خوادا (ﷺ) له «موررو ظه‌هران» لاماندا و گیرساینه‌وه. جا من که له‌چادره‌که‌م ده‌رچووم بینیم چه‌ند ئافره‌تیک دانیشتوون و قسه‌ده‌که‌ن، منیش دلم چوو به‌لایاندا، گه‌رامه‌وه و که‌لوپه‌له‌کانم ده‌ره‌پنا و به‌رگپکی جوانم له‌به‌رکرد و هاتم له‌گه‌لایاندا دانیشتم، جا پیغه‌مبه‌ریش (ﷺ) له‌گومه‌زییه‌که‌ی ده‌رچوو، فه‌رمووی: 'باوکی عه‌بدوللا ئه‌وه چی داینیشاندوویت له‌گه‌ل ئه‌وانه‌دا؟!'. وه‌ختیک پیغه‌مبه‌ری خوام (ﷺ) بینی سامم لی نیشتم و تیکه‌لمکرد، گوتم: 'ئه‌ی پیغه‌مبه‌ری خوا وشتریکم به‌ره‌للا بووه، به‌دوای جله‌ویکدا ده‌گه‌ریم بۆ!' جا که‌وته‌رپی و منیش شوپنیکه‌وتم، عه‌باکه‌ی دایه‌ده‌ستم و چوووه‌ ناو

دار ئه راکه کانه وه - ههر ده لئی ئیستایه ته ماشای سپیایی ناوشانی ده که م له ناو سه وزایی ئه راکه کاند-ا- کاری خوئی ته واو کرد و ده ستونوژیگرت، که هات ئاو له پشییوه به سهر سنگیدا ده چورا - ئه و جا فه رمووی: 'باوکی عه بدوللا به ره للابوونی وشتره که ت به کوئی گه شت؟'. پاشان که وتینه سهر رپی گه پانه وه، ئیدی له ههر کویدا پیمده گه شت ده یفه رموو: 'السلام علیک، ئه ری باوکی عه بدوللا به ره للابوونی ئه و وشتره به کوئی گه شت؟'.

وه ختیگ ئه مه م بینی په له مکرد زوو بگه مه مه دینه، له مزگه وت و هاو نشینی پیغه مبه ری خوا (ﷺ) دوورکه وتمه وه، که ئه و بارودوخه دریزه یکیشا کاتیکی چولبوونی مزگه وتم هه لیزارد، و چووم، ده ستمکرد به نوژیگردن، پیغه مبه ری خواش (ﷺ) له نا کاو له یه کتیک له گوشه کانی [ماله کانی خیزانه کانی] ده رچوو زووبه زوو دوو رکاتی کورتی کرد، منیش دریزمکرده وه به ته مای ئه وه وه که بروات و ده ستم له سهر هه لگرت، ئه ویش فه رمووی: «باوکی عه بدوللا چه ندت ده ویت دریزیکه وه، هه لئاستم هه تا لیده بیته وه!».

جا له دلئ خومدا گوتم: سویند به خوا داوای لیبوردن له پیغه مبه ری خوا (ﷺ) ده که م و دلئ دینمه وه، جا کاتیک فه رمووی: «السلام علیک باوکی عه بدوللا، ئه ری به ره للابوونی ئه و وشتره بوو به چی؟» گوتم: سویند به وه ی به حق توئی ناردوو، ئه و وشتره له وه ته ی موسلمانبووه به ره للا و هار نه بووه، جا فه رمووی: «ره حمه تی خوات لیبت» سئ جار، ئیدی له وه ودوا هیچی له و بابه ته ی پی نه گوتمه وه.^(۱)

وه ختیگ ئه م ده قه قه شه نگه ده خوینیته وه ته نیا سه رسورمانت بو ده مینیته وه له دلئ ئه م پیاوه که ئه و بویرییه به هیزه و ئه و نه رمییه نیا به شی تیدا کوپوته وه، له پاشان ئه و خو شویسته راستالانه یه ده ره ق

(۱) أخرجه الطبراني في «الکبیر» (۲۰۴، ۲/۲۰۳) (۴۱۴۶).

به موسلمانان که وای لیکردوه هه‌موو ئه‌و چیرۆکه بگێریته‌وه و خۆی راوی رووداوه‌که بێت و خۆی بخاته شوینی گومان، و له هه‌مانکاتیشدا بکه‌وێته‌به‌ر لۆمه‌ی هه‌ندیکه‌وه سه‌باره‌ت به‌و کاره‌!

«خه‌وات» چیرۆکه‌که‌ی به‌چه‌سپاندنی ئه‌وه ده‌ستپێده‌کات که له‌گه‌ڵ پیغه‌مبه‌ردا (ﷺ) ئاماده‌ی ئه‌و شوینه بووه «موررو ظه‌هران» که دۆلێکی گه‌وره‌یه له‌نزیک مه‌که‌که، ده‌شوتریت بۆیه‌ وا ناوناوه چونکه ئاوێکی تێدایه تالّه [مُرّ-مورر واته تال].

ئه‌وجا زۆر خێرا ده‌خشیت به‌ره‌و ئه‌و مه‌به‌سته‌ی که له‌ پێناویدا ئه‌م چیرۆکه ده‌گێریته‌وه و ده‌لێت: "جا من که له‌ چادره‌که‌م ده‌رچووم بینیم چه‌ند ئافره‌تێک دانیشتون و قسه‌ده‌که‌ن، منیش دلم چوو به‌لایاندا!" وه‌ک بلیت له‌م پرسته‌یه‌دا ناوه‌رۆکانه ئاماژه به‌و سرووش و پیکهاته و ناوه‌ندی تاقیکردنه‌وه‌یه‌ی خۆی ده‌کات که هه‌ر له‌ رۆژی هاتنه‌ ناو ئیسلامیه‌وه هه‌ولێ جله‌وگێرکردنی ده‌دات، جا کاتیک له‌ چادره‌که‌ی دێته‌ده‌روه‌ه، ئه‌وه‌ش چونکه ئه‌وان له‌ ناوچه‌که‌دا نیشته‌جیوون و چادریه‌یان دامه‌زراندوه‌ه، که چادری [چادری مووبین-خیمه] له‌ شیوه‌ ماله‌کانی عه‌ره‌به‌، خێرا ده‌یخه‌نه‌سه‌رپێ له‌ شیوه‌ی خیمه‌دایه‌، به‌لام هه‌ندیک بچووکتیه‌ له‌سه‌ر دوو یان سێ کۆله‌که‌ ده‌وه‌ستیت.

«بینیم چه‌ند ئافره‌تێک قسه‌ده‌که‌ن»، بوونی ئافره‌تان لێره‌دا نامۆ نییه‌، چونکه له‌م شوینه‌دا بازاریک سازینراوه، ده‌کریت وینه‌ دێرینه‌که‌ی بازار بووبیت که ئه‌و وه‌خت له‌سه‌ر رێگه‌ خێراکان و رێگه‌کانی گه‌شت داده‌مه‌زینرا بۆ به‌رپێخستنی پێداویستی گه‌شتیاران، یاخود کپینه‌وه‌ی که‌لوپه‌ل و باره‌کانیان که هه‌لیانگرتوه‌ بۆ ئه‌وه‌ی ببری‌ت و دووباره له‌ مه‌که‌که بفرۆشریته‌وه به‌ نرخیکی به‌رزتر، ئه‌وه‌شی که په‌رتووکه‌کانی سیره‌ تۆماریانکردوه‌ که موسلمانان به‌ بازرگانیه‌وه ده‌رچوون به‌ره‌و به‌در [به‌دري

واده] و قازانجی‌کی زۆریان کرد؛ جه‌خت له هه‌مان خال ده‌کاته‌وه.^(۱)

ئێستا لێ‌رده‌دا سێ‌کوچ‌که‌به‌کی ترسناکمان هه‌یه: ئافه‌رت، بازار، و ئاره‌زوویه‌کی گرگرتوو!

ئافه‌رت‌ه‌کان: به‌ره‌هایی تاقی‌کردنه‌وه هه‌ره سه‌خت و به‌زه‌ره‌ره‌که‌ن بۆ پیاوان له‌م دونیایه‌دا، هه‌روه‌ک پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) خۆی ده‌فه‌رموویت: «ما ترکت بعدی فی الناس فتنهً أضرّ علی الرجال من النساء»^(۲) واته: «له‌پاش خۆم له‌ناو خه‌ل‌کدا هیچ ئاشوو‌بیکم به‌جینه‌هێشتوو به‌زیانتر بێت بۆ پیاوان له‌ ئافه‌رتان»، به‌تایبه‌ت ئه‌گه‌ر پابه‌ند نه‌بن به‌ رێکاره‌کانی خۆداپۆشین و شه‌رم و شکۆوه، ئیدی له‌وه‌ گه‌رێ که‌ ئه‌سله‌ن موشریکیش بن، وه‌ک لێ‌ره له‌ چیرۆکه‌که‌ی «خه‌وات» دا دیاره.

بازاریش: شوپنه‌ خۆشه‌ویست و دلخوازه‌که‌ی شه‌یتانه، چونکه‌ بو‌ار و مایه‌ی گشت گزی و فیل و سوو‌خۆری و سویند‌خۆرییه‌کی نا‌ره‌وا و به‌تال و درۆ و په‌یمان‌شکینی و پشت‌کردنی‌که له‌ یادی خودا، هه‌رچیش خراپه‌ی دیکه‌ی هاوشیوه و جووری ئه‌مانه‌ هه‌یه، هه‌ربۆیه پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) ده‌فه‌رموویت: «وأبغض البلاد إلى الله أسواقها»^(۳) واته: «رقلیبووترین ناوه‌نده‌کانی زه‌ویش به‌لای خوداوه بازاره‌کانین».

له‌م باره‌یه‌وه به‌خزمه‌ت تاریف و پۆلێنیکی ناوازه‌ گه‌شتووم که له‌م گۆشه‌یه‌وه له‌سه‌ر بازاره‌کان ده‌دویت، فه‌رمایشتی‌ک که هه‌ر ده‌لێی له‌ چرادانی پیغه‌مبه‌رایه‌تییه‌وه ده‌رچوو، له‌سه‌ر زمانی هاوه‌لی به‌ئێله‌م و بێکان «سه‌لمانی فارسی» (ره‌زای خوای لیبیت) که بازاره‌کان ناولیده‌نی‌ت: «جه‌نگی شه‌یتان!»، وه‌ک فه‌رموویه‌تی: «ئه‌گه‌ر توانیت یه‌که‌م که‌س مه‌به

(1) ينظر: «سبل الهدی» للصالحي (۳۳۸/۴).

(2) انظر: صحيح البخاري (۵۰۹۶)، وصحيح مسلم (۲۷۴۱).

(3) انظر: صحيح مسلم (۶۸۱).

که ده‌چپته‌ ناو بازارپه‌وه، نه‌ کوټا‌که‌سپش‌ که‌ لئی‌ ده‌رده‌چپت، چونکه‌ ئه‌وئ‌ گۆره‌پانی‌ جه‌نگی‌ شه‌یتانه، و‌ ههر‌ له‌ویشدا‌ ئالای‌ خوئی‌ داده‌کوټیت»^(۱).

وردبه‌روه‌ که‌ چۆن‌ فووتیبوون‌ و‌ سنگده‌رپه‌راندنی‌ شه‌یتانی‌ چرووک‌ باس‌ لیوه‌ده‌کات‌ له‌ نیوه‌راستی‌ ئه‌و‌ کاره‌ ناشرینانه‌ی‌ که‌ به‌خه‌لکی‌ ده‌کات‌ له‌ویدا، چۆن‌ وه‌ک‌ تاوانباریک‌ که‌ له‌ زه‌وی‌ سنوور‌ و‌ ناوچه‌ی‌ خوئی‌ و‌ له‌ناو‌ شوینکه‌وته‌ و‌ پشتیوانانی‌ خویدا‌ راه‌ستابیت‌ ... چ‌ که‌ش‌ و‌ فش‌ و‌ هیز‌ و‌ هه‌ژموونپکی‌ هه‌بیت‌ بو‌ خراپه‌نانه‌وه؟! هه‌ربۆبه‌ پیشه‌وا «نه‌وه‌وی» ره‌حمه‌تی‌ خوای‌ لیبت‌ ده‌فه‌رموویت:

"بازار و‌ ئه‌وه‌ی‌ شه‌یتان‌ به‌ ئه‌هلی‌ بازاری‌ ده‌کات‌ و‌ ده‌ستیان‌ لی‌ ده‌وه‌شپنیت؛ چوواندوویه‌تی‌ به‌ «جه‌نگ» له‌به‌ر‌ زۆری‌ جوړی‌ ئه‌و‌ به‌تالیانه‌ی‌ تپیدا‌ ده‌گوزه‌ریت‌ وه‌ک‌ گزی‌ و‌ فیل، و‌ سویندی‌ ناپاک، و‌ گرپه‌ستی‌ به‌تال... «هه‌ر‌ له‌ویشدا‌ ئالاکه‌ی‌ داده‌کوټیت» ئاماژه‌یه‌ بو‌ جیگیربوونی‌ له‌ویدا، و‌ کۆبوونه‌وه‌ی‌ هاوکارانی‌ له‌گه‌لیدا‌ بو‌ دووبه‌ره‌کینانه‌وه‌ له‌ناو‌ خه‌لکیدا‌ و، دووچارکردنیان‌ به‌م‌ خراپانه‌ی‌ که‌ باسکران، و‌ هاوشیوه‌یان، ئیدی‌ ئه‌وئ‌ جیگی‌ خوئی‌ و‌ یارانیه‌تی»^(۲).

کوچه‌ی‌ سییه‌م‌ ماوه‌ته‌وه‌ که‌ ئاره‌زووی‌ گرگرتوو‌ه‌ که‌ پبیشتر‌ له‌ سه‌ره‌تادا‌ باسمانلیکرد، که‌ لیره‌شدا‌ له‌ «خه‌وات» دا‌ بوونی‌ هه‌یه، باسمانکرد‌ که‌ چۆن‌ له‌ نه‌فامیدا‌ نموونه‌ی‌ پب‌ ده‌هینرایه‌وه‌ له‌ به‌هیزی‌ هه‌ز‌ و‌ ئاره‌زوویدا^(۳) که‌ ته‌نیا‌ «خه‌وات»یش‌ ناگرپته‌وه، به‌لکوو‌ هه‌ر‌ پیاوپی‌ ته‌ندروست‌ به‌ خوړسکی‌ بنچینه‌یی‌ و‌ جیگیری‌ خوئی‌ هه‌زی‌ هه‌یه، به‌تایبه‌ت‌ وه‌ختیک‌ که‌

(1) انظر: «صحيح مسلم» (۲۴۵۱).

(2) انظر: «شرح النووي على صحيح مسلم» (۷/۱۶).

(3) له‌ په‌رتووکه‌کانی‌ په‌ندی‌ عه‌ره‌بیدا‌ ئه‌وه‌ ده‌بینپته‌وه: «أعلم من خوات - هه‌زورووژاوت‌ له‌ خه‌وات»، «أنكح من خوات - سه‌ر‌ به‌ سه‌ر‌جپبتر‌ له‌ خه‌وات»!

حه‌زلیک‌راوه‌کانیش له‌به‌رچاويدا رازینراوه و ئاماده کرابن.

به‌هه‌رحال، ئیستا که موسلمانان چاوه‌پیی هاتنی موشریکانن به‌مه‌به‌ستی جه‌نگ... جه‌نگیکی دیکه‌ش هه‌یه که له‌سه‌ر هه‌مان خاکدا به‌رپوه‌ده‌چیت.

به‌لئ؛ «خه‌وات» له هه‌لومه‌رجی ده‌رچووندايه له چاداره‌که‌ی، بیئاگا له هه‌ر جه‌نگیکی دیکه جگه له‌وه‌ی که دژ به موشریکانی قوره‌یش چاوه‌پیی ده‌کات، ناشزانیت چی له ده‌روه به‌دیار ئه‌مه‌وه وه‌ستاوه... هه‌ر له سه‌ره‌تای بزوتنیه‌وه... به‌لکوو له گشت سه‌ره‌تایه‌کدا!

ئمه سه‌رووشتی شه‌یتانه. گرنگییه‌کی زۆر به سه‌ره‌تاکان ده‌دات، چونکه له سه‌ره‌تای هه‌ر کاریکدا ئاراسته و سه‌رووشتی ئه‌و کاره یه‌کلاده‌بیته‌وه که چیه و به‌ره‌و کوپیه، شه‌یتان به تیکدانی کاره‌کان له سه‌ره‌تاوه ناوه‌رپاسته‌که‌شيان خراپکات، و هه‌روه‌ها هه‌ولده‌دات سه‌ره‌نجامه‌که‌شيان تیکبdat.

هه‌رپوه له ئیسلامدا هاندانیکی زۆر توند هاتوه‌وه بۆ گرنگیدان به سه‌ره‌تاکان و پاسه‌وانیکردنیان به‌جۆریک که پیلانی شه‌یتان تیکبdat.

پارێزبه‌ندی له به‌یانیان و ئیواراندا، و له کاتی ده‌رچوون له مالد و کاتی چوونه‌وه ناو مال، و وه‌ختی سه‌ره‌تای خواردن و وه‌ختی لپی‌وونه‌وه‌شی، و چوونه‌ ئاوده‌ست و ده‌رچوونیش لپی، و بگه‌ره له هاوسه‌رگیریدا. ته‌نانه‌ت له کاتی سه‌رجی‌بیشدا، له سه‌رجه‌م سه‌ره‌تاکاندا ده‌بینیت شه‌ری مه‌زن پارێزبه‌ندییه‌کانت به‌یاددینیه‌وه بۆ ریگریکردن له پیلانه شه‌یتانییه‌کانی تیکده‌ری ژبانته.

لیره له نزیک بازاره‌کان له به‌دردا، شه‌یتان له خاکه خۆشه‌ویسته‌که‌ی خۆیدایه و داروده‌سته‌که‌شی له‌ژیر فه‌رمانی ئه‌ودان، هه‌روه‌ها ئافره‌ته

رازی‌نراوه‌کانیش^(۱) له پیش چاوی خه‌لکدا ئاماده‌ن تاوه‌کوو بچنه ناو جه‌نگه‌که‌وه له‌پیزی ئه‌ودا، هه‌موو ئه‌وانه چاوه‌پیی ده‌رچوونی «خه‌ووات» ده‌که‌ن، هه‌موو ئه‌وانه له دژی ده‌جه‌نگن.

"بینیم ئافره‌تانیک قسه‌ده‌که‌ن و دلم چوو به‌لایاندا" به‌و هه‌موو خیراییه‌ی که له (و) دا هه‌یه «ئافره‌تانیکم بینی که قسه‌ده‌که‌ن و دلم چوو به‌لایاندا».

چوو ده‌روه‌ه و ئافره‌تانیکی بینی و سه‌رسامیان کرد، ئاوا به تیری پروانینی حه‌رام پیکرا له ساتیکی بیئاگاییدا له‌و ئامانجه‌ی که چاوه‌پیی ده‌کرد له ده‌روه‌دا.

له چادره‌که‌ی ده‌رچوو و شه‌یتان که‌وانی لئ توندکردبوو وه له‌نیوان سه‌ربازه‌کانیدا ئاماده‌بوو بوو هه‌رکه «خه‌ووات» -به‌بی هۆشیاری- چاوی به‌رزکرده‌وه تیریکی ژه‌هراوی پیکای. .

له‌ژیر کاریگه‌ری ژه‌هه‌ره‌که‌شدا «خه‌ووات» گه‌رایه‌وه چادره‌که‌ی بو ئه‌وه‌ی جلوبه‌رگه‌ جوانه‌کانی له‌ناو که‌لوپه‌له‌کانیدا ده‌ره‌به‌نیت و گوتی: «جله‌کانم له‌به‌رکرد و چووم دانیشتم له‌گه‌لایاندا». ئاوا به‌و شیوه‌یه!

کاریگه‌ری ژه‌هر چهند خیرایه‌وه‌ختیک هۆشیاری نییه و جیگای گونجای هه‌یه!

پیش ئه‌وه‌ی له‌مه‌ بینه‌وه لیره‌دا پرسیاریکی شله‌زاو هه‌یه: چۆن زانیمان که وادیاره ئه‌و ئافره‌تانه‌ی له‌فه‌رموده‌که‌ی «خه‌ووات» دا هاتوون

(1) له‌فه‌رموده‌دا هاتوو که ئافره‌تان وه‌ختیک له‌مال درده‌چن شه‌یتان ده‌یانرازی‌نیته‌وه له‌چاوی پیاواندا، واتاکه‌شی ئه‌وه‌یه که ئافه‌رت له‌ده‌رچوونیدا شه‌یتان ئه‌وه‌په‌ری چاو و ئومیدی له‌سه‌ریه‌تی تاکوو ئه‌و به‌جگه له‌خۆی فریوبات، و جگه له‌ویش به‌ئو فریوبات، یاخود هیچ نه‌بیت یه‌کیکیان له‌و نیوانه‌دا.

موسلمان نه بوون؟ ئایا هیچ نیشانه یه کی روون هه یه بو ئه وه؟ یاخود کاره که ساده و ئاسان ده گرین بوئنه وه ی تووشی کیشمه کیشمی دیکه نه بین؟

له وه لآمدا ده لئین: ئیمه ناتوانین حاله ته که به درو باسکه یین له پیناو ئه وه دا که وینه که جوانبکه یین، خو ئه گهر ئامانجمان ئه وه بوایه له بنه رته دا ئه و نموونه یه مان ههر باس نه ده کرد له نموونه کانی هاوه لانی پیغه مبهردا که زیاتر باسی ئازایه تی و پالاه وائی تی ده کات، به لکوو په یمانماندا که باسی هاوه له که بکه یین به و پییه ی که مروقه و ئه وه به سه ردا دیت که به سه ر ههر مروقی کدا دیت.

خودی قورئانیش هه لوپستی ناخوشر باسده کات له باسی زاتیکدا که پله ی له هاوه لان به رزتر بووه و له وان به ریزتر بووه و تیبینیشی له سه ر هه دات و وینه که جوانا کاته وه و ده ستکاریبکات و بیانووی بو به یینته وه. ئایه ته کان له و باسانه دا زورن.⁽¹⁾

هه رچی به لگه ی ئه و قسه یه شه که ده لئین وادیاره ئه و ئافره تانه موشریک بوون ئه وه یه که:

یه که میان: چوارچیوه ی به سه رهاته که، «خه ووات» ده فهرموویت که ئافره تانیکه ی بینیه قسه یانکردووه و دلی چوه به لایاندا، ساده و ئاسان ده زانریت که دلچوونی به لایاندا ته نیا له بهر قسه و باسیان نه بووه، به لکوو دیمه نیشیان سه رنجی راکیشاوه که دانیشتون له کاتی ئیشکردن له بازاردا وه له و فرمایشته که ی پیغه مبه ریشه وه (ﷺ) دپاره که ئه وانه خه لکی ئیش و کار بوونه له بازار که پیی ده فهرموویت: «باوکی عه بدوللا

(1) به نمونه ئایه ته کانی {عَبَسَ وَتَوَلَّى} یاخود {عَفَا اللَّهُ عَنْكَ لِمَ أَذْنَتْ لَهُمْ} یاخود {وَتُخْفِي فِي نَفْسِكَ} یاخود {لِمَ تُحَرِّمُ مَا أَحَلَّ اللَّهُ} که له باسی پیغه مبهردا (ﷺ) دابه زیون.

ئوه بوچی دانیشتوویت له‌گه‌لیاندا؟» گووتی: لغاویکم بو دروست ده‌کهن، واته‌ئوان ئیشیان کردووه له کاروباری سواری و ولاغی رېبواراندا، یاخود ده‌توانین ناوی لی بنیین «ئیکسسوارات» و ئه‌وه‌ی که سواری پیوستیه‌تی له زین و لغاو و عه‌له‌ف و هه‌روه‌ها کیلانی شمشیر و ئه‌و بابه‌تانه.

دووهم: کتیه‌کانی سیره باسیان له‌وه نه‌کردووه که پیغه‌مبه‌ر(ﷺ) ئافره‌تی له‌گه‌لدا چووپیټ بو ئه‌و جه‌نگه، جا بوپه ئه‌و ئافره‌تانه ئه‌هلی بازارن که له‌و شوپنه‌دا کارده‌کهن.

سپیه‌م: ئه‌و ئافره‌تانه ئه‌گه‌ر مسولمان بوونایه ئه‌وا پیغه‌مبه‌ر(ﷺ) سه‌رزهنشتی ده‌کردن هه‌روه‌ک دانیشتنه‌که‌ی «خه‌ووات» ی له‌گه‌ل ئه‌وان سه‌رزهنشتکرد،

به‌لام ده‌بینیت که پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) فه‌رمایشتی ته‌نیا ئاراسته‌ی «خه‌ووات» کرد که فه‌رمووی: "باوکی عه‌بدوللا ئه‌وه بوچی دانیشتوویت له‌گه‌لیاندا؟"، چون بلیت دانیشتنی ئه‌وان له‌ویدا به‌هانه‌دار و بی‌گریه، که نیشانه‌ی ئه‌وه‌یه ئه‌هلی بازارن، به‌تایبه‌ت که شوپنه‌که‌ی نزیکه‌ی مه‌که‌یه که هه‌چکه‌س ئیستا موسلمانیتی خوئی تیدا راناگه‌یه‌نیټ، که ئیمه‌ه‌یشتا له‌سالی چواره‌می کۆچیداين.

ئاسایی زانراوه «خه‌ووات» هه‌رچهنده بوپیش بیت ناتوانیت به‌وشیوه‌یه له‌گه‌ل ئافره‌تانی مسولمان له‌سه‌ره‌رپه‌گه‌دا دابنیشیت هه‌ر لانی که‌م له‌ترسی ئه‌و خه‌لکه‌ی به‌ویدا تیده‌په‌رن، یاخود له‌ترسی مێرده‌کانیان. له‌وه‌ش زیاتر درێزه‌ی پیناده‌ین، بابه‌ته‌که‌ی روونه و ئه‌گه‌ر له‌به‌ر په‌رسیاره‌که‌ش نه‌بوایه ئه‌و ورده‌کارییه‌مان به‌جیده‌ه‌یشت.

ئاستاش هه‌ولبده که په‌ی به‌گشت په‌هه‌نده‌کانی دیمه‌نه‌که‌ی به‌ین:

چاده‌که‌ی «خه‌ووات» له‌لایه‌ک به‌شیوه‌یه‌کی ئاسایی ده‌بیټ چادری

دیکه ی له چوارده وردا هه بیت، بازاره که ش له مهیدانه که دایه و کومه له
 ئافره تیکیش له وئ دانیشتوون وه ک سرووشتی بازار ئه و که لوپه لانه ی
 که پیویستی بازاره کرانه ده یفرۆشن، یاخود ئه وه ی لیاند اواده کرپت له
 خواردن و دوورینی جلوه رگ و نمونه ی ئه و کارانه ئاماده ی ده که ن.

له نزیکیشه وه گومه زبیه که ی پیغه مبهردا (ﷺ) که تییدا داده نیشیت، که
 له خیمه ده چیت، بچووک و شپوه باز نه ییه. به دریزی پی رۆژه که چند جار
 پیغه مبهردا (ﷺ) لپی دپته دهره وه بۆ پیویستیه کانی یاخود بۆ ئاماده کاری
 نویره کان، یاخود بۆ دانیشتن له گه ل هاوه لانی و جیه جی کردنی
 پیویستییه کانیان، واده زانم ده توانین وینه ی «خه ووات» بینینه پیشچاو و
 هه لوپسته که ی بیته خه یالمانه وه که له گه رمه ی دانیشتن دایه، جلیکی
 جوانی له بهردایه و گوئ له قسه ی ئافره ته کان ده گرپت یاخود به شداره
 له گه لیاند، به شوینه واری تیره ژه هراویه که مهست بووه و ته زیوه که
 شه پتان پیوه ینا له کاتی هاتنه دهره وه ییدا.

پاشان ساتی حه قیقه ت هات... پیغه مبهردا (ﷺ) له چادره که ی دپته
 دهره وه بۆ پیویستییه کی خوی، ته ماشاده کات «خه ووات» له و حاله دا له گه ل
 ئافره ته کاند دانیشتووه، پیغه مبهردا (ﷺ) ده چپته پیشه وه و له بهرانه
 «خه ووات» دا راده وه ستیت، راسته وخۆ سهیری ده کات و ده فهرموویت:
 "باوکی عه بدوللا ئه وه بۆچی دانیشتوویت له گه لیاند؟"

ئایا پرسیاریکه له شپوه ی نارزه زاییدا؟ یاخود پیغه مبهردا (ﷺ) ده یه وپت
 که هۆکاری دانیشتنه که ی له گه لیاند بزانیت بهرله وه ی نکۆلی لیکات؟
 وا دیاره که هه موو ئه وه کارانه له پشت ئه و پرسیاره دانایه وه خۆبان
 شاردۆته وه... سهیر له وه دایه که پیغه مبهردا (ﷺ) چۆن له گه ل ئه و
 توره ییه شیدا به کاردانه وه یه کی جیگیر و داناییه کی سهر سوهرینه ره وه
 هه لسوکه وت ده کات سه ره رای هه موو ئه وه ش به کونیه که ی بانگی

لیده‌کات، ده‌فهرمووټ: «باوکی عه‌بدوڼلا» و ئه‌وجا پرسپاری لئ ده‌کات.

پیغه‌مبه‌ر(ﷺ) فیرمان ده‌کات که بارودوخه‌که هر چوئیک بوو به شیوه‌یه‌ک مامه‌له له‌گه‌ل که‌سی هه‌له و گونا‌ه‌کاردا مه‌که که له پیغه‌ی بشکینیت له کاتیکدا که ئه و له‌وپه‌ری وروژانی گونا‌ه و هه‌له دایه و هیشتان له‌ژیر کاریگه‌ریدایه، پیویست ده‌کات هوشی بښیته‌وه و له که‌شی تاوانه‌که دووریخه‌پته‌وه و کاریگه‌ریه‌که‌ی له‌سه‌ر نه‌هیلئ پاشان چی گونجاو بوو ئه‌وه‌ی پیی بلئیت، چونکه ئه‌گه‌ر به‌و شیوه‌یه‌ت کرد زیاتر قسه‌که‌ت وهرده‌گرټ و تووشی خو‌به‌گه‌وره‌زانین نابیت له قبول‌کردنیدا و شه‌یتانیش دوور ده‌خه‌پته‌وه له ده‌ست تیوه‌ردان له بابه‌ته‌که‌دا، هه‌روه‌ها ئه‌و ریگه‌یه‌ی شه‌یتانیش ده‌به‌ستیت که تاوان‌کاره‌که له ده‌لاقه‌ی سه‌رخستنی خو‌ی و وه‌لامدانه‌وه‌ی سووکایه‌تییه‌کانی تووه‌ بیته‌ وه‌لام.

«باوکی عه‌بدوڼلا بوچی له‌گه‌لیاندا دانیش‌توویت؟»... کاریگه‌ری ئه‌م پرسپاره له‌سه‌ر «خه‌ووات» بښه‌پیشچاو، له‌وکاته‌دا که چاوی ئه‌بله‌قبوه‌و رووه‌و پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) داخوری‌او له‌و ساته‌ سه‌خته‌ی تیکه‌وتوه‌و!

گوئ له «خه‌ووات» بگره که به‌خو‌ی ئه‌و هه‌لو‌یسته‌ وینا ده‌کات و ده‌فهرمووټ: "کاتیک پیغه‌مبه‌رم (ﷺ)، بینی سامم لئ نیش‌ت و تیکه‌لمکرد".

قسه‌تیکه‌ل‌کردنیش له ساتیکی ئاوادا زانراوه له‌گه‌ل زوره‌ماندا رووده‌دات به شیوه‌یه‌ک له شیوه‌کان، وه‌ک بلئی وشه‌کان چه‌ندی‌ک هه‌لدین له عه‌قلی پیته‌کانیش له‌به‌ریه‌ک هه‌ل‌ده‌وه‌شینه‌وه له زمانیدا و به‌ته‌نیا به‌جیان‌ه‌یش‌توه‌و له‌هه‌مبه‌ر شکو‌ی پیغه‌مبه‌ریدا. . ده‌بینیت مرو‌ف هه‌ول‌ده‌دات پیته‌کان کو‌بکاته‌وه وه‌ک بلئی تازه به تازه فی‌ری قسه‌کردن ده‌بیت، پیته‌کان ته‌له‌ ده‌که‌ن و وشه‌کان له ده‌رچووندا بزده‌بن وه‌ک بلئی له‌وسه‌ری دونیاوه هاتبن!

سۆز و به‌زه‌یی پیغه‌مبه‌ر(ﷺ) سه‌رنجی راکیشام له‌م دیمه‌نه‌دا! ئه‌و له ساتیکی خیرادا دیت بو فریاکه‌وتنی «خه‌ووات»، پیغه‌مبه‌ر(ﷺ) دیته‌ناو جه‌نگه‌که و پستی «خه‌ووات» ده‌گریت و پالپشتی ده‌کات تاکوو له بیئاگایی نشینگه‌ی شه‌یتانی ده‌رچیت و له چالی مینرپژکراوی بازار به‌رزیده‌کاته‌وه، ئیدی شوپنه‌واری ژه‌هره‌که‌ش بژاکیته‌وه و شوین برینی تیره‌که سارپژبییت، و پیکراو به‌ره‌به‌ره ناگایی بیته‌وه که له‌م قسه‌تیکه‌لکردن و داخو‌رپانه‌دا خو‌ی ده‌بینیته‌وه، که یه‌ک له شیوه‌کانی ئه‌وه‌یه که مرؤف به‌ وشه‌ عه‌مبارکراوه دیرینه‌کانی پیشووتری زه‌ینی بدویت، هه‌ر ئه‌مه‌ش روویدا!

«خه‌ووات» له یادگه‌یدا گه‌را هیچ قسه‌یه‌ک به‌ فریای نه‌گه‌شت جگه‌ له وه‌لامیکی کۆنی هه‌لگیراوی سه‌رده‌می نه‌فامی، جا گوتی: "سامم لئ نیشت و تیکه‌لمکرد و گوتم: ئه‌ی پیغه‌مبه‌ری خوا وشتریکم به‌ره‌للابووه، جله‌وینکم ده‌ویت بو‌ی، ئیدی روشت". پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) ئه‌م وه‌لامه‌ شپرزه‌یه‌ی بیست و به‌جپیه‌شت!

به‌لئ، ئاوا «تیه‌ری» به‌بن قسه‌کردن له‌سه‌ر ئه‌م پاساوه‌ پینه‌کراوه، وه‌ک بلپی پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) فیرمانده‌کات که په‌روه‌رده‌کاری لیزان ده‌سته‌ویه‌خه‌نابیته‌وه له‌گه‌ل پاساو و پاکانه‌لاواز و پینه‌کراوه‌کاندا له‌ ساتی بیستنیاندا، به‌لکوو فه‌رامۆشیده‌کات هه‌تا کاتی خو‌ی ده‌گات.

پشتی تیده‌کات هه‌رچه‌نده که‌لینه‌که‌ش به‌ روونی دیاره‌ و له هه‌له‌که‌ش دلنیا‌یه، به‌لام گه‌فتوگۆی ده‌موده‌ست ده‌بیته‌ هو‌ی شکانیکی قوول له‌ ده‌روونی هه‌له‌کاردا له هه‌مبه‌ر په‌روه‌رده‌کاره‌که‌یدا، به‌لکوو له هه‌مبه‌ر خو‌شیدا.

ئو لیره‌دا تیده‌په‌ریت و پشته‌لده‌کات به‌ جو‌ریک که هه‌له‌کار هه‌ست بکات که پاساوه‌کانی هه‌یچیان وه‌رنه‌گیراون و له‌ناو خو‌یاندا هه‌لوه‌دا و هه‌لوه‌شاوه‌ن ... به‌لام گه‌فتوگۆ دواده‌خات تاوه‌کوو هه‌لیکی پیدات بو

کۆکردنه‌وه‌ی ده‌روونی خۆی ته‌واوکاری ماوه‌ی به‌هۆشه‌اتنه‌وه‌که، ئه‌مه‌ش یارمه‌تیده‌دات و هانیده‌دات بۆ بیرکردنه‌وه و له‌پاشانیش گه‌رانه‌وه و ته‌وبه‌کردن و دووچارنه‌بوون به‌ لووتبه‌رزى و رقه‌به‌رایه‌تى و تۆله‌کردنه‌وه‌ی که‌سى و خۆبه‌راستدانان.

«خه‌ووات» ده‌فه‌رموویت: رۆشت و منیش شوپنیکه‌وتم، عه‌باکه‌ی بۆ هه‌لدام و چووه‌ پشت دارئه‌راکه‌کانه‌وه، وه‌ک بلیی ئیستایه‌ که‌ ته‌ماشای سیپایی ناوشانیم ده‌کرد له‌پشت سه‌وزی ئه‌راکه‌کانه‌وه، کارى خۆی ته‌واوکرد و ده‌ستنوویژی هه‌لگرت، و هات که‌ ئاو له‌ ریشیه‌وه به‌سه‌ر سنگیدا ده‌چۆرا - یاخود گوتی: له‌ ریشیه‌وه به‌سه‌ر سنگیدا ده‌تکا-^(۱) ئه‌وجا فه‌رموو: "ئه‌رئ باوکی عه‌بدوڵلا به‌ره‌للابوونی وشتره‌که‌ت به‌ چی گه‌شت؟"

پاشان به‌رپیکه‌ووتین ئیدی له‌ رینگه‌دا هه‌رکات چاوی پیم که‌وتبا ده‌یفه‌رموو: "السلام علیک، باوکی عه‌بدوڵلا به‌ره‌للابوونی ئه‌و وشتره‌ بوو به‌ چی؟"

ئه‌مه‌ دیمه‌نیکه‌ له‌ دیمه‌نه‌کانی به‌ئاگاهاتنه‌وه... که‌سى پیکراو ده‌ستی به‌ جووله‌ کردوو و دیت و ده‌روات به‌بێ کیشه‌ به‌ره‌ به‌ره‌ له‌ رووی ده‌ره‌کییه‌وه چاک بۆته‌وه له‌ کاریگه‌رى ژه‌هره‌که، به‌لگه‌ش بۆ ئه‌مه‌ ئه‌وه‌یه که‌ گووتی «رۆشت و منیش شوپنیکه‌وتم» به‌بێ ئه‌وه‌ی پیغه‌مه‌ر ئاماژه‌ی پێبکات که‌ شوپنیکه‌ویت یاخود فه‌رمانی پێ بکات له‌گه‌ڵی بچیت که‌ ئه‌مه‌ مانای ئه‌وه‌یه که‌ ده‌زگاکانی به‌باشی کارده‌که‌ن و له‌ پیغه‌مه‌ر (ﷺ) تینگه‌شتوو به‌بێ ئه‌وه‌ی قسه‌ش بفه‌رمویت.

(1) له‌ جوانیته‌ی ئه‌م به‌شکه‌وتنه‌ له‌ ده‌رپیندا ئه‌وه‌یه که‌ ئاماژه‌یه‌ به‌ تۆکه‌کاری له‌ گێرانه‌وه‌دا، که‌ چۆن سه‌ره‌رای دریزی رووداوه‌که‌ش: وشه‌کان وه‌ک خۆیان ده‌گێریته‌وه، وه‌ختیکیش له‌ وشه‌یه‌ک به‌شکه‌وه‌ویت، راشکاوانه‌ ده‌یلت.

«خه ووات» ئیستا چاوه رپی هر په چه کرداریکه له پیغه مبره وه (ﷺ) له باره ی ئه وه وه که روویداوه. ئه و پشتتیکردنه زور مایه ی دلهر او کویه، چیم له گهل ده کات؟ ئایا په قیم به رانبه ر دهنوینتیت؟ یا خود به ته ووی بیده ننگه بییت؟ ئایا ئیتر دهنگم لئ وهرده گریت؟

«خه ووات» ده لیت: «عه باکه ی دایه دست من و. (ئمه یه که م په یامی نارامکردنه ویه بو «خه وات»، وایده بینم که ئه و په یامی وهرگرتییت و له دلّی خویدا وتییتی: کیسه نیه، هیشتا په یوه ندییه که هیه ئه گهرچی بیده ننگانه شه، به لام هرچوئیک بییت هیشتا له بازنه ی گرنگیپیدانیدام)

«چوه پشت دارئه راکه کانه وه» عه باکه ی دایه دست من، واته ئه و پارچه پوښاکه ی که به شی سهره وه ی جهسته داده پوښیت، چوه پشت دارئه راکه کانه وه^(۱) بو کاری خوئی، ئه راکیش له و جوړه دره ختانه یه که لق و پوپ و گه لای زور چر و پره، و ههرده م سهوزه، بویه «خه ووات» ده فهرموویت: «چوه پشت دارئه راکه کانه وه، وه ک بللیت ئیستایه که سپیای ناوشانی ده بینم له ناو سهوزایی ئه راکه کاند».

لیره شدا ده کړیت پرسیاریک له میښکی هندیکدا دروست بییت: ئه گهر «خه ووات» ده زانیت که ئه و بو دست به ئاو گه یانندن چوه بوچی ته ماشایده کات؟

وه لاهه که شی له ناو لیکدانه وه کانی زانایان و په رتووه کانی سونه تدا بلاو و بهرچاوه، له بهر زوری ئه و هه لوپستانه ی که له نیوان پیغه مبر (ﷺ) و هاواندا هیه له مال و له گه شتدا، زیده رپویش نابیت گهر بلین:

(1) مورپو ظهیران له ناوچه ناسراوه کانه به زوری و بهر بلاویتی داری ئه راک تپیدا، که ئه و داره یه سیواکی لئ دهرده هیتریت.

که فەرموو‌ده‌کانی پاک‌خوا‌پنی [تارات‌گرتن] و دەست‌نو‌یژ هینده‌ی ئە‌ده‌ب و ئاراسته‌کردن تێ‌دایه‌ که ئە‌گەر مرۆ‌ف لێ‌ی رابم‌ینێ‌ت سە‌ریس‌وره‌م‌ینت.

بو‌خته‌ی ئە‌وه‌ش ئە‌وه‌یه‌ که هاوه‌لان سوور‌بوون له‌سەر شو‌ینکه‌وته‌نی پیغهمبه‌ر (ﷺ) و شو‌ین‌په‌ه‌ل‌گرتنی له‌ هەر ده‌میکی ده‌ست به‌ ئاو گه‌یان‌دندا، به‌‌ل‌کوو پیغهمبه‌ر (ﷺ) خۆ‌ی نزیک‌یده‌خستنه‌وه‌ و فێ‌ری‌ده‌کردن و حاله‌ته‌کانی بو‌‌ روون‌ده‌کردنه‌وه‌ تاکوو لێ‌وه‌ی فێ‌رن و بیشی‌گێ‌رنه‌وه‌، ته‌نانه‌ت موشریکانیش ئە‌وه‌یان تێ‌بینی‌کردوه‌وه‌ و سە‌یری‌ان‌لێ‌یهاتوه‌وه‌ که گوتوو‌یان: «پیغهمبه‌ره‌که‌تان هه‌موو شتیکی فێ‌ر‌کردوون ته‌نانه‌ت ده‌سته‌به‌‌ئاو‌گه‌یان‌د‌نیش!»^(۱)

شتیکی دیکه‌ش که په‌یه‌وه‌ندی به‌م ساته‌وه‌خته‌ی خۆ‌مانه‌وه‌ هه‌یه‌ لێ‌رده‌ا، که ئە‌وان له‌ چاوه‌‌پ‌روانی دو‌ژمن‌دا بوون، و بێ‌ت‌رس نین له‌ تیرۆ‌ر‌کردن له‌م حاله‌ته‌دا، هه‌ربۆ‌یه‌ هه‌رده‌م پاسه‌وان‌ییان‌ده‌کرد و چاویان له‌سە‌ری‌بوو، بێ‌گومان خه‌می چاوپاریزی و ئە‌وه‌شیان هه‌بووه‌ که له‌ شه‌رم‌گا‌کان نه‌‌پ‌روانن، هه‌ربۆ‌یه‌ ده‌بینیت لێ‌رده‌ا ده‌فەرموو‌ی‌ت: «هەر ده‌لێ‌ی ئێ‌ستایه‌ که سپایی ناوشانی له‌‌ناو سه‌وزایی ئە‌راکه‌کان‌دا ده‌بینم»، وادیاره‌ پیغهمبه‌ریش (ﷺ) له‌م حاله‌ته‌دا به‌‌په‌یوه‌ می‌زیک‌ردوه‌وه‌، هه‌ربۆ‌یه‌ «خه‌ووات» بو‌ی گون‌جاوه‌ له‌ پشتی پ‌روانیت، جا «خه‌ووات» (په‌زای خ‌وای لێ‌ی‌ت) لێ‌رده‌ا سه‌رجه‌م به‌‌رژه‌وه‌‌ندییه‌کانی په‌‌چاوه‌‌ده‌کات: به‌‌رژه‌وه‌‌ندی پاسه‌وان‌یی‌کردنی، و به‌‌رژه‌وه‌‌ندی خ‌زمه‌ت‌کردنیشی (ﷺ) و «بیس‌تی بانگ‌لێ‌کردنی ئە‌گەر پێ‌ویستی‌یه‌کی هه‌بوو، یاخ‌ود بینینی ئاماژه‌کردنی ئە‌گەر ئاماژه‌یک‌رد»^(۲).

«خه‌ووات» ده‌فەرموو‌ی‌ت: "جا کاری خۆ‌ی ته‌واو‌کرد و ده‌ست‌نو‌یژ‌ی‌گرت، و گه‌رایه‌وه‌ که ئاو له‌ ریشی‌هه‌ به‌سەر سینه‌یدا ده‌چۆ‌را- یاخ‌ود گوتی: له‌

(1) انظر: «صحيح مسلم» (۲۶۲)، له‌ سه‌لمانه‌وه‌ (په‌زای خ‌وای لێ‌ی‌ت).

(2) انظر: «فتح الباري» (۱/۳۲۹).

ریشیه‌وه به‌سه‌ر سینه‌یدا ده‌تکا- " جا فه‌رمووی: "ئه‌رئ باوکی عه‌بدو‌للا به‌ره‌للابوونی ئه‌و وشتره‌ بوو به‌ چی؟" ئه‌وجا که‌وتینه‌رئ ئیدی هه‌رچه‌ند له‌ ریگه‌دا پیمده‌گه‌شت ده‌یفه‌رموو: "السلام علیک، باوکی عه‌بدو‌للا ئه‌رئ به‌ره‌للابوونی ئه‌و وشتره‌ بوو به‌ چی؟"

هیوام وایه‌ تیبینی ئه‌وه‌ت کردبیت که‌ پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) هه‌تاکوو ئه‌و ساته‌ش هی فه‌رمایشتی‌ک له‌ چه‌سپاندن یاخود بریاردانی نه‌فه‌رموو، هه‌رچیش تا ئیستا فه‌رموو به‌تی له‌ شیوه‌ی پرسیاردایه‌. "باوکی عه‌بدو‌للا، ئه‌وه‌ بۆچی دانیشتیوویت له‌ گه‌لیاندا؟"، "باوکی عه‌بدو‌للا به‌ره‌للابوونی ئه‌و وشتره‌ که‌ت به‌ کوئ گه‌شت؟".

زۆرجار پرسیارکردن پاراوتر و به‌کارتره‌ له‌ سه‌رزه‌نشتکاریدا وه‌ک له‌ رووبه‌رووبوونه‌وه‌ی راشکاوانه‌... به‌لکوو زیاتریش مایه‌ی راکیشانه‌ به‌ره‌و بیرکردنه‌وه‌ و پیدانی مه‌یلی گه‌رانه‌وه‌ و ته‌وبه‌کردنه‌، زیاتر له‌ رووبه‌رووبوونه‌وه‌ی راسته‌وخۆ یاخود ئه‌وه‌ی بلّییت تۆ وات کرد و وات کرد. ئه‌مه‌ شیوازی پیغه‌مبه‌ره‌ (ﷺ) له‌ زۆریک له‌ ره‌وش و هه‌لو‌بسته‌کاندا، به‌لک شیوازی قورئانی پیروزیسه‌ له‌ چه‌ند حاله‌تیکدا که‌ دیارترینه‌کانی ئه‌وانه‌ن که‌ به‌رانبه‌ر به‌ خودی پیغه‌مبه‌رن (ﷺ) له‌ جیگاکانی لۆمه‌کردنی له‌لایه‌ن په‌روه‌ردگاروه‌.^(۱)

فه‌رمووی: ئه‌وجا که‌وتینه‌رئ ئیدی هه‌رکات له‌ ریگه‌دا پیمده‌گه‌شته‌وه‌ ده‌یفه‌رموو: "السلام علیک باوکی عه‌بدو‌للا ئه‌رئ به‌ره‌للابوونی ئه‌و وشتره‌ بوو به‌ چی؟".

پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) و هاوه‌لانی هه‌شت رۆژ له‌ به‌دردا مانه‌وه‌ چاوه‌روانی

(1) وه‌ک له‌ وه‌رمایشته‌ی په‌روه‌دگاریا: ﴿لَمْ تَحْرِمْ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكَ﴾ {التحریم: ۱}، هه‌روه‌ها: ﴿لَمْ أذْنَبْ لَهُمْ﴾ {التوبه: ۴۳}

موشریکانیان ده‌کرد له‌پاشان که‌وتنه‌وه‌ړی بو گه‌رانه‌وه به‌ره و مه‌دینه، وادیاره ئه‌م رووداوه‌ی «خه‌ووات» یش له کوټاییه‌کانی ئه‌و هه‌شت روژه‌دا بووه، ئیدی پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) له هه‌رکوچی رپگه‌دا به «خه‌ووات» گه‌شتبا، واته رپگه‌ی مه‌دینه؛ بیریده‌هینایه‌وه به شیوازیک که‌ته‌نیا خو‌ی و «خه‌ووات» لپیټیده‌گه‌شتن، جا وه‌ک دابی خو‌ی ده‌یگوته‌وه: "السلام علیک باوکی عه‌بدو‌للا به‌ره‌للابوونی ئه‌و وشتره به‌کو‌ی گه‌شت؟"، ئیتر ئه‌م پرسیاره وه‌ک زله له روومه‌تی «خه‌ووات» ده‌که‌وت و هیچ‌که‌سی دیکه‌ش جگه له خو‌ی حال‌ی نه‌ده‌بوو، به‌مشپوه‌یه به‌دریژی‌ایی رپگه‌که، چو‌ن بل‌ییت به «خه‌ووات» بغه‌رمو‌یت (ﷺ): وانه‌زانیت هه‌ر به پرسیارکردنی یه‌که‌مجار و ئه‌وه‌ی که‌عه‌باکه‌م دایه ده‌ستت باس پراوه‌ته‌وه ... نا، که‌لینیک هه‌یه که ده‌بیټ پربکریته‌وه وه‌گه‌رنا گه‌وره‌ده‌بیټ و ده‌قلیشیته‌وه.

«خه‌ووات» ئیدی چوو‌یه‌ناو قو‌ناغی ئازارخواردنی تونده‌وه و هه‌ر جاره‌و یاد‌هینانه‌وه‌که‌ی پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) له‌سه‌ری قورسترده‌بوو، نه‌شیده‌زانی جیبکات، و چو‌ن وه‌لامبداته‌وه؟

لیره‌دا په‌روه‌ده‌ی پیغه‌مبه‌ری ده‌دره‌وشپته‌وه و فره‌ره‌نگده‌بیټ له مامه‌له‌کردن له‌گه‌ل هه‌ر مرؤفیکدا به‌پیی حاله‌تی خو‌ی و ئه‌وه‌ی بو‌ی گونجاوه، هه‌روه‌ها به‌پیی سرووشتی هه‌له‌که و ئه‌وه‌ی که‌راستیده‌کاته‌وه.

پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) له راستکردنه‌وه‌دا ته‌نیا یه‌ک قالب ناچه‌قینیت و هه‌رچی که‌سه‌کانه له‌ویدا بیانئاخنیټ، یاخود به‌یه‌ک شیواز مامه‌له له‌گه‌ل سه‌رجه‌م هه‌له‌کاندا بکات، به‌لکوو ده‌بینیت هه‌له‌یه‌ک به‌رپگه‌ی راسته‌وخو راسته‌کاته‌وه، و له‌گه‌ل هه‌له‌یه‌کی دیکه‌شدا پراشکاوانه رووبه‌رووده‌بیټه‌وه، ده‌شکریت توندی له‌گه‌ل خاوه‌نه‌ه‌له‌یه‌کدا به‌کاربینیت و بگره‌ده‌نگی لیوه‌ربگریټ و سزاشیبدات، جارپیکیش راستکردنه‌وه وایده‌و‌یت که‌زیاتر چاوبخه‌یته‌سه‌ر هه‌له‌که و به‌شیوازیکی ناراسته‌وخو

راستی بکه یته وه، جاریکیش وایده ویت زیاتر چاوت له سهر هه له کار بیت و زبری پیشانبد هیت.^(۱)

لیردها له سڼ وینه رابمینه که چمکیکت له فره پهنگی مامه له ی پیغه مبهری له گه ل هه له کاندای بۆ بخاته پروو ... یاخود با بلین سڼ ئاست:

یه که م: پهروه رده کار له نزیکتترین ریگه و ئاسانتترینیه وه مامه له ده کات بۆ راستکردنه وه ی هه له که، و هه ول به و ئاراسته یه دا ده دات که «بانگه وازکراو - رۆله و مندال - پهروه رده کراو» تییگه یه نیّت که ئه وه ی بۆی ده روات هه له یه و کاریگه ری خراپی له سهر دل و ژپانی هه یه، ئه مه ش له مامه له که ی پیغه مبهردا (ﷺ) ده بینیته وه له گه ل ئه و گه نجهی که هاتبوو مؤله تیده خواست بۆ زیناکردن.

بیینه پیشچاوی خۆت!

ده لپت: ئه ی پیغه مبهری خوا، مؤله تی زینام بده.

خه لکه که لیپراستبوونه وه و تییانخوری و گوتیان: وس وس ده متدaxe!

ده یانویست بیده نگیت له بهر ریز و شکوی پیغه مبهری خوا (ﷺ)، و نکۆلیکردن له وه ی که هاتوووه مؤله ت بۆ کاریکی ئاوا ده خوازپت.

پیغه مبه ریش (ﷺ) پیغه رموو: «نزیکه به وه».

وه ره پیشه وه. . ئه مه یه که م ناز به خشینه!

ئه ویش لیپنزیکه بوویه وه، ئه و جا پیغه رموو (ﷺ): «بۆ دایکت پیته خۆشه؟»

گوتی: نا سویند به خوا، خوا بمکاته قوربانت.

(1) ينظر: التربية النبوية، د. محمد الدويش، (ص ۵۱۸، ۵۱۹).

فهرمووی: «نه خه لکیش پیانخوښه بو دایکیان».

فهرمووی: «بو کچت پیته خوښه؟» گوتی: نا به خوا ئه ی پیغه مبر (ﷺ)،
خوا بمکاته قوربانت، فهرمووی: «نه خه لکیش پیانخوښه بو کچیان».

فهرمووی: «بو خوشکت پیته خوښه؟» گوتی: نا به خوا، خوا بمکاته
قوربانت. فهرمووی: «نه خه لکیش بو خوشکیان پیانخوښه».

فهرمووی: «بو پوررت [خوشکی باوک] پیته خوښه؟» گوتی: نا به خوا، خوا
بمکاته قوربانت. فهرمووی: «نه خه لکیش بو پورریان پیانخوښه».

فهرمووی: «بو پوررت [خوشکی دایک] پیته خوښه؟» گوتی: نا به خوا، خوا
بمکاته قوربانت. فهرمووی: «نه خه لویش بو پورریان پیانخوښه».

ئهم دووپاتکردنه وه و لیدانه به رده وامه له سر به رگی دل له پیانو
چا ورؤشنبوونه وه و بینینی سره نجامه کان؛ ئه وه شایه ن و گونجاو بو ئه و
حاله ته.

به لئ؛ به خشین خوښه ویستی و نازپیدان له روونترین وینه یدا،
ههروه ها بهرچا ورؤشندرندنه وه ش به سره نجامه کان به هه مان روونی
ته واو هیچ پاساویکی بو ناهیلپته وه.

له پاشان هر به خوښه ویستیش کو تایی پیدینیت و دهستی پیرؤزی
ده خاته سره سنگی، و ده فهرموویت:

"خوایه لیخوښه و دلی خاوپنکه وه، و داوینی بپاریزه"

په روږدگاریش وه لامی پیغه مبر (ﷺ) دابه وه و به فهرمویت
«دوعا» ی پیغه مبر (ﷺ) هاته وه سه ررئ و باری راستبوویه وه. به لئ،
به لام به هه مان شیوه به فهرمویت «ده عوه» که شی به و شیوازه راسته ی
که بو ی گونجاوه، ئیدی له پاش ئه وه، ئه و گه نجه ئاوری به لای هیچیکدا
نه ده دابه وه.

ئهمه ئاستی یه‌که‌م بوو.

ئاستی به‌رانبه‌ریش؛ تاییه‌تمه‌ندی ئه‌وه‌یه که به‌شیکی زۆر له ئه‌رکی دۆزینه‌وه‌ی راست و هه‌له‌ ده‌خه‌رپه‌وه‌ سه‌ر خودی بانگه‌وازکراو خۆی وه‌ک له بانگخواز، جا ده‌کریت په‌روه‌رده‌کار له‌رپه‌گه‌ی کشاندنه‌وه‌ی پرواله‌ته‌کانی و شارندنه‌وه‌یان خۆشه‌ویستی به‌خشیته‌وه، هه‌روه‌ها پروانین له سه‌ره‌نجامه‌کان و هه‌ستکردن به هه‌له‌ بخاته‌وه ئه‌ستۆی هه‌له‌کار خۆیه‌وه!

ئهمه بوو که له چیرۆکی «که‌عی مالیک» و دوو هاوه‌له‌که‌یدا پروویدا وه‌ختیک له غه‌زای ته‌بووک دواکه‌وتن و له‌جیمانه‌وه، پیغه‌مبه‌ریش (ﷺ) که له گه‌شتیک ده‌گه‌رایه‌وه، به‌ مزگه‌وت ده‌ستپه‌یده‌کرد، دوو پرکات نوێژی تیدا ده‌کرد، و ئه‌وجا به‌لای خه‌لکه‌وه‌ داده‌نیشت، جا که ئهمه به‌رپه‌وه‌چوو؛ له‌جیمانه‌وه‌کان هاتن، ده‌ستیانکرد به‌ به‌هانه‌هێنانه‌وه و سویند و سویندکاری، که هه‌شتا و چه‌ند پیاویک بوون، پیغه‌مبه‌ری خواش (ﷺ) ئه‌و پرووکاره‌ی لێوه‌رگرتن، و په‌یمانپه‌یدان و داوای لێخۆشبوونی بو‌ کردن، ئه‌وجا له‌پاشان «که‌عب» هات.

ئاگاداره‌!

«که‌عب» ده‌فه‌رموویت: هاتم بۆلای، وه‌ختیک سه‌لامم لێکرد بزه‌یه‌کی تووره‌ ئامیزی کرد، و له‌پاشان فه‌رمووی (ﷺ): «وه‌ره‌!». جا به‌په‌وه‌ رۆشتم هه‌تا له‌به‌رده‌ستیدا دانیشتم، پێیغه‌رمووم: «چی له‌جیه‌هیشیته‌وه، مه‌گه‌ر تۆ سواریه‌کت نه‌که‌ریوو»؟!

به‌م هه‌موو سووروسافییه‌وه! میهر و به‌رچاو‌رۆشنکردنه‌وه‌ش له جیگایه‌کی تاییه‌تدا ...

«که‌عب» ده‌فه‌رموویت: با، سویند به‌ خوا من ئه‌گه‌ر له‌لای که‌سیکی دیکه‌ی جگه‌ له تۆ بوومایه له خه‌لکی دنیا، وامده‌بینی که له‌ژێر باری

توره‌بیه‌که‌ی دهر‌بازمده‌بیت به به‌هانه‌یه‌ک ... منیش پیاوئیکی به‌ده‌موپلم.
 . به‌لام سوئند به په‌روه‌ردگار له‌وه دلنایم که ئە‌گەر ئە‌مرۆ قسه‌یه‌کی
 درۆت بۆ بکه‌م که لیم رازیبیت پئی؛ نزیکه په‌روه‌ردگار هر له‌دوا‌ییدا
 توره‌تباته‌وه لیم، به‌لام گەر قسه‌ی راستت بۆ بکه‌م، که توره‌شتبکات
 لیم، من به‌وه ئومئیدی لی‌بوردنی خوام هر هه‌یه!

نا سوئند به خوا، هیچ به‌هانه‌یه‌کم نه‌بوو، سوئند به خوا هیچکات
 هینده‌ی ئە‌و پۆژی که له تۆ به‌جیمام به‌هیز و ده‌وله‌مندر نه‌بووم.
 ئە‌ویش فه‌رمووی (ﷺ): "ئیدی ئە‌م راستی گوت؛ سا هه‌سته هه‌تا خودا بۆ
 خۆی بریارت له‌باره‌وه ده‌دات."^(۱)

تییینی جیاوازی نێوان دوو حاله‌ته‌که‌ت دا؟!!

له‌ویدا پینده‌فه‌رموویت: «نزیکه‌به‌وه» ... وه‌ره‌پیشه‌وه.

لیره‌دا به‌م ده‌فه‌رموویت: «وه‌ره!» له‌ویدا سه‌ره‌نجامه‌کانی دینیتته پیش
 چا ئینجا نزای بۆ ده‌کات. . کاره‌که‌ش به یه‌ک دانیشتندا کۆتاییدیت.

به‌لام لیره‌دا ... پنیوستی به په‌روه‌رده‌یه‌که له جوړیکی تایبه‌ت، به
 کاتیکه که تیدا پاک و پالفته‌بیتته‌وه، و هه‌له‌که راستبکریتته‌وه «هه‌سته
 هه‌تا خودا بۆخۆی بریارت له‌باره‌وه ده‌دات».

ئه‌وجا ئاستی سییه‌م دیت ...

که ناوه‌نده له‌نێوان دوو حاله‌ته‌که‌دا ... لیره‌دا رووداوه‌که‌ی «خه‌وات»
 (په‌زای خوای لی‌بیت) ... له‌و نێوانه‌دا به ... نه له پله‌ی «که‌عی کوری
 مالیک» دایه (په‌زای خوای لی‌بیت)، که هر زوو موسلمان‌بووه و ئاماده‌ی

(1) په‌پاویک هه‌یه که وورده‌کاری ژبانی گه‌وره‌مان که‌عی کوری مالیکی تیدا به له
 سایه‌ی په‌روه‌رده‌ی پیغهمبه‌ریدا، به‌ناونیشانی «قصه‌حب» ط. دیوان.

عه‌قه‌به‌ بووه و شاعیری زمانپاراوی ئیسلامه، نه وه‌ک ئه‌و گه‌نجه‌ نه‌زانه‌ش وایه.

ده‌فهرموویت (ﷺ): "باوکی عه‌بدو‌للا! به‌ره‌للابوونی وشتره‌که‌ت به‌کوئی گه‌شت؟"

"ئهری «خه‌ووات»! کاتی نه‌هاتووه ئه‌و وشتره له‌و هاربوونه‌ی بکشیته‌وه!"

ئهم نکۆلیکردنه له‌ نیوان ئه‌وه و ئه‌مه‌دایه ...

نازیپدان: "ئهری باوکی عه‌بدو‌للا!"

به‌کونیه بانگیده‌کات، و ده‌ربرینیکی نهرمی له‌گه‌ل به‌کار دینیت.

"به‌ره‌للابوونی وشتره‌که‌ت بوو به‌چی؟"

دیشان لیره‌شدا ناوه‌نده ... له‌نیوان بو‌ دایکت، بو‌ کچت، بو‌ خوشکت، بو‌ پوورت پیتخۆشه؟! و له‌نیوان ئه‌و پیداکرییه‌ی فهرمایشته‌که‌ی دیکه‌یدا: "چی له‌جپیه‌پشتی؟ مه‌گه‌ر تو‌ سوارییه‌کت نه‌کریبوو!"

لیره‌دا تیبینییده که به‌رچاو‌روونکردنه‌وه و ده‌ستگرتن له‌ گشت حاله‌ته‌کاندا ئامرازه‌که‌ی «پرسیارکردن» بوو نه‌ک چه‌سپاندن، به‌مشپوهیه ده‌بیت به‌رچاو‌رۆشنکردنه‌وه به‌ زیندووکردنه‌وه‌ی خۆرسک و ده‌ره‌پنانی ئه‌و باشیتیه‌ بیت که خودا تئیدا چاندوویه‌تی؛ بو‌ئه‌وه‌ی ویستی گۆران خودی بیت و له‌ دل‌ه‌وه‌ هه‌لبقولیت، و به‌ ئاو‌ه‌ز و خۆشی خۆی بیت نه‌وه‌ک ته‌نیا شوینکه‌وتن و تێخزانیکی که‌روکویرانه‌ی بی هۆشیاری.

«خه‌ووات» ده‌فهرموویت: «جا کاتیک ئه‌وه‌م بینی» واته‌ زۆری سه‌ره‌نش و بیره‌پنانه‌وه‌که‌ی پیغه‌مه‌ر (ﷺ) به‌ وتنه‌وه‌ی ئه‌و ئامازه‌یه، «په‌له‌مکرد زوو بگه‌مه‌وه‌ ناو مه‌دینه، ئه‌و په‌له‌کردنه‌ش کاتیک ده‌بیت

که نزیک‌بوونه‌ته‌وه له مه‌دینه، که پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) مؤلّه‌تی هه‌رکه‌سیکی ده‌دا که بیویستایه په‌له‌بکات و زووتر بگاته‌وه به‌خانه‌واده‌که‌ی و پیبه‌پیی جوولّه‌ی سووپا نه‌چیت له‌و قوناغه کو‌تاییه‌ی ریگه‌که‌دا، جا ده‌یفه‌رموو (ﷺ): «هه‌رکه‌س پییخۆشه‌ زووتر بگاته‌وه به‌خانه‌واده‌که‌ی؛ با زووتر بگات»^(۱)، بوئه‌وه‌ی وا له‌ قسه‌که‌ی «خه‌ووات» حالینه‌بین که به‌بی مؤلّه‌ت په‌له‌یکردوو و پیشکه‌وتوو و زوو گه‌راوه‌ته‌وه.

«خه‌ووات» ده‌فه‌رموویت: «دوورکه‌وتمه‌وه له‌ مزگه‌وت و دانیشتن به‌لای پیغه‌مبه‌روه (ﷺ)»، به‌مشپوهیه، یاده‌پیانوه به‌رده‌وامه که‌ و خه‌ریکه ئه‌نجامه‌کانی دینه‌جی ... هه‌ستکردن به‌ تاوان سه‌ره‌تای ته‌وبه‌یه ... وادیاره که‌ لیدانی به‌رده‌وام ئه‌و ده‌روونه بوپره‌ی والیکردوو شه‌رم دایبگری‌ت به‌شپوهیه‌ک که‌ خۆی له‌ په‌روه‌ده‌کاره‌که‌ی (ﷺ) بشاریته‌وه، و بچیته‌ ناو حاله‌تیکه‌وه له‌ گوشه‌گیری خودی، له‌پیناو به‌خۆداچوونه‌وه‌دا.^(۲)

ببووره، لی‌ره‌دا پرسیاریک هه‌یه: ئایا مانای دوورکه‌وتنه‌وه‌ی له‌ «مزگه‌وت و هاوونشینی» ئه‌وه‌یه که‌ له‌ مالی خۆیدا دانیشتوو ئیدی نه‌هاتۆته‌ده‌ره‌وه؟ وه‌لام: نه‌خپیر؛ مه‌به‌ست لی‌ره‌دا دوورکه‌وتنه‌وه له‌ ته‌واوی مزگه‌وته‌کان و داب‌ران له‌ نویژی به‌کۆمه‌ل نییه، به‌لکو مه‌به‌ستی دیاریکردنی مزگه‌وتیکی تایبه‌ته، به‌لام وه‌ک بلّییت دلّی نایه‌ت که‌ له‌ سه‌ره‌تاوه بلّیت هاوونشینی پیغه‌مبه‌رم (ﷺ) نه‌کردوو بوپه‌له‌پیشدا گوتی «مزگه‌وت» و له‌پاشان وشه مه‌به‌سته‌که دینیت که‌ ئه‌و بریاری خۆداشارینه‌وه‌ی لی‌ داوه و ده‌لّیت: «و دانیشتن به‌لای پیغه‌مبه‌روه (ﷺ)»، ماناکه‌شی ئه‌وه‌یه که‌ له‌ مزگه‌وته‌که‌ی

(1) انظر: «صحيح البخاري» (۲۸۶۱).

(2) شیخی مونه‌ججید ده‌فه‌رموویت: «په‌روه‌ده‌کاری باش ئه‌وه‌یه که‌ وا له‌ هه‌له‌کار ده‌کات هه‌ست به‌ شه‌رمیک بکات که‌ مایه‌ی خۆداشارینه‌وه بیت، هه‌روه‌ها پتویستییه‌ک که‌ مایه‌ی دووباره‌ گه‌رانه‌وه و هاتنه‌وه بو به‌رده‌ستیشی بیت. له‌پاشان دووه‌م به‌سه‌ر یه‌که‌مدا زالدّه‌بیت» بروانه: «معالجة الخطأ».

دوورکه و تۆتۆه بۆ خۆونکردن له خودی ئەو و لەشەرماندا، بەلام وەک نوێژ له نوێژگای تیره کهی خۆیاندا دەیکرد، چونکه چەند مزگەوتی بەرבלاو هەبوون له هەر گۆشەیه کدا که موسلمانان نوێژیان تیدا دەکرد و لەپاشان دەگەرانهوه سەر کار و ژيانی خۆیان.⁽¹⁾

لەپاشان فەرمووی: «جا که ئەو درێژەیکیشا؛ دەمیکم هەلبژارد که مزگەوت ئەووەخت چۆلبیت، ئیدی هاتم بۆ مزگەوت و دەستمکرد بە نوێژکردن»، واتە کاتیک ئەم دوورییە له مزگەوتی پیغه مبهردا (ﷺ) درێژەیکیشا که دلخوازترین جیگا بووه بەلایهوه، و وابەستەییەکی توندی پیوهی هەبووه، ئەوەش لەبەر هەبوونی پیغه مبهردا (ﷺ) لەویدا که دراوسی پیوهی مزگەوت بووه، و هەستیکرد که هۆگریه کهی ئیدی زۆر تینوو بووه و تینی بۆ هاتوو. له کاتیکی چۆلی مزگەوتدا هاتوو، لهوه دەچیت له نیوان نوێژه فەرزەکاندا بووبیت که خەلکی بۆی کۆدەبنهوه تاکوو لهوه دلنایبیت که پیغه مبهردا (ﷺ) نایینیت ... هات نوێژیکی سوننەت بکات و سینە ی له شەنی نزیک ی و هاو دەمی جاریکی دیکه هەناسەیه ک وەر بگریت، و دلی لە دەست ئەم ئازاری دووری و دابرا نه تاویک بحەسیتهوه.

«خەووات» دەفەرموویت: پیغه مبهردا (ﷺ) له یه کپیک له ماله کانی هاته دەرەوه و دوو پکات نوێژی کورتی کرد، منیش نوێژه کهم درێژکردهوه بهو ئومید هوه که بچیت و دەستم لەسەر هەلبگریت، فەرمووی: "باوکی عەبدوللا چەندی دەتەویت درێژی بکەوه، هەلناستم هەتاکوو لینەبیتەوه." شەرمکردنی «خەووات» گەشتبووه تروپکی خۆی به جورپک که توانای نەبوو رووبەر ووی خۆشەویسته کهی ببیتەوه، بەلام پیغه مبهردا (ﷺ) پەرورده کار

(1) پیوهندی خەووات به مزگەوتی پیغه مبهردا (ﷺ) گەلیک بهیژ بوو تەنانەت ئەو له گەل چەند هاو لیک ی دیکه دا ناویان لیدرابوو: «ئەهلی مزگەوت» که له کوتایی ئەم پەراوه دا ئاماژە بپیندە کریت.

(ﷺ) ده‌یویست که به‌ره‌می ئه‌و خۆداشارینه‌وه‌یه‌ تا‌قی بکاته‌وه، ئایا به‌مه‌به‌ستی تی‌فکران و تۆبه‌ و گه‌رانه‌وه‌ بووه‌ یاخود جوړیک بووه‌ له‌ هه‌لاتن و خۆدزینه‌وه‌ له‌ باری به‌رپر‌سیار‌یتی هه‌له‌که‌ی و وپنه‌یه‌ک له‌ وپنه‌کانی لاوازی ده‌روونی؟

له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا پیغه‌مبه‌ری به‌سوژ و به‌زه‌یی بو ئوممه‌ته‌که‌ی، «خه‌وات» به‌ نه‌رمی و رووخۆشیه‌وه‌ تا‌قیده‌کاته‌وه، له‌ به‌کاره‌ینانی ووشه‌کانیدا میهری له‌گه‌ل ده‌نوینیت بو ئه‌وه‌ی ئه‌و په‌شو‌کاویه‌ی که‌ تووشی بیوو له‌ئه‌نجامی داهاتنی رووداوه‌ کتوپره‌که‌دا؛ نه‌می‌نیت.

جا پپی ده‌فه‌رموویت: "باوکی عه‌بدو‌للا چه‌ندی ده‌ته‌ویت در‌یژی‌بکه‌وه، هه‌ل‌ناستم هه‌تا لینه‌بیته‌وه". وه‌ک بلپی ئه‌وه‌ بوو که «خه‌وات» ی هاندا بو راشکاوی و راست وتن هه‌تا ئه‌وه‌ی که‌ وتی: "له‌ دل‌ی خۆمدا گوتم سویند به‌خوا داوای لی‌بوردن له‌ پیغه‌مبه‌ری خوا ده‌که‌م و دل‌ی له‌ خۆم دینمه‌وه‌جی".

جا کاتیک فه‌رمووی: "السلام علیک باوکی عه‌بدو‌للا، به‌ره‌ل‌ابوونی ئه‌و وشرته‌ گه‌شت به‌ چی؟"

گوتم: "سویند به‌وه‌ی که‌ به‌ حه‌ق تۆی نار‌دووه، ئه‌و وشرته‌ له‌وه‌ته‌ی موس‌لمان‌بووه‌ به‌ره‌ل‌لا و هار نه‌بووه" پیغه‌مبه‌ریش (ﷺ) سی جار فه‌رمووی: "ره‌حه‌متی خوات لی‌بیت"، له‌پاشان ئیدی هی‌چ‌یکی له‌و باسه‌ نه‌وته‌وه.

له‌و تی‌گه‌شته‌نه‌ ب‌روانه، چۆن وه‌لامه‌که‌ش هه‌ر له‌سه‌ر شه‌پۆلی پر‌سیاره‌که‌هات!

«خه‌وات» ده‌یزانی پیغه‌مبه‌ر(ﷺ) ته‌نیا به‌ هۆی ئه‌و دانیشه‌ته‌ی که‌ تییدا بینی هینده‌ له‌سه‌ری توند نه‌کردووه، به‌لام ده‌یویست دل‌نیا بیته‌وه‌ که‌ ئه‌وه‌ ته‌نیا ئاو‌ر‌دانه‌وه‌یه‌کی سه‌ر‌پییی بووه‌ نه‌ک په‌یره‌وپیک له‌ ده‌سته‌بردان

و به ئاسانگرتن و چوون به دهم هه ندیک خووی سه رده می نه فامییه وه.

هه ربویه «خه ووات» به و شیویه وه لامی دایه وه که له تیگه شتنی مه به ستنی پیغه مبهروه (ﷺ) هاتبوو، بو ی روونکرده وه که ئه وه هه له یه ته نیا پیه له خلیسکان و سه ریچییه کی کاتی بوو، که هه زوو بیری لی کرده وه و داوای لیخوشبوونی کرد و گه رایه وه، هیچ په یوه ندیه کیشی به وه وه نییه که له رابردوودا هه بوو، هه ربویه وه لامه که ی پیغه مبه ریش گه لیک چه سپاو و میهره بانانه بوو "خوا ره حمت پی بکات، خوا ره حمت پی بکات، خوا ره حمت پی بکات" خوئی له خۆت «خه ووات» نزا که ی پیغه مبه ر (ﷺ) ات بو وه رگیراوه، خوئی له خۆت به گه رانه وه ت بو ئه و جیگایه ی که لانکه ی خۆته ... بو مزگه وته که ت.

ئیس تاش ده گه ریینه وه بو ئه وه ی ریگه که له گه ل «خه ووات» دا ته واوبکه یین، وا له جه نگی به در گه راینه وه و چاوه روانیش ده بین بزانیین له پاشاندا چی به سه ردی ت.

ببوورن، لیره دا پرسیاریک هه یه بو ئه وه ی ئه و باسه کو تایی پی بئینین، له کو یوه کاتی ئه و روودا وه مان زانی، و ئه وه ی که شوینی روودا وه که «به در ی واده یه»؟

به لئ، له بهر پرسیاریکی له م جو ره بوو که وامدانا سه ره تا روودا وه کان باس بکه م، رووانینیکی خیرامان له باره ی ئه وه وه وه رگرت که له خودی به در ی دوا ییدا روویدا، به ئه رک نه بی ت دوو باره ده قی فه رمووده که بخوینه وه و پاشان وه ره پیکه وه له سه ر هه ندیک خال راوه ستین و دواتر بارو دوخه ده روونی و واقیعییه کان پیشکنین که له میانه یانه وه و امان لیکدایه وه که روودا وه که ی «خه ووات» که وتۆته «به در ی کو تایی» وه.

هه ندیک له وانه:

○ ناماژه‌کردنی «خه‌وات» به‌و شوینه‌ی که له‌گه‌ل پیغه‌مبه‌ردا (ﷺ) بو‌ی ده‌رچوون، که «موپرو‌ظه‌هران» بوو، ئه‌ویش هه‌مان شوینی غه‌زاکه‌یه که دۆلئیکه له‌نزیکه مه‌ککه، پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) پئیدا تئپه‌ری بو جه‌نگه‌که و هه‌ر له‌ویش دابه‌زی له‌سه‌ر ریگه‌یدا بو فه‌تحی مه‌ککه (ک) به‌لام رووداوه‌کان پالپشتی ئه‌وه ناکه‌ن که ئه‌م باسه له‌رۆژانی فه‌تحی مه‌ککه‌دا بووبیت، له‌به‌ر چوارچیوه‌ی چیرۆکه‌که و خیرا گه‌رانه‌وه‌ی «خه‌وات» بو مدینه، و سه‌رجه‌م بره‌گه‌کانی دیکه‌ش که تئپه‌رین.

○ هه‌روه‌ها ناماژه‌کردنی به‌ نیشه‌ته‌جی‌بوونیان به‌و چادرا‌نه‌ی که هه‌لدرا‌بوون و بوونی گو‌مه‌زییه‌که‌ی پیغه‌مبه‌ر (ﷺ)، ئه‌و غه‌زایه‌ش (به‌دری واده) هه‌شت رۆژ تئیدا مایه‌وه چاوه‌روانی موشریکانی ده‌کرد، که ئه‌وه‌ش پئوستی به‌هه‌لدانی گو‌مه‌زی و چادره‌کان بوو.

○ خالیکی تریش: ئه‌وه‌ی که باسی بوونی «ئافره‌تانیک» و بوونی جی‌گایه‌کی وه‌ک بازاری کرد، حاله‌ته‌که‌ش له‌م غه‌زایه‌دا به‌هه‌مان شیوه بوو، ئه‌وئ شوپنئیکی ئاوه‌دان بوو که موسلمانان ئه‌و شمه‌که بازرگانیه‌ی پئیان بوو تئیدا فرۆشتیان و به‌هه‌ر دره‌مه‌یک دوو دره‌م قازانجیانکرد.

○ هه‌روه‌ها سه‌رووشتی شوینه‌که «خه‌وات» ئه‌وه‌ی باسکرد که پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) بو ده‌سته‌ئاوگه‌یاندن چوه‌ناو دارئه‌راکه‌کانه‌وه، که له‌ ناوچه‌ی ئه‌و غه‌زایه‌دا ئه‌م داره‌ی زۆر لئیه، هه‌روه‌کوو له‌ فه‌رمووده‌ی جابری کوپی عه‌بدو‌للاوه هاتوه‌ه که فه‌رموویه‌تی: «له (موپرو‌ظه‌هران) له‌گه‌ل پیغه‌مبه‌ردا (ﷺ) بووین و که‌باثمان ده‌چنییه‌وه»، که به‌ری داری ئه‌راکه، و پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) ده‌یفه‌رموو: «ره‌شه‌که‌ی لیکه‌نه‌وه به‌که‌لک و نایابتره». منیش پئمگوت: "بوچی تۆ شوانی مه‌ر و مالاتت کردوه؟" فه‌رمووی: "مه‌گه‌ر پیغه‌مبه‌ریک هه‌بووه شوانی مه‌رومالاتی نه‌کردبیت؟!".^(۱)

(1) أخرجه: البخاري (٣٤٠٦)، ومسلم (٢٠٥٠).

○ لږه دا هېمايه کی نیا نیش هه یه له ئامازه کردنی دووباره ی پیغه مبهردا (ﷺ) به وشتری به ره للابوو و ههروه ها به رووداوی (ذات النحیین - ئافره تی خاوه ن دوو هیزه که)، وه لیكچوون له نیوان ئه و جیگایه که له بازار ده چیت و له نیوان شوینی ئه و رووداوه به «بازاری عوكاز» وه ك بلیی پیغه مبهردا (ﷺ) ویستوو یه تی پیی بفرمویت: ئه م شوینه ئه و رووداوه ی بیرهی ناویته ته وه؟! جا کاتیک ویستت وه لاممبده یته وه و دهمت تیکه لئکرد؛ ئه و وه لامه عه مبارکراوه ی میشتک پیگوتم که له روژی ئه و رووداوه وه هه لگرتبوو.

به هه رحال ئه مه ته نیا هه ولئیکه بو وینا کردنی وینه یه کی نزیك له ژیا نی «خه ووات» ئه گه ر راست بوو ئه وه ته نیا له خوداوه یه، ئه گه ر هه له ش بیت ئه وه له من و له شه ی تانه وه یه و خوا و پیغه مبهردا لیی بیبه رین.

ئییستاش ده گه ریینه وه سه ر ژیا نی ئاسایی خو مان له مه دینه ...

سالیك به سه ر رووداوی به دری دواییدا تیپه ریوه، مه دینه ش ئاگری ترس و هه ستیاری هه لیگرتوو ه سه به رت به و هه واله ئارامی لیبرانه وه له سه ر خو کو کردنه وه و ئاماده ساز بوونیکی زه به لاج بو دان به سه ر مه دینه و موسلماناندا.

رۆژ له دواى رۆژ تیده‌په‌ریت و دوو سال به‌سه‌ر جه‌نگى ئو‌حوددا ده‌روات، باره‌که‌ش به‌شيوه‌یه‌کى رېژه‌یى به‌لاى مسو‌لماناندا هاتووه به تايبه‌ت له‌پاش را‌گواستنى جووله‌که‌ى به‌نى نوضه‌یر، و چه‌سپاندى شكو‌ی مسو‌لمانان پاش ئه‌ژنۆشكان و دواکه‌وتنى قوره‌يش له ئاماده‌بووین به‌درى دووه‌مدا، و گه‌رانه‌وه‌ى مسو‌لمانان به‌ سه‌رکه‌وتوو‌یى له به‌نى موصطه‌له‌ق... به‌لام ئه‌م سه‌قامگيریه‌ زۆر به‌رده‌وام نه‌بوو، جوله‌که‌ چوون كو‌تا با‌لى خو‌يان له مه‌دینه‌ که «به‌نى قوره‌یظه» بوون هاندا بو‌ ئه‌وه‌ى له واده‌ى گونجاودا په‌یمان‌شکینن، له‌پاشان‌یش روویان له دوو‌روه‌کان کرد و له باره‌ى پيوستى کارى هاوبه‌ش و جووله‌ى به‌رده‌وام و خو‌مه‌لاسدان و به‌نیشان‌گرتنه‌وه‌ى هه‌ر هه‌لېک بو‌ که‌لین خستنه‌ ناوخو‌ی كو‌مه‌لگه‌وه^(۱)؛ له بنگو‌یيان ده‌خو‌پندن، له‌کاتیکدا سه‌رانى جووله‌که‌ و گه‌وره‌کانى به‌نى نه‌ضیر روویان له دوژمنه‌ هه‌میشه‌یه‌که‌ نا، قوره‌يش، بو‌ ئه‌وه‌ى به چه‌کو‌چو‌له‌ى خو‌یه‌وه‌ بېته‌وه‌ و شكو‌ی خو‌ی بگه‌رېنیتته‌وه، تاكوو له‌دوايیدا سه‌رجه‌م ئه‌حزاب به‌ سووپا‌یه‌کى بېشوما‌روه‌ له‌ده‌ورى مه‌دینه‌ کو‌بوونه‌وه، به‌ نزیکه‌ى ده‌ هه‌زار جه‌نگاوه‌ره‌وه، به‌و واتا‌یه‌ى که ژماره‌ى سه‌ربازانى ئاماده‌کراویان بو‌ ویران‌کردنى مه‌دینه‌ به‌ چه‌ند قات له سووپا‌ى مسو‌لمانان زیات‌ر‌بوو.

له‌گه‌ل خو‌ئاماده‌کردنیشدا بو‌ هه‌لکه‌ندنى که‌ندیک له‌ چوارده‌وى مه‌دینه‌ بو‌ پاراستنى له‌م ساته‌ته‌ دژواره‌دا... هه‌وال‌ى ئه‌وه‌ به‌ پیغهمبه‌رى خوا (ﷺ) و موس‌لمان ده‌گات که به‌نى قوره‌یظه په‌یمان‌یان‌شکاندووه!

پیغهمبه‌ریش (ﷺ) چوار له‌ باشترین سوارچا‌که‌کانى پیکنا بو‌ ئه‌وه‌ى

(1) له‌وه‌لومه‌رجه‌دا بوو که پیلانى هه‌لبه‌ستنى بوه‌تانه‌که‌یان له‌سه‌ر عايشه‌ى راستالى پاکداوینى کچى بو‌به‌کرى صديق خسته‌رئ و هه‌لايساند، به‌لام ئه‌وه‌ بوو که په‌روه‌ردگار قورئانى له‌باره‌ى پاکى و بېتاوانى ئه‌وه‌وه‌ دابه‌زاند که هه‌تا رۆژى دوايى بخوینریتته‌وه.

وه کوو بالیوژ بیاننیریت بو لای بهنی قوره یظه و له ههواله که دنلیابنه وه، ئیدی «سهعدی کوری موعاذ» گوره ی نهوس و «سهعدی کوری عوباده» گوره ی خهزه ج و له گه لاند «عهبدو لالی کوری رهواحه» ی خهزه جی و ئیتر هم سوارچاکه ی خو شمان «خه وواتی کوری جو بهیر» ی نهوسی رهزای خوا له هه موویان بیت؛ ده رچوون. پیغه مبهردا (ﷺ) فرمووی: "به ری بکه ون با بزاین نه وه ی که له باره ی نه و خه لکه وه پیمان گه شتووه راسته یان نا؟ سا نه گه ر وا بوو نه وا به ناماژه یه ک پیمبلین که خو م لپی تیبگه م، نه ک ووره ی خه لک پروو خینن، نه گه ریش له سه ر پابه ندی په یمانی نیوانمان مابوون نه وکات به ئاشکرا به ناو خه لکدا بیلین."

واتا نه گه ر به راستی په یمانه که یان شکاندبوو نه وا وشه یه کم پیلین که خه لکی هه ستنه کن، نه وه کا ترس دایان بگریت، و به و هو یه وه ووره و هیزیان بیته خواره وه، به لام نه گه ر هیشتا له سه ر په یمان مابوون نه وا رایگه یه نن بو نه وه ی خه لکی بیخه م بن که پشت و مال و حالیان له ئاسایشدایه.

جا ده رچوون هه تا گه شتنه جی و بینیان که دۆخه که له خراپترینی نه وه دایه که پیمانگه شتووه له باره یانه وه، هه روا بیئه ده به یشیان به رانه ر به پیغه مبهردی خوا (ﷺ) کرد، وه گوتیان: نه په یمانیک له نیوان ئیمه و موحه ممه ددا هه یه نه گریه ستیکیش!

جا کاتیک جووله که کان بیئه ده بییان به رانه ر به پیغه مبهردی خوا (ﷺ) کرد؛ «سهعدی کوری موعاذ» جنیوی پیدان و نه وانیش جنیویان به و دایه وه - «سهعد» پیاویک بوو هه ندیک توندی تیدا بوو - «سهعدی کوری عوباده» ش قسه یه کی بو کرد که نزیکه له زور بارودوخدا بیته ریسا و بنچینه یه ک بو کاریکردن، فرمووی: «له شه ره جنیو له گه ل نه وانه گه ری،

ئه‌وه‌ی له ئیوان ئیمه و ئه‌واندایه له شه‌ره‌جنیو گه‌وره‌تره». (۱)

واته: ئه‌وه‌ی ئیستا له ئیوان ئیمه و ئه‌واندایه له شکاندن‌ی په‌یمان و بیئ‌ده‌بیک‌ردن‌یان به‌ران‌به‌ر به پیغهمبه‌ر (ﷺ) گه‌وره‌تر و قوول‌تره له شه‌ره‌جنیویکی ئیستاکی، جا هینده‌ی له‌سه‌رمانه‌ خو سازبده‌ین بو به‌رپه‌رچدان‌ه‌وه و جوول‌ه‌ی گونجاو هینده‌ پ‌یویستمان به‌وه نییه.

ئه‌وجا «سه‌عد» و «سه‌عد»، و «ئین ره‌واحه» و «خه‌ووات» هاتنه‌ لای پیغهمبه‌ری خوا (ﷺ) و سه‌لامیان لیک‌رد، و ئه‌وجا گوتیان: «عه‌ضه‌ل و قاره» واته: ناپاک‌یه‌کیان کردووه وه‌ک ئه‌وه‌ی که عه‌ضه‌ل و قاره به‌ هاوه‌لانی ره‌جیعیان کرد؛ «خوبه‌یب» و هاو‌ر‌یکانی.

پیغهمبه‌ری خواش (ﷺ) فه‌رمووی: "الله أكبر! مژده‌تان لیبی و گه‌شبین بن ئه‌ی کۆمه‌لی موسلمانان". (۲)

بیگومان، لیره‌دا و در‌یژه به‌م رووداوه‌ نادین، به‌ناوبانگیشه له‌ناو په‌رتووکه‌کانی سیره‌دا، به‌لام ئه‌وه‌ی لای من سه‌رنج‌راکیشه لیره‌دا ئه‌وه‌یه که من چاوه‌پ‌روان بووم ئه‌و شه‌ره‌جنیو و هه‌ل‌چوون و توندییه له‌لایه‌ن «خه‌ووات» هه‌ رووبدات (په‌زای خ‌وای لیبت)، چونکه ئیمه زۆرجار گیانی پیش‌په‌وه‌ی و نازایه‌تی ده‌به‌ستینه‌وه به‌ سرووشت توندی و ده‌نگه‌رزکردنه‌وه و خیرا هه‌ل‌چوونه‌وه، که‌چی ئه‌م هه‌لو‌یسته سه‌ره‌رای کورتیشی ئه‌وه‌مان فیرده‌کات که ئه‌وانه وابه‌سته‌ی یه‌ک نین، هه‌روه‌ها لایه‌نیکی گرنگیشان له‌که‌سایه‌تی ئه‌م هاوه‌له‌ پیش‌په‌وه هیمنه له‌سه‌رخۆیه بو‌ده‌رده‌خات، که له‌ دواتر‌دا رۆل‌یکی گرنگی ده‌بیت له‌ رووداوی په‌یوه‌ست به‌ به‌نی قوره‌یظه‌وه.

(1) انظر: «دلائل النبوة» للبيهقي (۳/۴۳۰)، و«الروض الأنف» للسهيلى (۶/۲۶۹).

(2) ينظر: «السيرة»، لابن هشام، (۲/۲۲۲، ۲۲۱).

نهرکیکی تاکه‌کسی

کۆمه‌له‌کان به‌ره‌به‌ره له ده‌وری مه‌دینه خړده‌بوونه‌وه و داده‌چه‌سپان، جا کاتیک پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) به‌که‌وتنه‌پړیانی زانی؛ راویژی به‌هاوه‌لان کرد و راسته‌وخۆ ده‌ستی به‌قایم‌کردنی مه‌دینه کرد، هاوه‌لی جوامپیر و کارامه‌ش «سه‌لمانی فارسی» رای ئه‌وه‌ی دا که که‌ندیکی لییدریت له نیوان دوژمن و مه‌دینه‌دا، پیغه‌مبه‌ری خواش (ﷺ) فه‌رمانی به‌وه کرد، و موسلمانانیش راست ده‌سته‌به‌کاربوون، و خودی خو‌شی (ﷺ) کاری تیدا ده‌کرد، تاکوو پیش هپرسی بیباوه‌ران بکه‌ون بو سهریان، و بو هه‌نگاوی دواتر له ئاماده‌باشیدا بن.

ته‌نگژه‌ی سهر موسلمانان به‌گه‌له‌کۆمه‌کردنی سه‌رجه‌م تاقمه‌کان له‌سهریان گه‌لیک سه‌خت بوو، به‌ناپاکیکردنی به‌نی قوره‌یظه و په‌یمان‌شکاندنیان و ئه‌وه‌ه‌واله‌ی که له ده‌ستی «خه‌وات» و هاوه‌لانیه‌وه پییمان گه‌شت له‌باره‌یانه‌وه به‌ر له چه‌ند رۆژیک؛ هینده‌یتر سه‌خت بوو، گومانی به‌هیژ ئه‌وه‌یه که له یه‌که‌م هه‌لدا که بۆیان به‌ر خسیت؛ له پشته‌وه هه‌لده‌کوته‌سه‌ر موسلمانان⁽¹⁾، به‌لام گرفته‌که ئه‌وه‌یه که موسلمانان له ئیستادا هه‌موویان سه‌رقالی هه‌لکه‌ندن، و پشت و مال و حالیان به‌هه‌رچی ژن و مندال و پیر و په‌که‌وته‌وه که تیی‌دایه؛ له‌ژیر مه‌ترسی ده‌ستی ئه‌وه‌هه‌رچی و په‌رچیانه‌دایه ...

چی بکریت؟

پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) بیری له کاره‌که کرده‌وه و ئه‌وجا بانگی له «خه‌وات» کرد و قسه‌ی له‌گه‌ل کرد.

(1) ئه‌وه‌سه‌رانه‌ زۆرن که ترسی موسلمانان باسه‌که‌ن له‌وه‌خته‌دا له به‌نی قوره‌یظه زیاد له هه‌ر شتیکی دیکه، ته‌نانه‌ت جابر (به‌زای خ‌وای لیبیت) ده‌فه‌رموویت: ترسمان له‌سه‌ر مال و مندال له‌ناو مه‌دینه و له به‌نی قوره‌یظه زیاتر بوو وه‌ک له ترسمان له قوره‌یش، هه‌تاکوو ئه‌وه‌ی خ‌وای گه‌وره‌ده‌رووی کرده‌وه.

«خه‌ووات» ده‌فهرمووټ: «پیڼغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) بانگی لئِ کردم وه‌ختیک له‌غه‌زای خه‌نده‌قدا‌گه‌ماروډ‌راو‌بووین، فهرمووی: بکه‌وه‌ړئ به‌ره‌و به‌نی قوره‌یظه و بپروانه‌بزانه‌که‌لینیکیان له‌گوشه‌یه‌که‌وه‌هه‌یه و نه‌وجا هه‌وال به‌من‌بده‌یت.».

له‌وانه‌شه‌له‌بهر‌سه‌ختی‌نهم‌کاره‌ش‌بیت‌له‌وکاته‌دا‌که‌پیڼغه‌مبه‌ر (ﷺ) به‌ن‌سپیکه‌وه‌خستیه‌ړئ‌وه‌ک‌هاریکارییه‌ک‌له‌سه‌ر‌ن‌رکه‌که‌ی، وه‌ک‌له‌لای «ئین‌ن‌ه‌بی‌شه‌یه»‌دا‌هاتووه، له‌عیکریمه‌وه: «که‌پیڼغه‌مبه‌ر (ﷺ) «خه‌ووات‌کوری‌جوبه‌یری»‌نارده‌لای‌به‌نی‌قوره‌یظه‌به‌سه‌ر‌ن‌سپیکه‌وه‌که‌پییده‌وترا: جه‌ناح!»^(۱).

«خه‌ووات» ده‌فهرمووټ: جا‌لای‌خوړ‌ئاو‌بوون‌بوو‌که‌ن‌ه‌وم‌به‌جپه‌یشت، نه‌وجا‌به‌«سه‌لح»^(۲)‌دا‌هاتمه‌خواره‌وه، و‌که‌خوړم‌لئِ‌ئاو‌بوو‌و‌نو‌پژئ‌مه‌غریم‌کرد، له‌پاشان‌ده‌رچووم‌و‌به‌«راتیج»^(۳)‌دا‌ده‌روشتم، نه‌وجا‌به‌سه‌ر‌«عه‌بدول‌ن‌شه‌هل»^(۴)‌دا، و‌پاشان‌به‌«زوه‌ره»^(۵)‌دا، و‌له‌وه‌ولاش‌به‌سه‌ر‌«بوعات»^(۶)‌دا، به‌وه‌ش‌«خه‌ووات»‌چوو‌ه‌نیو‌زه‌ویوزاره‌کانی‌به‌نی‌قوره‌یظه‌وه، که‌بوعات‌کشتوکالیانه، و‌ده‌وترټ‌دوو‌میل‌له‌مه‌دینه‌وه‌دوره.

(1) انظر: «المصنف» (٣٤٣٠) وهو مرسل صحيح، وهو موصول عند الحاكم في «المستدرک» (٤٦٦/٣) (٥٧٤٧) عن ابن عباس به، والمرسل أصح.

(2) کيوی ته‌نیشته‌خه‌نده‌ق-که‌نده‌که‌یه، که‌موسلمانان‌پشتیان‌لییبوو.

(3) زنجیره‌به‌رزاییه‌که‌که‌ناوچه‌که‌ی‌پینا‌ونراوه‌و‌کيویکیشی‌تیدایه‌هر‌به‌هه‌مان‌ناو.

(4) واته‌به‌سه‌ر‌گه‌ره‌ک‌و‌ماله‌کانیاندا، که‌هوژی‌سه‌عدی‌کوری‌موغانن، و‌هاوپه‌یمانی‌به‌نی‌قوره‌یظه‌ن.

(5) زه‌وییه‌کی‌ته‌ختاییه‌که‌له‌گه‌وره‌ترین‌گونه‌کانی‌سه‌ر‌به‌مه‌دینه‌داده‌نرټ.

(6) زانیاری‌سه‌بارته‌به‌و‌ناوچانه‌م‌له‌په‌رتوکی‌«وفاء‌الوفا‌بأخبار‌المصطفى»‌للسمهودي، انظره: (٧٨، ٧٠، ٨٩، ٣٠ / ٤) به‌ریزکراوی.

ده‌فهرمووئیت: «وه‌ختیك لییان نزیكبوومه‌وه گوتم: "خومیان بو داده‌شارم. خو‌مداشارد و تاویك چاوم له‌سهر قه‌لاكان بوو". واته‌كاتیك چوو په‌ ناو زه‌وییه‌كه‌یانه و نزیكبوویه‌وه له قه‌لاكانیان و، بیگومان كه‌ نه‌سپه‌كه‌ی «جه‌ناح»ی له‌دووری شوینی خو‌دشاردنی دابه‌ستووه بو‌ نه‌وه‌ی ئاشكرانه‌بیټ، نه‌وجا خو‌ی لئ مه‌لاسداون.

"ئیدی خه‌و بردمیوه‌وه"، لیره‌شدا ده‌كریټ هه‌ندیك به‌نامو‌ی ببین و بلین: چو‌ن له بارودو‌خ‌یكی وه‌هادا ده‌خه‌وئیت؟

ده‌لیم: نه‌وه‌ت به‌سه كه‌ چاویك له‌ ناسوری و نه‌هامه‌تی ببینی هاوه‌لان بكه‌یت له هه‌لكه‌دنی خه‌نده‌قه‌كه‌دا هاوری له‌گه‌ل برسیتی و سه‌رمای سه‌ختدا، له‌پاشان له‌و حاله‌ته‌دا پیغه‌مه‌ر (ﷺ) بانگی لیبكات و پاچ و قازمه‌ی ده‌ستی دابنیت بو‌ نه‌وه‌ی به‌ته‌نیا به‌ ئه‌ركیك هه‌ستیت.

به‌ كیویكدا سه‌رده‌كه‌وئیت و دیته‌خواری و به‌ یه‌كیكی دیکه‌شدا سه‌رده‌كه‌وئیت و دیته‌وه‌خواری و نه‌وجا به‌په‌ مه‌ودایه‌کی دوورودرئژ ده‌برپټ له‌ پینا و چاودریركردنی ده‌نگوباس و جوستوجوی نه‌و خه‌لكه‌ی نه‌وئ... له‌ ئیستادا جه‌سته‌ی ته‌نیا ده‌یه‌وئیت به‌ر زه‌وی بكه‌وئیت وا به‌ریشكه‌وت، هه‌ندیك چاودیری كرد و ئیتر خه‌و بردییه‌وه، چه‌نده‌ش جوانه‌ ئه‌م ده‌ربرپنه‌ی... هه‌سته‌كه‌یت خه‌و له‌ كو‌تاییدا «خه‌وات»ی له‌ناو نه‌م كو‌وشش و شه‌كه‌تییه‌ به‌رده‌وامه‌دا دوزییه‌وه و بو‌ دوور له‌گه‌ل خو‌یدا بردی.

ده‌فهرمووئیت: "هینده‌م هه‌ستكرد پیاویك هه‌لیگرتم كه‌ من له‌ خه‌ودا بووم، خستمیه سه‌رشانی و كه‌وته‌رئ!" وادیاره «خه‌وات» (زه‌زای خوای لیبت) جه‌سته سووك بووه كه‌ نه‌و جووله‌كه‌یه ئاوا به‌ناسانی هه‌لیگرتوووه و داویه‌تی به‌شانیدا، فهرمووی: "توقیم كه‌ وا به‌ شانی پیاویكه‌وه‌م به‌رپوهیه و ده‌مبات؛ ئیتر زانیم كه‌ نه‌وه یه‌ك له‌ سیخور و ئیشكگره‌كاني به‌نی

قوره‌یظه‌یه".

ئیس‌تا هۆش‌بده به قسه‌که‌ی «خه‌وات»: "ئه‌وسات گه‌لێک شه‌رم‌م‌کرد له پیغهمبه‌ری خوا (ﷺ)، که ئه‌رک و به‌ره‌یه‌ک رایسپاردبووم پێی زایه‌م‌کرد". ئه‌مه‌ش له مه‌زنی باوه‌ری و چاودێری‌کردنیه‌تی بۆ په‌روه‌ردگاری و پێدا‌گریه‌تی له‌سه‌ر فه‌رمانی پیغهمبه‌ری خوا (ﷺ)، واته‌یه‌که‌م شت که که‌وته‌وه‌بیری -ئه‌وه‌ نه‌بوو که تازه‌وا بووه‌به‌دیل و بارمه‌ته‌و له بنده‌ستیاندایه‌، به‌لکوو خه‌فه‌ته‌و شه‌رمی ئه‌وه‌گرتیکه‌فه‌رمانی زایه‌کرد و به‌سه‌ر پاسه‌وانیه‌یه‌وه‌خه‌وی لێکه‌وت-.

فه‌رمووی: "ئه‌وجا یادمه‌که‌وته‌وه‌که‌چۆن خه‌و‌برد‌میه‌وه‌و کابراش به‌هه‌له‌داوان به‌ره‌و قه‌لاکانیانم ده‌بات و که‌به‌زمانی جووله‌کانیش قسه‌یکرد ئیدی زانیم، گو‌تی: مژده‌ی گیسکیکی قه‌له‌وت لیبیت^(۱)، منیش هه‌ر ده‌ستمم ده‌کوتا و ده‌شه‌کانده‌وه^(۲)، ئه‌وه‌ی منیش ناسیبمن [جووله‌که‌ی مه‌دینه] که‌سیان نایه‌ته‌ده‌ره‌وه‌مه‌گه‌ر پاچیک‌ی به‌ناوقه‌دیه‌وه‌به‌ستوه‌ه.

هیندی نه‌برد ده‌ستم خسته‌سه‌ر پاچه‌که‌و ده‌رمهینا، ئه‌ویش به‌قسه‌ی پیاویکه‌وه‌سه‌رقالبوو له‌سه‌ر قه‌لاکه‌وه‌، که‌ده‌رمهینا راست کردم به‌جه‌رگیدا، لیبیکه‌وت و نالاندی: "السَّبْع - درنده!"^(۳)

(1) چۆن بلبیت خه‌وات ئه‌وه‌نده‌ی له‌زمانی جووله‌که‌[عیبری] ده‌زانی، و تیگه‌شت که‌کابرا له‌گه‌ل خۆیدا قسه‌ده‌کات، یاخود به‌ده‌نگی به‌رز هه‌وال به‌یه‌کێک ده‌دات له‌سه‌ر شه‌ورای قه‌لاکانه‌وه‌، له‌خۆشی ئه‌و نیچیره‌وه‌که‌به‌دیلیگرتوه‌و هیناویه‌تی.

(2) واته‌: خۆیکردوه‌به‌خه‌وتوو و ده‌ستی کوتاوه‌به‌سه‌ر که‌مه‌ری کابرا، وه‌ک خه‌وتووێه‌ک که‌هه‌موو جه‌سته‌ی شلبۆته‌وه‌و ده‌ستی درێژبووه‌.

(3) واته‌: درنده‌خواردمی، وایزانی شیریک درنده‌یه‌کی ئه‌وه‌رده‌هه‌لیدریوه‌، و وا ده‌یخوات.

ئیدی جووله که به پهلې دارخورما ئاگریانکردهوه، و ئه ویش مرد، منیش لیئانهوه دیارنه بووم و که سم پینه ده گه شت، ههر له و رییه وه که هاتبووم گه رامه وه».

بروانه له م «خه ووات» ه قاره مانه که وه ختیک به خویزیانی کابرا به سهر شانیه وه ده یبرد، بیریکرده وه و ئه ندازه گیریکرد و هیمنانه جوولایه وه هه تا ئه وه ی که خو ی ههر به خه وتوو نیشاندا و ده ستی شلکردبووه له شیوه ی که سپک که له خه ودا پوچوو بیت بوئه وه ی ده ستی به پاچه که بگات، شاره زاییه کیشی به زمان و سه روسیالیان هه بوو، هه تاکوو ده ستی به پاچ گه شت و له که مهری کابرای کرده وه و کوشتی پی، و بیوه ی و بیده نگ گه رایه وه.

«خه ووات» ده فه رموویت: جبریل هات بو لای پیغه مبهردی خوا (ﷺ) وهه والی پیدا، پیغه مبهردی خواش (ﷺ) فه رموو ی: "خه ووات برده ته وه!"

ئه وجا ده رچوو و هه والی به هاوه لانیسی دا، فه رموو بووی: «خه ووات» وای به سه رهاتوو و وای کردوو، منیش گه شتمه لای پیغه مبهردی خوا (ﷺ) که دانیشتبوو له ناو هاوه لانیدا و قسه یانده کرد، جا وه ختیک منی بینی فه رموو ی: "أفلح وجهك - سه رفراز بوویت، روو سوور بوویت".

گوتم: توش سه رفرازیت ئه ی پیغه مبهردی خوا.

فه رموو ی: باسی خوتم بو بگیړه وه، منیش بو م گیرایه وه، پیغه مبهردی خوا (ﷺ) فه رموو ی: "جبریلیش ئاوا بو ی گیرامه وه"، خه لکه که ش گوتیان: پیغه مبهردی خواش (ﷺ) وا بو ی گیراینه وه.^(۱)

به لئ؛ ژبانی سه رراستانه یان ئاوا بوو، هه ول و سه ختی و کاری به رده وام

(1) انظر: «المغازي» للواقدي (۲/ ۴۶۰، ۴۶۱)، وذكره ابن منده مختصراً في «المستخرج» (۲/ ۲۱۶)، ونحوه في «إمتاع الأسماع» للمقريزي (۱/ ۲۳۳).

بۆ به‌ریاکردن و داچه‌سپاندنی ئایین و دامه‌زاندنی ئەم نمونە مرۆبیه زیندوووه که هه‌تا رۆژی دوایی به مه‌شخه‌ل ده‌مپینتیه‌وه، که خه‌لک هه‌موو شتیکی پێ ده‌پین، له یه‌که‌م هه‌لسوکه‌وته مرۆبیه‌کانیان و کاره ئایینییه‌کانیان، و پێویستییه رۆحیه‌کانیان و، حاله‌ته ده‌روونییه‌کانیان‌وه، هه‌تا کۆتایی ئەوه.

دیمه‌نه‌کانی بونیادنان

به کۆتاییهاتنی غه‌زای خه‌ندهق، و پاش ئەوه‌ی که په‌روه‌ردگار تاقمه‌کانی به داخی دلی خۆیان‌وه لوتشکاند و گه‌رانده‌وه و شه‌ری له کۆل مۆسلمانان کرده‌وه ... «خه‌ووات» ده‌چیته ناو قۆناغیکی تازه‌وه له‌وه دیمه‌نانه‌ی که تییاندا مۆسلمانان له قۆناغی بنچینه‌سازی و ناچارکردنی کۆمه‌لگه‌ی تێوده‌وله‌تی به دانان به ده‌وله‌ته نوێیه تازه سه‌ره‌ه‌لداوه‌که و مافی ره‌وای له دیاریکردنی شووناس و هه‌ژموونی خۆیدا و پاککردنه‌وه‌ی ناوچه‌کانه‌وه، به‌ره‌و قۆناغی‌ک ده‌چوون که ناو‌نیشانه‌که‌ی؛ ئەو فه‌رمایشته‌ی پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) بوو وه‌ختیک فه‌رمووی: "وا ئیتر ئیمه ده‌چینه‌سه‌ر ئەوان نه ئەوان بینه‌سه‌ر ئیمه... ئیمه بۆیان ده‌که‌وینه‌ پێ!"^(۱)، سا یه‌که‌م که‌وته‌ن پێی کرداری به‌ره‌و:

خوده‌بیبیه و پاش خوده‌بیبیه:

سالیکی ته‌واو به‌سه‌ر غه‌زای ئەحزابدا تێپه‌ری، ئیستا ئیمه له ذولقه‌عه‌یده-داین(٦٦)، که «خه‌ووات» و هاوه‌لانی له‌گه‌ل پیغه‌مبه‌ردا (ﷺ) ده‌رچوون به‌نیازی حه‌ره‌مه‌وه، له چوارچۆیه‌ی مافی ره‌وای خۆیان

(1) انظر: صحيح البخاري (٤١٠٩).

وهک «دهوله تیک» ی داچه سپاو که شکو و لهشکر و سنوور و داستان وجهنگ و سرکه وتنی خو ی هه یه، وهک بلّیت ئه م گه شته وهرگیرانیک بوو بو برگه ی دووه می فه رمایشته که ی پیغه مبهردا (ﷺ): «ئیمه بو ئه وان ده که وینه پړئ!».

گه شتن به شانازییه کان

له م قوناغه دا دیمه ننگه لیکی زور پروده دن که زور به یان دیمه نی چه سپاندن و پالپشتی بوون له لایه ن په روهردگار وه بو موسلمانان، فره شانازی و نازناویان بوو به به شیان له م گه شته دا، «خه ووات» یش به پیشکی گه وره تئیدا به شداربوو، له وانه:

- پیغه مبهردا (ﷺ) وهختیک له حوده یبیه بوون پیی فه رموون: «کن ده چیتسه سر ئه م بهر زاییه، بهر زایی مورار، چونکه هینده ی له تاوانی به نی ئیسرانیل بوردا لئی ده بوردریت و ده به خشریت!»، واته: په روهردگار له گونا هه کانی خو شده بیت وهک به لینی به به نی ئیسرانیل درابوو، ئه و جا «خه ووات» له گه ل هاوه لانی دیکه چونه سه ر بهر زاییه که و په روهردگاریش لییان خو شبوو.

- کاتیک «عوسمانی کوری عه ففان» (ره زای خوی لیبیت) ده نگو باسی نه ما و ده نگو ی ئه وه هه بوو که کوثر ابیت، و پیغه مبهردا (ﷺ) خه لکی بانگ کرد بو په یمان دان، ئه وکات «خه ووات» یش له وانه بوو که په یمانان به پیغه مبهردا (ﷺ) دا له ژیر دره خته که دا، و فه رمایشته که ی په روهردگاریش دابه زی: ﴿لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَنْزَلَ السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَبَهُمْ فَتْحًا قَرِيبًا﴾ [الفتح: ۱۸] واته: به راستی که په روهردگار له باوه دراران رازیبوو وهختیک په یمانان به تو هدا له ژیر

دره‌خته‌که‌دا، جا زانی که چی له دلیاندا هه‌یه، سا نارامی و ئوقره‌گری دابه‌زنده سهریان و به فه‌تحیکی نزیک پاداشتیدانه‌وه.

به‌و مانایه‌یی دلارامی و پیچه‌سپانی دابه‌زنده سهریان سه‌بارت به‌و ئایینداری و چا‌ور‌پوشنیه به‌حق که رینوما‌ییکردبوون بۆی، جا ئه‌و ره‌زامه‌ندیه «خه‌ووات» یشی گرت‌وه که له هاوه‌لانی دره‌خته‌که بوو.^(۱)

- هه‌روا له دوو سه‌حیحه‌که‌دا هات‌وه که پیڅه‌مبه‌ر (ﷺ) رۆژی حوده‌یبیه پپی فهرموون: "ئپوه باشت‌رینی خه‌لکی سه‌ر زه‌وین"^(۲)، ئه‌و پایه‌بلنده‌ش ئه‌وی گرت‌وه له‌گه‌ل هاوه‌لانی دیکه‌ی حوده‌یبیه‌دا.

- له سه‌حیحه‌دا هات‌وه که پیڅه‌مبه‌ر (ﷺ) فهرموویه‌تی: «ناچیتته دۆزه‌خه‌وه پیاویک ئاماده‌ی به‌در و حوده‌یبیه بوویت»، «خه‌ووات» یش (ره‌زای خ‌وای لیبت)، وه‌ک زانیمان «حوکمی» به‌دری هه‌یه، به‌ویستی غه‌زای رپگه‌ی خواوه بۆ به‌در ده‌رچوو، به‌لام پیڅه‌مبه‌ر (ﷺ) گه‌ران‌دییه‌وه به‌هۆی پیکرانیه‌وه له‌پیدا، و پشکی خۆشی له‌ده‌ستکه‌وته‌کان بۆ دانا، هه‌روه‌ها پاداشتیشی، لیره‌شدا ئاماده‌ی حوده‌یبیه بوو، سا به‌میهر و به‌خشش و ره‌زامه‌ندی په‌روه‌ردگار به‌و مه‌نزله‌ش گه‌یشت.

به‌مشپوهیه رۆزه‌کان له حوده‌یبیه تیده‌په‌رین، ئه‌ویش له‌پاش وتووێژگه‌لینکی دوور‌دریژ دوابیهات که ئاگره‌ستیکه‌ی له‌نیوان قوره‌یش و پیڅه‌مبه‌ردا (ﷺ) هینایه‌کایه‌وه، و موسلمانانیش گه‌رانه‌وه به‌مه‌رجی ئه‌وه‌ی که سالی دواتر بگه‌رینه‌وه بۆ به‌جیهینانی عومه‌ر.

(1) انظر: «تفسیر الطبری» (۲۱/۲۷۷).

(2) أخرجه: البخاري (۴۱۴۵)، ومسلم (۱۸۵۶).

فتهحی نازادی

سهره رای به ده سته پنیانی هرچی مژده و شانازی و نازناو هه یه که له حوده ییبییه دا بوو به شیان؛ به لام به خه فته تیکی گه وروه گه رانه وه، ئه وه تان «خه ووات» و هاوه له کانی له ریگه ی گه رانه وه یاندا بو حوده ییبییه خه موکی و داخ دایگرتوون، که ریگری گه شتن به هر م و لانکه ی دلنایان لیکرا، زیاد له وهش ئه و بیویژدانییه گه وریه یی که له بنده کانی ئاشته واییه که له گه ل قوره یشدا به رانه بریان کرا [وهک وایانده زانی]، جا په روږده دگاریش ویستی هه موو ئه وه له دلایان بشواته وه که ده سپیکی سوورته ی فتهحی دابه زاند:

﴿إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُبِينًا ﴿١﴾ لِيُغْفِرَ لَكَ اللَّهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ وَيُتِمَّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكَ وَيَهْدِيكَ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ﴿٢﴾ وَيَنْصُرَكَ اللَّهُ نَصْرًا عَزِيمًا ﴿٣﴾﴾ [الفتح: ۱ - ۳] واته: «به راستی که ئیمه فتهحی تاشکرا و یه کلامان به تو دا. تاکوو په روږده دگار ئه وه ی پیشچوو له گوناخت و ئه وه ی پاشچوو له لیتخوشیت و به خششی خویت به سهردا ته و او بکات و پړنومای ریگه یه کی راست بکات وه په روږده دگار به سهرکه و تنیکی چه سپاو و سهر به رز سهرت بخت.» جا فه رموی: «به راستی ئایه تیکم بو سهر دابه زیوه که له ته و او ی دونیا به لامه وه خو شه ویستتره». هاوه لانیش فه رمویان: پیروزت بیت ئه ی پیغه مبری خوا (ﷺ)، خوی گه وره لیی رو شنبکر دوویته ته وه چی له گه ل تودا ده کات، ئه ی له گه ل ئیمه دا چی ده کات؟

ئنه جا په روږده دگاریش ئه وه ئه م ئایه ته ی دابه زاند ﴿لِيُدْخِلَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَيُكَفَّرُ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَكَانَ ذَلِكَ عِنْدَ اللَّهِ قُرْوَ عَظِيمًا ﴿٥﴾﴾ [الفتح: ۵] واته: «تاکوو [په روږده دگار] باوه پردارانی پیاو و ژن بخاته به هه شتانیکه وه که رووباره کان به ژیریدا ده رپون به نهمری و هه تاهه تايه تیدا وه له تاوانه کانیشیان خو شبتیت ئه وهش به لای

په‌روه‌ردگار هوه بردنه‌وه‌یه‌کی گه‌لټیک گه‌وره‌یه.»^(۱)

ئاوه‌ها وه‌ک بلیت په‌روه‌ردگار ویستی شتټکیان له په‌رده‌ی په‌نه‌انه‌کان بۆ هه‌لبداته‌وه و هه‌والیانبداتئ که له‌سه‌ر ریگه‌ی راستن و بۆچوون و تپروانینه‌که‌ی پیغه‌مه‌ریش (ﷺ) له بنده‌کانی ناشته‌واویه‌که‌دا؛ سه‌ره‌نجامه‌که‌ی فه‌تحی براوه و ته‌واو و سه‌رکه‌وتنی یه‌کلاکه‌روه‌یه‌که ئیدی لاوازی به‌شویندا نایه‌ت، هه‌روه‌ها مژده‌ی فه‌تحیکی نزیکیشی پیدان له‌پاش گه‌رانه‌وه‌یان له حوده‌بییه.

وه‌هاش به‌دیار بوو که ئەمسال (ک) سه‌ره‌تای ئه‌و فه‌تحه گشتییه و نیشانه‌ی فه‌تحه مه‌زنه‌که‌یه که موسلمانان ساله‌های ساله‌ چاوه‌روانیده‌که‌ن، هه‌ر واش بوو... له‌گه‌ل چوونه ناو سالی حه‌وته‌مدا، و له مانگی موحه‌رپه‌مدا مژده‌ی فه‌تحه نزیکه‌که‌هاته‌جئ، که زۆرینه‌ی زانیانی ته‌فسیر ده‌فه‌رموون که فه‌تحه نزیکه‌که: خه‌بیه‌ر بوو!

خه‌بیه‌ریش که قه‌لاکانی لانکه‌ی پیلانگێری و ئازاوه‌سازی بوو به‌دریژایی سالانی رابردوو، هه‌روه‌ها په‌ناگه‌ی سه‌رجه‌م ناپاکانی ده‌ربه‌ده‌رکراوی جووله‌که‌ بوو له به‌نی قه‌ینوقاع و نوضه‌یر و قوره‌یظه؛ بگه‌ ژووری ئۆپه‌راسیۆنه‌کانی جه‌نگ و گێچه‌له‌ سه‌ربازییه‌کان بوو که به‌دریژایی ئەم سالانه موسلمانانیه‌ سه‌رقالکردبوو، که دواهه‌مینیشیان نه‌هامه‌تی خه‌نده‌ق و گه‌له‌کوومه‌ی ئه‌حزاب بوو.

ئێستا ئەم ئاگر به‌سته‌ ریگه‌ی خۆشکرد به‌ره‌و فه‌تحی خه‌بیه‌ر، بۆ کو‌تایه‌هێنان به سه‌رجه‌م ئەم هه‌رپه‌شانه، هه‌روه‌ها بزاو‌تنیکی ئازادانه‌تر و تیکۆشان بۆ بانگه‌وازیکردن بۆ ریگه‌ی په‌روه‌ردگار، به‌بئ‌ ترس و دل‌ه‌راوکیی هه‌میشه‌یی له پیلانگێرییه‌کانی جووله‌که‌ که وه‌ستانی بۆ نه‌بوو.

(1) انظر: «تفسیر الطبری» (۲۲/۲۰۰).

«خه‌ووات» ئه‌مسالّ به‌ کۆمه‌لئیکى زۆر دیمه‌ندا تئپه‌رده‌بیّت:
گرنگ‌ترینیان:

«فه‌تخى خه‌بیه‌ر»، و «غه‌زای دووه‌مى ذاتو ريقاع»، که شوپنیکه له‌لای
نه‌جد، پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) زیاد له‌ جارێک بۆی ده‌رچوو، به‌ناوبانگ‌ترینیان
ئوه‌یه‌ که به‌ «غه‌زای نه‌جد» ناوده‌برئیت، یاخود «ذاتو ريقاعى یه‌که‌م»
(٤٤).^(١)

به‌مشپوه‌یه «خه‌ووات» له‌ سه‌رجه‌م غه‌زاکانیدا له‌ سایه‌ی هاوه‌لئیتی
پیغه‌مبه‌ردا (ﷺ) بوو وه‌ک یه‌کێک له‌ سوارچاکه‌ ئازاکانى، پۆژه‌کانیش خیرا
تئپه‌رپوون و فه‌تخه‌ مه‌زنه‌که‌ هات (٨ک)، له‌پاشان کۆتا غه‌زاکان به‌ره‌و
ته‌بووک (٩ک)، ئه‌وجا حه‌جى مال‌اوابی پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) له‌ ذولقه‌عه‌یده‌ی
(١٠ک)دا، ئیدیش کۆتاییه‌هاتنى گه‌شتی پیرۆزى پیغه‌مبه‌رى له‌ ره‌ببعول
ئوه‌ولى (١١ک)دا، که ئه‌وکات ده‌یه‌ی پینجه‌مى ته‌مه‌نى «خه‌ووات»
گه‌شتبووه‌ نیوه‌ی.

ئیدی «خه‌ووات» ئا به‌مشپوه‌یه له‌ سایه‌ی په‌روه‌رده‌ی پیغه‌مبه‌ریدا
ژیا، زۆرى لئوه‌ فیربوو، له‌سه‌ر زۆر شتیش په‌روه‌رده‌بوو، به‌هه‌مان پیره‌وى
راست له‌گه‌ل جینشینه‌کانیشیدا ژیا، له‌ جانشینیتى «ئهو به‌کرى
سدیقا» ژیا، ئه‌وجا هه‌ر زوو «سدیق» کۆچیکرد له‌ پاش نزیکه‌ی دوو
سال و نیو له‌ کۆچى هاوه‌له‌که‌ی (ﷺ)، ئیدی «عومه‌رى کورى خه‌تتاب»
له‌دواى دوو هاوه‌له‌که‌یه‌وه‌ ئالاکه‌ی گرته‌ده‌ست، «خه‌ووات» یش له‌گه‌ل
ئهو و راشیدینى پاش ئه‌ویشدا رۆشت و به‌رده‌وامبوو.

(1) به‌دریژی له‌سه‌ر ذاتو ريقاعى یه‌که‌م (٤ک) و دووه‌م (٧ک) و ئهو پروداوانه‌ی له
هه‌ر یه‌کێکياندا پرویانداه‌ نووسيومه، له‌ په‌راوه‌که‌ی: جابرى کورى عه‌بدوللا له
سایه‌وسپه‌هرى په‌روه‌رده‌ی پیغه‌مبه‌ریدا، که ئه‌لقه‌ی چواره‌مى ئه‌م زنجیره‌یه‌یه.

وهستانیک له گهل گپړانه وه کانیدا

له نامرازه کانی ناسینی که سایه تیه که نه ویه که پروانین له هه لېژاردن و گرنگی پیدانه کانی و نه و وشانه ی لیوه ی بومان به چیماره؛ چونکه هه لېژاردنه کانی مروقیک به شیکن له عه قل و ناوهزی نه و مروقه.

جا راوی یان نه وه له بهر ده کات که تایبه ته به خوږه وه و پیوستی پییه تی، یاخود له بهر کردنی نه سلنه ههر له پیناو کورکړدنه وه ی گپړانه وه کان و پاراستنی فهرموده و ویستنی زانسته، له وانه شه هه ردووی له که سیکا کوبیته وه، جا له لایه که وه فیروازی زانست بیت و له لایه کی دیکه شه وه زیاتر نه وه ی له بهر کرد بیت که پیوه ندی به خوږه وه هیه و تایبه ته پیوه ی.^(۱)

هه ربویه ده بینیت به ناوبانگترین گپړانه وه کانی «خه وات» سه باره ت به نوپزی جهنگه «صلاة القتال»، یاخود نه وه ی به به نوپزی ترس «صلاة الخوف» ناوده نریت، نه مهش بیگومان رهنگدانه وه ی گرنگی پیدانه کانی «خه وات» ه، چون وا نابیت وه ختیک که نه و یه کیک له پاله وانانی پیغه مبره (ﷺ) و ناماده ی سه رجهم رووداو و جهنگه کان بووه و بگره هینده ته مهنی درپژبوو هه تا نه وه ی که رووداوه کانی ناشوبه گه وره کانی نیوان هاوه لانیسی رهزای خویان لیبیت دی، له سووپاکه ی عه لی - شدا بوو (رهزای خوی لیبیت).

(1) نمونه ی نه وه: کاتیک ئیین عومر فهرموده یه که ده گپړیته وه که فهرمانده کات به کوشتنی سهگ، جگه له «سهگی راو» یان «سهگی مه روپزن یان مالآت». جا پیی گوترا: نه بو هورپیره ده لیت: «یان سهگی کشتوکال». ئیین عومر فهرمودی: «نه بو هورپیره خو ی کشتوکالی هیه!» واته: نه بو هورپیره نه و زیاده یی له بهر کردووه و له بیمرماه چونکه خو ی پیوستی پی بووه، که سیکیش هه تا خو ی پیوستی به شتیک بیت سوورتره له سهری و ناگادارتره لی، هه ربویه پی شه وا نه وه ی ده فهرمودیت: «داب هه رایه که نه و که سه ی هه ستان و دانیشتنی له گهل شتیکدا هه بوو؛ وه ها له و شته ده زانیت و ووردبین و توکمه کاره تییدا و هوکمانیکی بو ده رده که ویت له سهری که جگه له نه و وا بوی ده رناکه ویت».

ینظر: شرح مسلم، النووي، (۱۰/۲۳۶)۔

له‌سه‌ر نوښی ترسیش، خوی گه‌وره ئایه‌ته‌کانی سووره‌تی نیسه‌-ی دابه‌زاند، ئه‌و شپ‌وازه‌ی بو ته‌شرب‌ع‌کردن که گونجاو بیت نوښی پی بکه‌ن له‌کاتیکدا که له‌گوره‌پانی جه‌نگیشدان، فه‌رمووده‌که‌ی «خه‌ووات» یش هر سه‌باره‌ت به‌و نوښه‌یه، پيشه‌وا «به‌یه‌قی» له «سونه‌ن» ه‌که‌یدا هیناویتی به‌سه‌نه‌دیه‌وه هه‌تا ده‌گاته لای «سالیحی کوری خه‌ووات»، له باوکیه‌وه که فه‌رموویه‌تی: «پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) نوښی ترسی کرد، جا کومه‌لیکی له‌پشت خویه‌وه ریزکرد، کومه‌لیکیش رووه‌و دوژمن، جا یه‌ک رکات نوښی به‌وانه کرد که له‌گه‌لیدا بوون، ئه‌وجا هه‌ستایه‌وه و ئه‌وانیش هه‌ستان و بوخویان ته‌واویانکرد، ئه‌وجا چوونه جیی ئه‌و هاوه‌لانه‌یان [ئه‌وانه‌ی رووه‌و دوژمن بوون]، ئه‌وانیش هاتن و پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) ئه‌و پکاته‌ی که مابوو به‌وانی کرد، ئه‌وجا ئه‌وانیش بوخویان ته‌واویانکرد»^(۱).

بنه‌رته‌ی ئه‌م فه‌رمووده‌یه‌ش له دوو سه‌حیحه‌که‌دایه، و تیدا هاتوو «له‌سلیحی کوری خه‌ووات» ه‌وه له‌یه‌کیکه‌وه که رۆژی «ذات الرقاع» له‌گه‌ل پیغه‌مبه‌ردا (ﷺ) نوښی ترسی کردوو، که کومه‌لیک ریزبوون.^(۲)

پيشه‌وا «نه‌وه‌وی» ده‌فه‌رموویت: "نوښ له‌گه‌ل کراوه‌که؛ «خه‌ووات» ی باوکی خویه‌تی"، حافظ له «الفتح» دا ده‌فه‌رموویت: "رای به‌هیز وایه که ئه‌وه هر «خه‌ووات» ی باوکی بیت... ئیین مونده له «معرفة الصحابة» دا له‌ریگه‌ی ئه‌وه‌وه هیناویتی، هه‌روه‌ها به‌یه‌قیش هیناویتی، نه‌وه‌ویش له «التهدیب» ه‌که‌یدا یه‌کلا و پیداه‌رانه پیی وایه که ئه‌وه «خه‌وواتی کوری جوبه‌یر»."

له‌ئسه‌ره به‌رده‌سته‌کانیشی فه‌رمایشته‌که‌ی سه‌باره‌ت به‌جوره‌کانی خه‌و، که ده‌فه‌رموویت: "خه‌وی سه‌ره‌تای رۆژ: که‌وده‌نییه، ناوه‌راسته‌که‌شی:

(1) «السنن الکبری» للبيهقي (۳/۳۵۹) (۶۰۹۱).

(2) البخاري (۴۱۲۹)، ومسلم (۸۴۲)، واللفظ له.

سرووشتییه، کۆتاییه‌که‌شی: گه‌مژه‌یهه!".

ئهم فهرمووده‌یه‌ش له‌گه‌ل ئه‌وه‌دا که کورته، به‌لام به‌شیوه‌یه‌کی زۆر راستالانه ئه‌و که‌سایه‌تییه‌چالاکه‌گورجه‌نمایشده‌کات، که‌ده‌فهرموویت (په‌زای‌خوای‌لیییت):

خه‌وی سه‌ره‌تای‌رۆژ: حُرُق-که‌وده‌نییه، له‌حَرَق-وهه‌هاتووه، پێشی ده‌وترییت «نَوْمَةُ الحُرُق» خه‌وی که‌وده‌نی، که‌خه‌وی وه‌ختی‌چیشته‌نگاوه، و‌تراویشه: که‌مرۆف له‌کاری‌دونیا و‌دوارۆزیش سه‌رقالده‌کات و‌دوایده‌خات، به‌لگه‌شه‌له‌سه‌ر که‌م‌عه‌قلی و‌ته‌مبه‌لی.

ناوه‌راستی‌رۆزیش: به‌حُلُق و‌حُلُق-یش نووسراوه، واته: له‌سرووش و‌پیکهاته‌ی‌مرۆف‌دا هه‌یه، که‌هه‌مان ئه‌و خه‌وی قه‌یلووله‌یه‌یه که‌له‌سوننه‌تدا هاتووه و‌هاوه‌لان زۆر گرنگیان پێداوه.

کۆتایی‌رۆزیش: حَمَق-گه‌مژه‌یهه، گه‌مژه‌یه‌یش دانانی‌شتیکه‌له‌غه‌یری شوینی‌خۆیدا، و‌تراویشه: خه‌وی‌عه‌سرانه‌یه، به‌وه‌لێک‌دراوه‌ته‌وه که‌«ده‌رچوون و‌بلا‌بوونه‌وه‌ی‌جنۆکه‌کان له‌و‌کاته‌دایه».

ئیدی ته‌نیا خه‌وی به‌یانیان «الصُّبْحَة» ده‌مینیته‌وه. که‌ئیبین قه‌ییم له‌سه‌ری ده‌فهرموویت:

«خه‌وی به‌یانیان‌پێگه‌ی‌رۆزی‌ده‌به‌ستیت؛ چونکه‌له‌و‌کاته‌دا سه‌رجه‌م بوونه‌وه‌ران به‌دوای‌رۆزیدا ده‌رۆن، واده‌ی به‌شکردنی‌رۆزییه، جا خه‌وتنی ئه‌و وه‌خت نه‌گه‌تی و‌بێبه‌شیه‌مه‌گه‌ر له‌به‌ر پێشها‌ت یاخود پێویستییه‌ک، زۆر زۆریش به‌زیانه‌بو‌جه‌سته».

گوتم: بێگومان که‌هه‌موو ئه‌مه‌له‌سه‌ر به‌ره‌ته‌که‌ی‌وايه، وه‌گه‌رنا له‌لێک‌دانه‌وه‌ی ئه‌و فهرمایشته‌ی په‌روه‌ردگاردا: ﴿إِنَّ لَكَ فِي النَّهَارِ سَبْحًا طَوِيلًا﴾

(المزمل: ۷) واته: «بهراستی که تۆ له رۆژدا دهستگیران و سهرقالییه کی دووردریژت ههیه.»

«سَبْحًا طَوِيلًا» واته: بۆشاییه کی دريژت ههیه بۆ خهوتن و پشودان، جا با سهرقالی شهوت بۆ په رستش بیټ، به نوقته داریش خوینراوه تهوه، «سَبْحًا»: واته خهوه، تسبیخ: خهوی قووله.

ئهم داناییهش که له سه ر زمانی «خهوات» گهراوه، له جگه له ویشه وه و به شیوازگه لی دیکه ی لیك نزیك هاتوه، به لام وهک له پیشدا باسکرا، ئه وهی که گرنگی پیداه و له سرووشت و خووی خویه وه نزیك بووه؛ ئه وهی لئوه ناسراوه و به ناوبانگ بووه.

هاورای داناییه که ی، شاعیریش بووه، دهنگ خوښ. شیعری زۆری ههن که لیره و له ویی په رتووکه کانی ژیاننامه کان و شیعردا په رشوبلاو ده دیترینه وه، له لای پیشه وه به یه قیه وه هاتوه به سه نه دیه وه، له «خهوات» وه (په زای خوی لیبت)، ده فهرموویت: «بۆ چه ج ده رچووین له گه ل «عومه ری کوری خه تتاب» دا، گوتی: جا له ناو کومه لیکدا ریمانده کرد «ئه بو عوبه پده ی کوری جه راح» و «عبدالرحمن ی کوری عه وف» یشی تیدا بووه زای خویان لیبت، جا کومه له که گوتیان: «خهوات» شیعردا به ئاوازه وه بۆ بللی، جا ئه ویش بۆی گوتن.

گوتیان: ئه وه مان له شیعره کانی ضیرار بۆ بللی!

«عومه ر» یش (په زای خوی لیبت) فهرمووی: باوکی عه بدوللا لیگه پرین له بهری شیعری دللی خویمان بۆ بللیت.

«خهوات» گوتی: به رده وام بووم ههتا به ره به یانمان به سه ردا هات و «عومه ر» گوتی: «خهوات» زمانت گلیرکه ره وه وا به ره به یانه.

«ئەبو عوبەیدە» (ره‌زای خوای لیبیت) گوتی: "وه‌رنه لای پیاوێک که هیوام وایه له «عومه‌ر» خراب‌تر نه‌بیت، جا من و «ئەبو عوبەیدە» که‌وتینه لاه و ده‌ستمان پیکرده‌وه و به‌رده‌وام بووین هه‌تا نوێژی به‌یانیمان کرد".

له‌م ئەسه‌رده‌دا دیمه‌نێکی مه‌زن له دیمه‌نه‌کانی ئەو ژینگه‌هاوسه‌نگه‌ ریکوپیکه‌ کیشراوه، که چه‌ندێک له‌گه‌ڵ خۆیاندا راستگۆ بوون ته‌نانه‌ت له پشوو به‌ خۆدان و لابردنی وه‌ره‌زیشدا، وه چه‌ندێک یه‌کتریان خۆشویستوو، و ریزی یه‌کیان له‌لا بووه، له‌گه‌ڵ ئەوه‌شدا که‌سیان به‌ بت نه‌ده‌کرد، ته‌نیا له‌به‌ر رای یه‌کیک یه‌کیکی دیکه‌یان نه‌ده‌شکاند و ریلیبگرن، جیی خۆیه‌تی سه‌رت بسورمیت له‌ تیگه‌شتنی پێشه‌وا به‌یه‌ه‌قی و ناونیشان نووسینی بۆ ئەم ئەسه‌ره‌ که نووسیویه‌تی: «باسیک: ریگه‌ له یه‌کیکیان ناگیریت که شتیک له‌ شیعر و جگه‌ له‌وه‌ش بلایت ماده‌م تاوانی تیدا نه‌بیت!»، چه‌ند ئەسه‌ر ریکیش دینیته‌وه، که بنچینه‌ی هه‌موویان ئەم ئەسه‌ره‌ی «خه‌ووات»، ئەم ناونیشان و ریکخه‌ستنه ئیله‌هامبه‌خه‌شه‌شی له‌سه‌ر نووسیوه، وه‌ک ئەوه‌ی بلایت: ماده‌م شتیک هه‌لال بیت و تاوانی تیدا نه‌بیت نابیت له‌ که‌س ته‌سکبکریته‌وه، یاخود ریگه‌ی قسه‌ یان شیعر یان جگه‌ له‌وانه‌ی لێ بگیریت، ماده‌م مه‌رجه‌که هاتیبته‌جێ، که بریتیه‌ له نه‌بوونی تاوان و خراپه‌ تیدا «بما لا اثم فیه».

لیره‌شدا «خه‌ووات»، که ئەو کۆمه‌له‌ له‌سه‌ر ریگه‌ی سه‌فه‌ر داویان لیکرد که به‌ هه‌ندێک شیعر وه‌ره‌زییان لاب‌دات و دریزی ریگه‌یان لێ بروات، چون بلایت له‌ رێ لایان‌ابیت بۆ پشوو‌دان و ئالیک‌دانی ئاژه‌له‌کانیان و هه‌لسو‌راندنی کاروباری خۆیان، له‌ناو ئەو خه‌لکه‌شدا هاوه‌لانی مه‌زنی تیدا‌بوو وه‌ک «عومه‌ری کوری خه‌ت‌تاب» که ئەوکات جینشینیش بوو، له‌گه‌ل‌یشیاندا ئەم‌ینداری ئوممه‌ت «ئەبو عوبەیدە» کوری جه‌راح» و هاوه‌لی ره‌سه‌ن و ما‌قوول «عبدالرحمانی کوری عه‌وف» و جگه‌ له‌وانیش

ره‌زای خویان لیبیت.

جا کاتیک خه‌لک داوای شیعری ضی‌پاریان له «خه‌وات» کرد.

ضی‌پاریش لی‌ره‌دا یان «ضی‌پاری کوری ئە‌زه‌ره»، یاخود «ضی‌پاری کوری خه‌تتابی فیهری»‌یه، ره‌زای خویان لیبیت، که هه‌ردووکیان هاوه‌لن و له‌پاش فه‌تح موسلمان‌بوون و هه‌ردووکیان شاعیرن. دوو سیمبولی سه‌رسام‌که‌ر بوون له‌ئازایه‌تی و سوارچاکیتیدا، باسوخواسیان له‌تویی په‌رتووکه‌کانی ژیاننامه‌کاندا ناوازه و چیژبه‌خشن، پال‌هوانیتی زوریان له‌ویدا تو‌مارکراوه.

جا «عومه‌ری فارووق» پی‌ی فه‌رموون: "له‌باوکی عبدالله گه‌رین با له‌به‌ری دل‌ی خو‌ی بل‌یت". واته: له‌شیعری خو‌ی، لی‌ره‌دا واده‌رده‌که‌ویت که «خه‌وات» له‌ئاستیکی وه‌ها جوانکاری [تۆکم‌سازی هونه‌ری] دا بووه که «عومه‌ر» (ره‌زای خوی لیبیت) بل‌یت که ده‌بی‌ت له‌شاعر و به‌ره‌مه‌ی سینه‌ی خو‌ت بو‌مان بل‌یت.

به‌لن، رۆژگاریک که شاعیران سوارچاک و ئازا و پال‌هوان و قوربانیده‌ر بوون؛ ده‌بینیت که له‌وینه‌ی «خه‌وات» و ضی‌پار و ضی‌پاره‌که‌ی دیکه و که‌عب و ئیبن په‌واحه‌ بوون، هه‌ستده‌که‌یت به‌و ریزگری و سامدانانه له‌فه‌رمایشته‌که‌ی «عومه‌ر»‌دا که «خه‌وات» به‌کونیه‌که‌ی ناوده‌بات، که کونیه‌که‌ی «باوکی عبدالله»، و «باوکی صالح» بوو.

ئیس‌ته‌ش لی‌ره‌دا به‌لگه‌هه‌یه له‌سه‌ر ئە‌م ژینگه‌پی‌وه‌رییه، «عومه‌ر» به‌نه‌ریتی خو‌ی له‌پیداگری و ریک‌کاریدا- به «خه‌وات» ده‌لیت: به‌سته، ته‌واو، وابه‌ره‌به‌یانمان لی‌هات، با هه‌رکه‌س که ده‌یه‌و‌پت ویتریک بکات یاخود ئە‌وه‌نده‌ی که ماوه‌ته‌وه له‌شه‌و نو‌یژبکات و یان که‌میک بخه‌و‌پت و دواتر گورجوگۆلانه بو‌نو‌یژی به‌یانی و کاره‌کانی خو‌ی هه‌ستیت... لی‌ره‌دا

ئەمىندارى به‌وه‌فا و خاوه‌ن ده‌روونى پاڪ و چاڪ «ئەبو عوبەيدە» دىتە ناو دىمه‌نه‌كه‌وه و ده‌لئىت: "وه‌رنه لای پياوڻىك كه هيوام وايه له‌عومەر خراپ‌تر نه‌بىت".

يانى وه‌ك بلىت «ئەبو عوبەيدە» له‌گه‌ل هه‌ندىك له‌وانه‌ى كه ده‌يانويس‌ت دانىشتنه‌كه‌ى «خه‌وات» تا سه‌ر به‌رن و ته‌واو‌بىكه‌ن هه‌ستان، خو هه‌موو خه‌لك نايانه‌وئىت ئىستا بخه‌ون، له‌وانه‌شه هه‌ندىك‌يان ئەسه‌لن سه‌ره‌تای شه‌و وىترى خوڻان‌يان كرديت و كارى ئەوه‌يان نه‌مايىت، كه‌واته ماده‌م تاوانىشى تىدا نىيه ئاساييه. هه‌روه‌كوو به‌يه‌قى ناوانىشان و سه‌ر‌با‌به‌تى بو ئەم ئەسه‌ره نووسيوه، هه‌روه‌ها له ده‌قه‌كه‌دا ده‌بىنىت كه چو‌ن «ئەبو عوبەيدە» (ره‌زای خواى لىبىت) وىستى كه هه‌ر گومان و تىگه‌شتنىكى هه‌له له «خه‌وات» لا‌بدات كه له‌وانه‌يه له دلى هه‌ندىك‌دا درووست بىت. بو نمونه بلىن «عومەر» ئەمه ده‌لئىت و ده‌يه‌وئىت سوودى وه‌ختى به‌ره‌به‌يان گلبدا‌ته‌وه، كه‌چى «خه‌وات» هه‌ر خه‌رىكى شىعر و ئەو به‌زمانه‌يه، جا ئەمىندارى ئوممه‌ت وىستى هه‌موو ئەمه لا‌بدات به‌و روونكر‌دنه‌وه به‌سو‌زه‌ى كه داى به‌گوئى ئەوانه‌دا كه وىستىان دانىشتنه‌كه ته‌واو بكه‌ن. وه‌ره، لات ئاسايى بىت، وه‌ره بو لای پياوڻىك مه‌به‌ستى «خه‌وات»ه، كه هيوام وايه له وئنه‌ى «عومەر» بىت له‌حه‌زكر‌دن به‌حق و چاكه، كور‌ت‌برىيه‌كه‌ى «عومه‌رى كورى خه‌تتاب» و درىژه‌پىدان و ته‌واوكر‌دنه‌كه‌ى «خه‌وات»ىش، ماناى ئەوه نىيه كه كه‌مه‌رخه‌مىيه‌ك له‌وه‌دا هه‌يه.

سوئند به‌خوا ئەمه‌ش گه‌واهي‌دانىكى مه‌زن و شانازىيه‌كى گه‌وره‌يه بو «خه‌وات» (ره‌زای خواى لىبىت)، به‌تايبه‌ت كه له‌لايه‌ن ئەمىندارى ئوممه‌ته‌وه بىت (ره‌زای خواى لىبىت).

هيوام وايه له سه‌روه‌بندى ما‌لاوايىكر‌دنه‌ماندا له‌م دىمه‌نه، ئەوه بىنىته

پیش چاو که «عومری کورپی خه‌تتاب» ئه‌وکات جینشینی باوه‌رداران بوو وه‌فرمانی به‌یه‌کلایی وه‌رده‌گیرا، له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا هه‌ندیک خۆیان دایه‌ لا و دانیشتنه‌که‌یان ته‌واوکرد، به‌بئ هیچ ترسیک له‌هه‌ر خۆسه‌پینی یان دژایه‌تیکردنیک له‌چه‌سپاندنی بیر وبۆچوونه‌کاندا.

لیره‌دا هۆشیارییه‌کی گرنگیش هه‌یه‌ که‌ پئویسته‌ له‌یادماندا بی‌ت، ئه‌وه‌ی که‌ ئه‌و وشه‌ی «گۆرانی» یه‌ که‌ لیره‌دا هاتوو له‌ وتنی شیعردا هیچ په‌یوه‌ندییه‌کی به‌ گۆرانی واقعی هاوچه‌رخه‌وه‌ نییه‌، هه‌ربۆیه‌ گوتوو یانه‌ که‌: «ئاسانکاری هاوه‌لان ره‌زای خویان لیبیت ته‌نیا له‌ وتنه‌وه‌ی شیعی سهرده‌می نه‌فامیدا بووه‌، که‌ په‌ند و دانایی تیدا هه‌یه‌، که‌ وه‌ک شیوازی به‌رپه‌خستنی وشتری کاروانیدا [الحُداء] بو‌تریته‌وه‌، به‌جۆریک که‌ دل‌ی مرؤف به‌لای ئاره‌زوودا رانه‌کیشیت، هه‌ربۆیه‌ ته‌نانه‌ت له‌ مزگه‌وتی پیغه‌مبه‌ریشدا (ﷺ) ئه‌وه‌یان ده‌کرد، که‌ هیچیک له‌وه‌ نه‌ دل‌داری تیدا بوو، نه‌ هه‌لدان به‌ ئافره‌تاندا و تاريفکردن له‌ جوانییان، نه‌ باسکردن له‌ مه‌ی و ئه‌و شتانه‌ی که‌ په‌روه‌ردگار هه‌رامیکردوون».

ئه‌هلی مزگه‌وت

لیره‌دا خالیکی کۆتایی ماوه‌ته‌وه‌ که‌ به‌لینمان دا له‌ کۆتایی په‌راوه‌کاندا باسی لیه‌و بکه‌ین تاوه‌کوو مه‌ودای وابه‌سته‌بوونی «خه‌ووات» به‌ مزگه‌وته‌وه‌ و شوینه‌واری ئه‌و دوورکه‌وته‌وه‌یه‌ و هه‌ستکردنی توندی به‌ درپژایی ئه‌و ماوه‌یه‌ی که‌ له‌ مزگه‌وتی پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) دوورکه‌وته‌وه‌ تیدا بخه‌ینه‌پروو، گواسته‌مه‌وه‌ بۆ ئیره‌ تائه‌وه‌ی زنجیره‌ی بیرۆکه‌کان نه‌چرپیت له‌ پروودای به‌ره‌للابوونی وشتره‌که‌دا.

پیشه‌وا «به‌غه‌وی» له‌ تۆماری ژياننامه‌که‌ی «خه‌ووات» دا (ره‌زای

خوای لیبیت) هیناویتی که «خه‌وات» «یه‌کیک بوو له و پینج هاوه‌له‌ی که سوئندیان خواردبوو هه‌رگیز له بارودو‌خچیکا نه‌مینه‌وه که ته‌نانه‌ت دو‌لیکیش بکه‌وو‌پته نیوان ئه‌وان و پیغه‌مبه‌ری خواوه (ﷺ)».

ئهم ده‌قه تهر و ناسکه پی‌ت ده‌لیت که «خه‌وات» و ئه‌و هاوه‌لانه‌ی چه‌نده په‌یوه‌ستی مزگه‌وت بوون، که ئه‌ویش نیشانه‌ی راستالی و نزیکی و هه‌روه‌ها دورکه‌وته‌وه له دونیا و ویستنی دوارو‌ژه.

ئهم واتایه که له‌وانه‌یه لای راقه‌کارانی پیشوو پروون بوو‌پیت و ئیسته‌ئاوا له ئیمه‌گیر بووه؛ له‌پاش گه‌ران به‌ناو ئه‌و سه‌رچاوانه‌ی که له‌به‌رده‌ستما بوون نه‌مدی هیچ راقه‌کاریک مانای کرد‌بیته‌وه، خودا ده‌زانتیت به‌لام هیندی له ئیمه‌دیاره مه‌به‌ست ئه‌وه‌یه که دراوس‌پیه‌تیکردنی پیغه‌مبه‌ریان (ﷺ) پی‌خو‌شبووه وه‌ک له‌وه‌ی بچن و له‌دووری ئه‌و نیشه‌جی بن.

بینیشم که ئهم په‌یوه‌ستییه تونده ته‌نانه‌ت هه‌تا‌کوو پاش وه‌فاتی پیغه‌مبه‌ریش (ﷺ) به‌رده‌وام بووه، جا «خه‌وات» دراوس‌پیه‌تی مه‌لبه‌ندی پیغه‌مبه‌ری (ﷺ) پی‌خو‌شبوو زیاد له‌وه‌ی که بچیت و له‌دووری ئه‌و و له‌یه‌کیک له‌و زه‌ویانه‌دا که بو‌ی براوه‌ته‌وه نیشه‌جی بی‌ت، به‌لگه له‌سه‌ر ئه‌مه ئه‌وه‌ی که به‌لا‌ذهری له «الفتوح» دا هیناویتی به‌سه‌نه‌ده‌که‌یه‌وه له «هیشامی کو‌ری عوروه» وه له باوکییه‌وه، ده‌فه‌رموو‌پیت: «عومه‌ر» زه‌وییه‌کانی عه‌قیقی دابه‌شده‌کرد هه‌تا‌کوو گه‌شته به‌شه براوه‌که‌ی «خه‌واتی کو‌ری جو‌به‌یری ئه‌نساری»، جا گو‌تی: کوان خاوه‌ن به‌شه‌کان [بو‌ دیار نین]؟ ئه‌م‌رو زه‌وی چاکی وه‌ک ئه‌مه‌م نه‌برپوه‌ته‌وه! وه گو‌تی: «عومه‌ری کو‌ری خه‌تتاب زه‌وییه‌کی مردوو [کارلینه‌کراوی بو‌ «خه‌واتی کو‌ری جو‌به‌یری ئه‌نساری» برپیه‌وه و ئیمه‌ش له‌ومان کرپیه‌وه».

ئا به‌م شی‌وه‌یه نا‌ونران ئه‌هلی مزگه‌وت له‌به‌ر توند په‌یوه‌ستبوونیان به‌مزگه‌وتی پیغه‌مبه‌ری خواوه (ﷺ)، که پینج که‌س بوون: «عاصیمی کو‌ری

ثابت» (ره‌زای خوای لیبت)، یه‌کیک له شه‌هیده پال‌ه‌وانه‌کان، ناماده‌ی په‌یمان‌نامه‌ی عه‌قه‌به بووه، هه‌روه‌ها به‌در و ئو‌حودیش، چیرۆکیکی به‌ناوبانگ و که‌رامه‌تیک‌ی هه‌یه له پاراستنی لاشه‌یدا به زه‌رده‌واله، له رۆژی ره‌جیع دا شه‌هیدبووه (ک ۴)، ئه‌وجا «حه‌نظه‌له‌ی غه‌سیل-شۆردراو» (ره‌زای خوای لیبت)، چیرۆکی ئه‌ویش ناسراوه، ئه‌وه‌ی که فریشته‌کان شۆردیان، له ئو‌حوددا شه‌هیدبوو (ک ۳)، هه‌روه‌ها براکه‌شی «عبدالله ی کوری جوبه‌یر» (ره‌زای خوای لیبت)، پال‌ه‌وانه به‌جه‌رگه‌که، ئه‌میری تیره‌او‌پژان، ناماده‌ی عه‌قه‌به و به‌دریش بووه و به دامه‌زراوانه له ئو‌حوددا شه‌هیدبوو، چهند هه‌لو‌پستی مه‌زن و گه‌وره‌ی هه‌یه که جی‌گای لپ‌رامان، (ک ۳)، هه‌روه‌ها «سه‌هلی کوری حونه‌یف»، ناماده‌ی سه‌رجه‌م رووداوه‌کان بووه، له رۆژی ئو‌حودیشدا گه‌لیک دلیری نوواند، ته‌مه‌نی دریزبوو هه‌تا ئه‌وه‌ی که گه‌شت به رووداوی «صقین»یش، نیشته‌جیی کوفه بووه، (ک ۳۸)، ئه‌م هاو‌رپیه‌ی ئیره‌شمان «خه‌وواتی کوری جوبه‌یر» (ره‌زای خوای لیبت).

ئه‌نجام ئه‌وه‌یه که ئه‌م پینجه له سه‌ره‌تادا مزگه‌وتیان کردبووه مالی خۆیان وه‌ک حالی «ئه‌هلی صوفه»، صوفه‌ش شوپنیک بوو له به‌شی دو‌اوه‌ی مزگه‌وتی پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) له باکووری مزگه‌وته‌وه له مه‌دینه‌ی نه‌به‌ویدا، هه‌ژارنیک‌ی ناو مو‌سلمانان که نه‌خیزان و مندال و نه‌شوپنیکیان هه‌بوو؛ په‌نایان بو ئه‌وئ ده‌برد؛ جا کاتیک بازنه‌ی ئیسلام فراوانبوو و بلا‌وده‌بوویه‌وه و خه‌لک ده‌هاتنه‌ ناویه‌وه، کوچکه‌رانی به‌ره‌و مه‌دینه‌ گه‌لیک زۆر بوون له هه‌ژار و ده‌وله‌مه‌ند و خیزاندار و سه‌لت، جا هه‌رکه‌سیک که په‌ناگه‌ی نه‌با ده‌چوو به‌ ئه‌و صوفه‌یه‌ی ناو مزگه‌وت، سه‌رجه‌م ئه‌هلی صوفه‌ش به‌یه‌کجار کۆنه‌ده‌بوونه‌وه، به‌لکوو هه‌ندیک ژنی دینا و ده‌چوو یاخود دوا‌ی ماوه‌یه‌ک شوینی ده‌گو‌بژایه‌وه و ئه‌وی به‌جیده‌ه‌پشت.

ئه‌وه‌ی دهرده‌که‌وئیت ئهم پینجه هه‌ندیکیان ههر ئه‌سلهن له ئه‌هلی صوفه‌ بووبن، وه‌ک «حه‌نظه‌له‌ی غه‌سیل»، هه‌ندیکیشیان چووبنه ئه‌وئ ته‌نیا له‌به‌ر هه‌زکردن به‌ دراوسئیه‌تی پیغهمبه‌ر (ﷺ)، جا کاتیکیش که مال و لانه‌ی سه‌ربه‌خویان بو گونجاوه هئیشتا ههر مانه‌وه‌ی مزگه‌وتیان هه‌لبژاردوه، وه سوئیدیان خواردوه که له هه‌یج باریکدا نه‌مینه‌وه که ته‌نانه‌ت دۆلئیکیش له نیوان ئه‌وان و پیغهمبه‌ری خوادا (ﷺ) هه‌بیت، جا بۆیه ناونراون ئه‌هلی مزگه‌وت، والله اعلم.

«خه‌ووات» ماوه‌ی جینشینایه‌تی «ئه‌بو به‌کر» و «عومه‌ر» و «عوسمان» و عه‌لی په‌زای خویان لیبیت ژیاوه و به‌ رووداوه‌کانی فیتنه و ئاشووبی نیوان هاوه‌لان گه‌شتووه و دیویه‌تی، و له سووپاکه‌ی عه‌لیشدا بووه.

له مندالیش «صالح» و «حه‌بیب»ی هه‌بووه که دایکیان له «به‌نی ته‌عله‌به» بووه.

هه‌روه‌ها «سالم»، و «دایکی سالم»، و «دایکی قاسم»، که دایکیان عومه‌یره‌ی کچی هه‌نظه‌له‌ی کوری هه‌بیه. وه «داوود»، و «عه‌بدو‌للا»، که کونیه‌که‌ی به‌وه بووه، هه‌روه‌ها کونیه‌ی باوکی صالحیشی هه‌بووه.

«خه‌ووات» هه‌تا سالی چل ماوه‌ته‌وه و له‌وه سالداه و له مه‌دینه‌دا مردووه که ته‌مه‌نی ببووه هه‌فتا و چوار سال، و تراویشه: سالی چل و دوو مردووه، «خه‌وواتی کوری جو به‌یر» له مه‌دینه‌دا سه‌ری نایه‌وه، خه‌نه و وسمه‌ی به‌کاردینا، پیاوئیکی بالا ناوه‌نج بوو، هه‌ندیک وتووایه‌ که سالانی دواویی ته‌مه‌نیدا بینایی له‌ده‌ستداه.

په‌روه‌ردگار له ئه‌وه و له سه‌رجه‌م هاوه‌لان، آمین.

کوټایی

چهندي ميټروى تهمن بهر هويشم دهبات، حه قيقه ټيک که له
دهرووندا چه قيوه، به لگه کاني روژ به روژ زياتر و زياتر دهن.

ټيمه زور زور دوور که وتووينه ته وه!

هر تاوټک ژياننامه ي يهک له و پياوه بهر يزانه ده خوښمه وه، و
روژه کانيان له گه ل پیغه مبري خوادا (ﷺ) چون بووه، مامه له يان له گه ل
يه کتردا چون بووه، و هره وه له گه ل رووداو و پيشهاته يه خه گيره کاني
سهرده مي خو ياندا؛ نه و جا چاک چاک هوکاري هم ونبوونه ي که خو مني
تيدا ده زين ده زانم.

به بي به کاره ي ناني هيچ دهر برين و دهسته واژه گه ليکي ويژه يي با بلټيم؛
ټيمه «وون ده بين» وه خټيک که له رو شنايي که دور ده که وينه وه، له
بنه رته که، له بنچينه که!

فهرمووده که ي پیغه مبر (ﷺ) له گويمدا دهر رنگي ته وه:

«نه سټيره کان ئاسايشن بو ئاسمان، خو نه گهر نه سټيره کان نه مان؛
نه وه ي هره شه ي له ئاسمان کرايټ بو ي دټ، منيش ئاسايشم بو
هاوه لانم، وه خټيکي من نه مام نه وه ي هره شه ي له هاوه لانم کراوه بو يان
دټ، هاوه لانيشم ئاسايشن بو ئوممه تم، جا که هاوه لانم نه مان ئيدي
نه وه ي هره شه ي کراوه له ئوممه تم بو يان دټ.»

هاوه لانته نه مان نه ي پیغه مبري خوا!!

رۆشتن و ئیمه‌ش بئ پشت و په‌نا. . بئ ترووسکایی. . به‌بئ ئاسایش
ماینه‌وه.

تاچه چاره‌ش ئه‌وه‌یه که «ونبوو» بگه‌رپه‌ته‌وه بۆ به‌ره‌ته‌که‌ی خۆی... بۆ
سه‌رچاوه‌ی رۆشنایه‌یه‌که که رپه‌گه‌ی نیشاندهدات.

ته‌نیا رپه‌گه‌ ئه‌وه‌یه بۆ هه‌ینانه‌بوونی مروڤیک که هاوسه‌نگانه بیربکاته‌وه.
ئازادانه بدویت ...

مروڤیک: «مروڤ»، خودا به‌رستپیت، وه‌لامی بانگه‌وازییه‌که‌ی بداته‌وه،
گوپراهیل بپت و تاوانیشی تووشبپت، ته‌وبه بکات و بگه‌رپه‌ته‌وه، جیهادیش
بکات، گالته‌ش بکات، سه‌رکیشی بکات، هه‌م خه‌فه‌تی هه‌بپت هه‌م
دلخۆشی...

شعیریشی هه‌ز لیبپت به‌بئ په‌تیرین، ئایین به‌ریابکات به‌بئ
زیده‌روه‌ی، دونیانه‌ویست، دواروژ په‌روه‌ر، زه‌وی به‌پپی رپبازه‌که‌ی خودا
ئاوه‌دان بکاته‌وه، پشتی هه‌ق بگرپت، راستی بلپت، چاکه بکات، رابمپنپت
و فپربپت.

له دواییدا: مروڤیک؛ هاوسه‌نگانه بیربکاته‌وه، ئازادانه بدویت،
خۆشه‌ویستی به‌خشیته‌وه، و سه‌ره‌نجامه‌کانیش بپنپته پپش چاوان.

په‌روه‌ردگارا له ئیمه و له‌و برایانه‌شمان خۆشبه که به باوه‌روه‌ه له
پیشمان رۆشتن، کینه‌یه‌کیش له دلمان نه‌نپیت سه‌باره‌ت به باوه‌رداران،
سبحانک اللهم وبحمدک.

أشهد أن لا إله إلا أنت، أستغفرک وأتوب إليك، والحمد لله رب
العالمین.

ناوهرپۆک

- پیشه‌کی 0
- سه‌ره‌تا 9
- ناو و سیفه‌ته‌کانی 11
- به‌ره و ئیسلام: 13
- ژیانیکی نوئ 14
- تاقیکردنه‌وه‌یک هه‌ر له سه‌ره‌تای سایه و سیبه‌ره‌که‌وه: 17
- رپڤگی به‌ره و به‌در 21
- خه‌وات له ئوحدودا 23
- شایه‌تیدانه‌که‌ی «خه‌وات» 28
- دیسانه‌وه نه‌فس 29
- گروبلپسه‌ی گه‌رانه‌وه‌کان 31
- جه‌نگیکی زیادیش 36
- جه‌نگه‌که‌ی خه‌وات: 37
- نێردراوه هێمنه‌که 60
- ئه‌رکیکی تاکه‌که‌سی 68
- دیمه‌نه‌کانی بونیادنان 73
- حوده‌بیبیه و پاش حوده‌بیبیه: 74
- گه‌شتن به شانازییه‌کان 74
- فه‌تحی ئازادی 76
- وه‌ستانیک له‌گه‌ل گپ‌رانه‌وه‌کانیدا 79
- ئه‌هلی مزگه‌وت 86
- کو‌تایی 90

له سایه‌ی پەروەردەیی
 پیڤه‌مبەردا (ﷺ)
 ئەزمووێتی خەوواتی کورمانی جوبەبیر

له «خەووات» هه‌وه‌ فێربووم که هه‌وڵدانی به‌رده‌وام بۆ گه‌شتن به‌ ئامانج، مانای ئەوه‌یه‌ که تۆ شایانی تووشبوون به‌ هه‌له‌ -بێگومان- و لادانیت له‌ ڕێگه‌که‌، و دواتر ده‌وه‌ستیت و خۆت راست ده‌که‌یته‌وه‌، و ئەوجا دووباره‌ ده‌گه‌ڕیته‌وه‌ سه‌ر ئەو شارێگه‌یه‌ی که ده‌تگه‌یه‌تیت به‌ ئامانج.

بێگومان ده‌بیت تووشی گوناھ‌ بێیت و ته‌وبه‌ش بکه‌یت، شکست بێیت و سه‌ریش بکه‌ویت ... بکه‌ویت و دووباره‌ هه‌ستیته‌وه‌، ئەمه‌ سرووشتی ژیانه‌، ئەمه‌ سرووشتی مرۆڤه‌کانه‌.

فێربووم که ڕێگه‌ی گه‌رانه‌وه‌ هه‌میشه‌ وابه‌سته‌ی هه‌نگاوان و کارکردن و بێتومێد نه‌بوونه‌ و هه‌نگاوانی به‌رده‌وام بۆ ئەو شته‌ی که ده‌ته‌ویت، به‌ دڵنیایه‌وه‌ هه‌ندیک مه‌یل به‌لای لادانیشدا رووده‌دات. خۆ ئەگه‌ر بلیت: ”نه‌خێر هیچ مه‌یلیک بۆ لادان نیه‌...” ئەوه‌ یان وه‌هم و خه‌یاڵه‌، یاخود تۆ وه‌ستاو و نه‌جوو‌لاویت و له‌ شوێنی خۆت نه‌بزووتووی!

